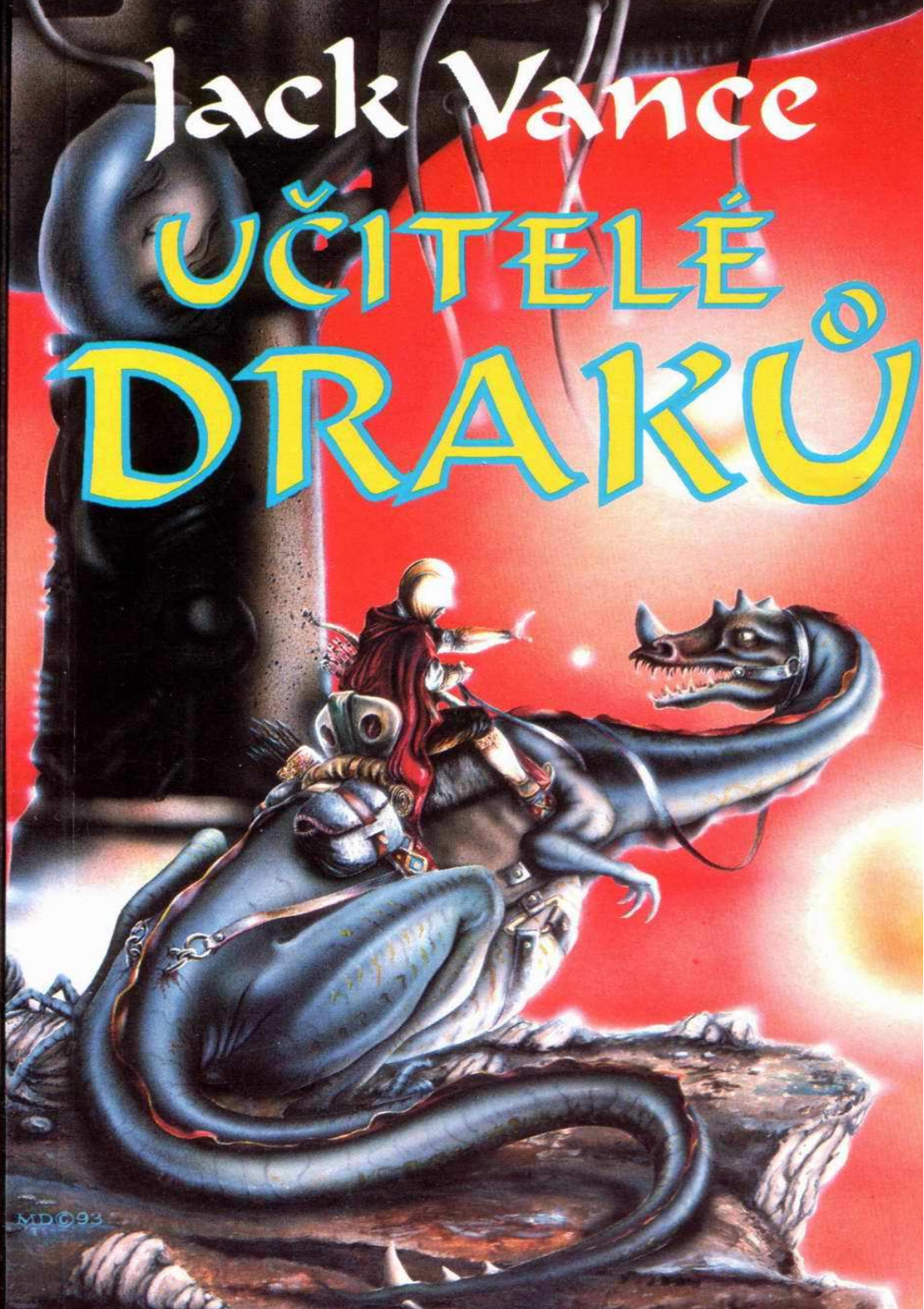
Jack Vance

UČITELÉ DRAKŮ

Lidstvo během doby osídlilo mnoho světů; není připraveno nechat se vyhladit, zatímco draci budou zabíjet. Armády vyšlechtěných draků ve službách Aerlifanů jsou nejúčinnější zbraní v boji proti vesmírnému nebezpečí.

Ale je nutno zapojit i lidský mozek.

A v kritické chvíli zasahují sacerdoti...

Cena 38 Kč

ISBN 80-85601-71-0

Jack Vance

UČITELÉ DRAKŮ

Název originálu: **THE DRAGON MASTERS**
Ilustrace na obálce: Milan Dubnický
Grafická úprava obálky: Petr Bauer
Překlad: Aleš Lízr
Redakce: Petra Nedvědová, Helena Šebestová

Copyright © 1962 by Galaxy Publishing Incorporated
All Rights Reserved
Copyright © 1993 for the Czech translation by A. Lízr
Copyright © 1993 for Cover by M. Dubnický
Copyright © 1994 for the Czech edition by Laser

ISBN 80-85601-71-0

JEDNA

Příbytek Joaze Banbecka, vytesaný hluboko v srdci vápencového skaliska, se skládal z pěti hlavních komnat na pěti různých úrovních. Nejvýše byla svatyně a komnata veřejných shromáždění. První z nich byl pochmurný, ale velkolepý pokoj, shromažďující četné archivy, trofeje a památky Banbeckovy rodiny. Druhý, dlouhá úzká hala s bíle omítnutou klenbou, do výše prsou obložená tmavým dřevem, se rozprostíral přes celou šíři skaliska, takže z balkonu se dalo přehlédnout na jedné straně celé Banbeckovo údolí a na druhé Kerganova stezka.

Pod nimi se nacházely osobní prostory Joaze Banbecka: přijímací místnost, ložnice, dále jeho studovna a konečně úplně dole pracovna, kam směl vstoupit pouze on sám.

Do příbytku se vcházelo přes studovnu, jež byla rozlehlá a ve tvaru písmene L s precizně klenutým stropem, ze kterého visely čtyři lustry, vykládané drahými kameny. Lustry byly nyní zhasnuté. Do pokoje pronikalo slabé zelené světlo čtyřmi tabulemi z broušeného skla, na kterých byly zaostřeny pohledy do Banbeckova údolí jako v kameře obskuře. Stěny byly obloženy zkamenělým rákosím. Podlahu pokrývala předložka se vzorem obrazců tvořených kaštanově hnědými a černými čtverci, kruhy a křivkami.

Uprostřed studovny stál nahý muž. Měl jemné dlouhé hnědé vlasy, které mu splývaly po šíji, a jeho jediným oblečením byla zlatá torca, sepnutá kolem krku. Byl hubený a měl ostře řezané rysy. Zdálo se, že poslouchá, nebo snad medituje. Tu a tam pohlédl na glóbus ze žlutého mramoru, stojící na blízké polici. Pak se jeho rty začaly pohybovat, jako by si ukládal do paměti nějakou větu či posloupnost myšlenek.

Na druhém konci studovny se pomalu otevřely těžké dveře. Jimi vykoukla dívka hezká jako obrázek, s hravým, rošťáckým výrazem

ve tváři. Když spatřila nahého muže, potlačila úlek a přitiskla si ruce k ústům. Nahý muž se otočil, ale to už se těžké dveře zabouchly.

Chvíli stál a zamračen soustředěně přemýšlel, pak šel pomalu ke stěně. Vyklopil část knihovny, prošel otvorem, který tak vznikl a knihovna se za ním s přitlumeným klapnutím zase uzavřela. Sešel po spirálovém schodišti a ocitl se v komnatě, hrubě vytesané do skály. Byl v osobní pracovně Joaze Banbecka. Na pracovním stole bylo rozloženo nářadí, kovové formy a úlomky, banka elektromotivních buněk, části elektrického okruhu, předměty, o které se Joaz Banbeck obyčejně zajímal.

Nahý muž se zahleděl na pracovní stůl, zvedl jeden z přístrojů a prohlížel si ho jakoby trochu blahosklonně, avšak jasným a zvídavým pohledem dítěte. Ze studovny sem začaly doléhat tlumené hlasy. Nahý muž zvedl hlavu a zaposlouchal se, pak se sklonil pod pracovní stůl. Zvedl kamenný kvádr a utvořeným otvorem vklouzl do temné prázdnoty. Když vrátil kámen na původní místo, uchopil světelnou hůlku a vydal se úzkým tunelem, který se brzy zanořil více do hloubky a spojil se tak s přírodní slují. V nepravidelných intervalech tu světelné válce vydávaly tlumené světlo, které téměř ani neproniklo temnotou. Nahý muž rychle klopýtal vpřed, jemné vlasy za ním vlály jako svatozář.

Ve studovně se zatím hádala panna – básnířka Phade se stařešinou.

„To víš, že jsem ho viděla!“ trvala na svém Phade. „Těmahle dvěma očima. Byl to sacerdot, stál tu tak, jak jsem ti to popsala.“ Zlostně ho zatáhla za předloktí. „Myslíš si, že jsem hloupá nebo hysterická?“

Stařešina Rife pokrčil rameny a k této poznámce se nijak nevyjádřil. „Teď ho tu prostě nevidím.“ Vystoupil po schodišti a zadíval se do ložnice. „Nikdo tu není. Dveře tady nahoře jsou zavřené na závoru.“ Upřeně se podíval na Phade.

„A já jsem seděl na svém místě u vchodu.“

„Seděl jsi a spal. Dokonce i když jsem šla kolem tebe, tak jsi zachrápal!“

„To se mýlíš. Jenom jsem zakašlal.“

„Se zavřenýma očima a zakloněnou hlavou?“ Rife opět pokrčil rameny. „Ať jsem spal nebo ne, stejně je to jedno. Pokud se ta osoba dostala dovnitř, jak se dostala ven? Jsem vzhůru od chvíle, kdy jsi mě přivolala, to musíš uznat.“

„Tak zůstaň na stráži, než najdu Joaze Banbecka.“

Phade běžela chodbou, která se brzy spojila s Ptačí cestou, nazvanou podle řady lazuritových, zlatých, rumělkových, malachitových a markazitových bájných ptáků, vykládaných do mramoru. Arkádou zelených a šedých nefritů složených do spirálovitých sloupů vyšla na Kerganovu cestu, přírodní soutěsku, která tvořila hlavní tepnu Banbeckovy vesnice. Když dosáhla portálu, přivolala dva mladíky z polí. „Utíkejte ke stájím a najděte Joaze Banbecka! Pospíchejte, přiveďte ho sem, musím s ním mluvit.“

Mladíci odběhli k nízkému válci z černých cihel, asi míli na sever.

Phade čekala. Slunce Skene bylo v poledním postavení a vzduch byl teplý. Z tykvových, bellegardových a spharganových polí vycházela příjemná vůně. Phade se opřela o plot. Teď začala přemýšlet o naléhavosti své zprávy, dokonce o tom, zda se všechno opravdu stalo. „Ne!“ řekla si zlostně. „Viděla jsem ho, viděla!“

V dáli byly vidět hory a skaliska. K Banbeckovu útesu se na obou stranách zvedaly bílé srázy a rozprostíraly se přes celou tmavou oblohu, posetou vznášejícími se obláčky. Skene jasně až oslnivě svítilo jako miniaturní zářivá vločka.

Vzdychla, napůl přesvědčena, že udělala chybu. Ještě jednou, nyní méně důrazně, sama sebe ujišťovala, že muže viděla. Nikdy v minulosti žádného sacerdota nespatřila, proč by si tedy měla umět nějakého představit nyní?

Mladíci dorazili k plemeništi a zmizeli v prachu cvičných výběhů. Supiny zazářily a zaleskly se. Čeledíni a učitelé draků, oděni v černou kůži, si hleděli své práce. Za okamžik se objevil Joaz Banbeck. Nasedl na vysokého Pavouka s tenkýma nohama, popohnal ho do plného klusu, při kterém se Pavoukovi pohybovala hlava ze strany na stranu, a s velkým dupotem se hnali k Banbeckově vesnici.

Phade ještě více znejistěla. Nerozzlobí se na ni Joaz? Neodmítne ji s nevěřícným pohledem? Bude se její zprávou zabývat? Neklidně

pozorovala, jak se k ní blíží. Protože přišla do Banbeckova údolí teprve před měsícem, nebyla si stále ještě jista svým postavením. V malém, neúrodném údolí na jihu, kde se narodila, ji sice její učitelé pečlivě vychovali, ale rozpor mezi tím, co ji učili, a tím, jaký byl skutečný život, ji stále ještě občas mátl. Učila se, že všichni lidé se chovají podle stejného, nepříliš rozmanitého obecného vzoru. Joaz Banbeck se však ničím takovým neřídil a Phade zatím připadal zcela nevypočitatelný.

Věděla, že je relativně mladý, ačkoli podle vzhledu by se jeho věk nedal spolehlivě určit. Tvář měl bledou a přísnou –, šedé oči zářily jako křišťály, široká tenká ústa se zdála být pružná, přestože se nikdy příliš nepohnula. Pohyboval se pomalu, jeho hlas nebyl důrazný. Nikdy nenaznačil, že by uměl zacházet se šavlí nebo pistolí. Zdálo se, že se úmyslně vyhýbá jakémukoli gestu, kterým by si mohl získat obdiv nebo náklonnost svých poddaných. Phade si o něm původně myslela, že je chladný, ale nedávno změnila názor. Nyní byla přesvědčena, že je osamělý a že se nudí, že má tichou povahu, i když se někdy mohlo zdát, že je nevrlý. Ale choval se k ní s úctou a ona na něj vyzkoušela svůj sto a jeden sváděcí trik a zdálo se jí, že nezřídka zaznamenala jiskřičku odpovědi.

Joaz Banbeck sesedl z Pavouka a přikázal, aby ho odvedli. Phade vykročila ostýchavě vpřed a Joaz se na ni obrátil s tázavým pohledem: „Proč jsi mě dala tak naléhavě přivolat? Pamatuješ si na odstavec devatenáct?“

Zmateně se začervenala. Bezděčně se projevila usilovná přísnost jejího vychování. Joazova poznámka se týkala odstavce, na který zapomněla.

Phade rychle a rozrušeně promluvila. „Otevřela jsem jemně a pomalu dveře do tvé studovny. A co nevidím! Sacerdota, kromě vlasů úplně nahého! Neslyšel mě. Zavřela jsem dveře a běžela pro Rifa. Když jsme se vrátili, komnata byla prázdná.“

Joaz se lehce zamračil a podíval se nahoru do údolí. „To je divné.“ Za okamžik se zeptal: „Jsi si jistá, že tě neviděl?“

„Ne. Myslím, že ne. Když jsem se vrátila se starým hloupým Rifem, byl pryč! Je to pravda, že umějí čarovat?“

„To nevím,“ odpověděl Joaz.

Vrátili se zpět po Kerganově cestě, prošli tunely a průchody z navršených kamenů a nakonec došli do vstupní komnaty. Rife opět dřímal u svého stolu. Joaz naznačil Phade, aby zůstala stát, a sám šel tiše dál. Prudce otevřel dveře do své studovny. Rychle se rozhlédl po vnitřku místnosti a zavětřil. Pokoj byl prázdný. Vyšel po schodech, prozkoumal ložnici a pak se navrátil do studovny. Pokud v tom opravdu nebylo kouzlo, pak sacerdot použil tajný vchod. S touto myšlenkou otevřel, dveře v knihovně, sestoupil do dílny a znovu zkoumal vzduch, zda neucítí sladkokyselou vůni sacerdotů. Mohla to být stopa? Možná.

Zkoumal pokoj kousek po kousku, díval se pozorně z každého úhlu. U zdi pod pracovním stolem konečně objevil téměř neznatelný zářez ve tvaru obdélníku.

Se zarputilým uspokojením přikývl. Vstal a vrátil se do studovny. Zhodnotil obsah svých polic. Co tu mohlo sacerdota zajímat? Knihy, spisy, brožury? Copak umí vůbec číst? Až se příště se sacerdotem setkám, musím to zjistit, pomyslel si neurčitě. Snad mi řekne pravdu. Hned si však uvědomil, že ta otázka by byla směšná. Sacerdoti přes veškerou svou nahotu nebyli žádní barbaři a vlastně to byli oni, kdo mu dodal čtyřpohledové skleněné tabule – důkaz toho, že byli velmi zruční.

Prohlédl si glóbus ze žlutého mramoru, který považoval za svou nejcennější věc – představoval mytický Ráj. S ním se zřejmě nic nestalo. Na další polici byly vystaveny modely Banbeckových draků – rezavě červený Termagant, Dlouhorohý zabiják a jeho bratranec Kráčející zabiják, Modrý děs, těsně u podlahy nesmírně silný Ďábel s ocasem, na jehož špičce trčela ocelová koule s bodci a neobratný Břicháč s vyblýskanou čapkou, bílou jako vejce.

Kousek opodál stál prapředek celé skupiny – perlově bledé stvoření vztyčené na obou nohou, se dvěma středními přizpůsobivými končetinami a s párem horních pařátů s mnoha kloubními spojeními. Jakkoli byly tyto modely překrásně detailně provedené, proč by měly vzbudit zvědavost sacerdota? K tomu nebyl žádný důvod, když živé originály mohli všichni nerušeně studovat každý den.

A co tedy dílna? Joaz se podrbal na dlouhé bledé bradě. Nedělal si žádné iluze o hodnotě své práce. Plané hraní bez velkých plánů. Přestal se zabývat dohady. Nejpravděpodobnější je, že sacerdot nepřišel za nějakým zvláštním účelem, možná to byla jen část nějakého stálého průzkumu. Ale jakého tedy?

Někdo zabouchal na dveře. Byl to starý Rif. Joaz mu otevřel.

„Joazi Banbecku, zpráva od Ervise Carcola ze Šťastného údolí. Chtěl by se s tebou poradit a v této chvíli očekává tvou odpověď na Banbeckově útesu.“

„Dobře,“ řekl Joaz. „Poradím se s ním.“

„Zde? Nebo na Banbeckově útesu?“

„Na útesu za půl hodiny.“

DVA

Deset mil od Banbeckova údolí, za větrem ošlehanou divočinou, hřebeny, skalisky, skalnatými vrcholky, úžasnými průrvami, neúrodnými pahorkatinami a územím plným roztroušených balvanů, leželo Šťastné údolí. Bylo stejně široké jako Banbeckovo údolí, ale o polovinu kratší a mělo jen poloviční hloubku. Podloží z půdy naváté větrem bylo o polovinu tenčí, a proto méně úrodné.

Vládcem Šťastného údolí byl Ervis Carcolo, podsaditý muž s krátkýma nohama, s nesmiřitelnou tváří a přísnými ústy, s veselou i nenávistnou povahou. Na rozdíl od Joaze Banbecka byly jeho největší zábavou návštěvy dračích kasáren, kde na učitele draků, podomky a dokonce i na draky křičel a zahrnoval je kritikou, povely a nadávkami.

Ervis Carcolo byl energický člověk, odhodlaný obnovit moc a slávu Šťastného údolí, jakou mělo asi před dvanácti generacemi. V oněch drsných časech, ještě před příchodem draků, bojovali lidé mezi sebou a muži ze Šťastného údolí byli zvláště odvážní, hbití a nelítostní. Banbeckovo údolí, Velká severní soutěska, Smyčkové útočiště, Sandrovo údolí a Fosforová průrva uznávaly vládu Carcolů.

Pak z vesmíru přiletěla loď Prvních neboli Grephů, jak se jim tehdy říkalo. Ti vyvraždili nebo zajali všechny obyvatele Smyčkového útočiště. O totéž se pokusili ve Velké severní soutěsce, ale podařilo se jim to jen zčásti. Pak bombardovali zbývající sídla výbušnými kulkami. Když se lidé, kteří přežili, připlížili zpět do zničených údolí, z vedoucí role Šťastného údolí zbyl jen náznak. O pokolení později, v Době mokrého železa, bylo i po tomto náznaku. V rozhodující bitvě byl Goss Carcolo zajat Kerganem Banbeckem a přinucen vykastrovat se vlastním nožem.

Uplynulo pět mírových let a První se vrátili. Vyhladili Sandrovo údolí a přistáli se svou velkou černou lodí v Banbeckově údolí. Ale obyvatelé byli varováni a uprchli do hor. Před setměním zaútočilo

dvacet tři Prvních se svými pečlivě vycvičenými bojovníky. Bylo to několik čet Těžkooděncu, jednotka Zbrojnošů – těžko rozeznatelných od aerlithských lidí – a četa Stopařů. Stopaři se od ostatních zřetelně lišili. Slunce zapadalo a nad údolím se rozpoutala bouře, která znemožnila použití vznášedel z lodi. To umožnilo vykonat Kerganovi Banbeckovi úžasný čin, který z něj na Aerlithu udělal legendu. Nepřidal se ke svým lidem a neutíkal vyděšeně do Velké pustiny, ale shromáždil šedesát bojovníků a vysmíval se jim a zahanboval je tak dlouho, až v nich probudil odvážného ducha. Přepadli a rozsekali na kousky četu Těžkooděnců, ostatní zahnali na útěk a zajali dvacet tři Prvních dříve, než si stačili uvědomit, že se něco děje. Těžkooděnci zůstali stát na smrt vyděšení, aniž byli schopni použít zbraně ze strachu, aby nezabili své pány. Pak se zmateně stáhli. Kergan Banbeck, jeho muži a dvacet tři zajatci zmizeli ve tmě.

Na Aerlithu uplynula dlouhá noc. Za rozbřesku se na východu rozpoutala bouře, zahřměla jim nad hlavou a vznešeně ustoupila k západu. Skene vyšlo jako zářící atom. Z lodi Prvních vyšli tři muži – Zbrojnoš a dva Stopaři. Vystoupili na sráz Banbeckova útesu a nad hlavou se jim třepotalo vznášedlo, malá plošinka, klesající a kličkující ve větru jako špatně vyvážený drak. Tři muži se plahočili na jih směrem k Velké pustině, oblasti neuspořádaných světel a stínů, úlomkovitých skal a zřícených skalisek, na sebe navršených balvanů. Bylo to obvyklé útočiště pronásledovaných lidí.

Zůstali stát před Velkou pustinou. Zbrojnoš zavolal Kergana Banbecka a požádal ho o vyjednávání.

Kergan Banbeck vystoupil a pak došlo k nejpodivnějšímu rozhovoru v historii Aerlithu. Zbrojnoš mluvil lidskou řečí s obtížemi, protože jeho rty, jazyk a hlasivky byly uvyklé řeči Prvních.

„Zadržuješ dvacet tři našich Úctyhodných. Musíš je se vší skromností vydat.“ Mluvil rozvážně, s nádechem lehké melancholie, nenaléhal, neporoučel, nenutil. Jeho řeč i myšlení bylo uzpůsobeno Prvním.

Kergan Banbeck byl vysoký hubený muž s lesklým černým obočím. Černé nalakované vlasy měl vytvarované do řady pěti dlouhých hrotů. Nyní se smutně zasmál.

„A co mrtví lidé Aerlithu? A co lidé zajatí na vaší lodi?“

Zbrojnoš se soustředěně naklonil. Byl to mohutný muž se vznešenou hlavou s orlími rysy. Kromě malých vrkočů kudrnatých žlutých vlasů na temeni byl holohlavý. Kůže se mu leskla, jako by byla vyleštěná, místo uší měl, na rozdíl od lidí Aerlithu, malé křehké chlopně.

Měl na sobě prostý tmavomodrý oděv a neměl žádné jiné zbraně kromě malého víceúčelového paprskometu. Na otázky Kergana Banbecka odpovídal naprosto vyrovnaně, rozvážně a logicky. „Lidé Aerlithu, kteří byli zavražděni, už nevstanou. Lidé na palubě lodi splynou s podzemím, pro nějž má čerstvá cizí krev svou cenu.“

Kergan Banbeck se opovržlivě podíval na Zbrojnoše. Pomyslel si, že z jistého hlediska se tento modifikovaný a pečlivě vyšlechtěný člověk podobá sacerdotům na Aerlithu. Zvláště průsvitnou světlou pokožkou, ostře modelovanými rysy a dlouhýma rukama a nohama. Možná to byla jen telepatie nebo ucítil závan charakteristického sladkokyselého zápachu. Otočil se a zahlédl sacerdota, jak stojí mezi skalami ve vzdálenosti ani ne padesáti stop – měl na sobě jen zlatou torcu a dlouhé hnědé vlasy za ním vlály jako prapor. Podle starých společenských pravidel dělal Kergan Banbeck, že ho nevidí, dělal, jako by tu vůbec nestál. Zbrojnoš na sacerdota rychle pohlédl a pak předstíral totéž.

„Požaduju, abyste propustili lidi z Aerlithu z vaší lodi,“ řekl Kergan Banbeck slabým hlasem.

Zbrojnoš s úsměvem zakroutil hlavou a snažil se, jak jen to uměl, aby mu bylo rozumět. „O těchto osobách se nemá smysl dohadovat. Jejich –“ odmlčel se a hledal správná slova, „jejich osud je… určen, rozhodnut. Stanoven. Víc k tomu říci nemohu.“

Úsměv Kergana Banbecka se změnil v cynický škleb. Stál tu tichý, odměřený a Zbrojnoš krákoral dál. Sacerdot se pomalu krok za krokem přibližoval. „Snad chápeš,“ řekl Zbrojnoš, „že existuje vzor, podle kterého dochází k událostem. Úlohou lidí jako já je ovlivňovat události tak, aby se odehrály podle tohoto vzoru.“ Sehnul se a ušlechtilým pohybem ruky uchopil malý ostrý oblázek. „Stejně jako mohu obrousit tento kousek skály, aby se vešel do kulatého otvoru.“

Kergan Banbeck natáhl ruku, uchopil oblázek a hodil ho vysoko nad rozeseté balvany. „Tento kousek skály už nikdy neobrousíš tak, aby se vešel do kulatého otvoru.“

Zbrojnoš mírně odmítavě zavrtěl hlavou. „Vždycky najdeš nějaký nový kámen.“

„A vždycky najdeš více otvorů,“ prohlásil Kergan Banbeck.

„Tedy zpět k věci,“ řekl Zbrojnoš. „Navrhuji ti, abychom situaci přizpůsobili tomu, jak by měla správně probíhat.“

„Co mi tedy nabízíš výměnou za těch dvacet tři Grephů?“

Zbrojnošovi se neklidně zatřásla ramena. Nápady tohoto muže byly stejně divoké, barbarské a náladové jako nalakované hroty jeho účesu. „Pokud budeš chtít, dám ti pokyny a poradím ti, abys –“

Kergan Banbeck udělal náhlý posunek. „Mám tři podmínky.“ Sacerdot nyní stál s nezúčastněnou tváří a nepřítomným pohledem ve vzdálenosti pouhých deseti stop. „Za prvé,“ řekl Kergan Banbeck, „záruku pro případ budoucích útoků na obyvatele Aerlithu. Pět Grephů musí být vždy u nás v zajetí jako rukojmí. Za druhé – aby byla zajištěna věčná platnost té záruky – musíte mi dodat vybavenou vesmírnou loď, s palivem, vyzbrojenou, a musíte mě naučit s ní zacházet.“

Zbrojnoš zvrátil hlavu a vyrazil ze sebe několik mečivých zvuků. „Za třetí,“ pokračoval Kergan Banbeck, „musíte propustit všechny ženy a muže, kteří se nyní nacházejí na palubě vaší lodi.“

Zbrojnoš zamrkal a řekl Stopařům několik rychlých a chraplavých užaslých slov. Mezi nimi to zašumělo a neklidně a nevrle pohlédli úkosem na Kergana Banbecka, jako by byl nejen divoch, ale i blázen. Nad hlavami jim poletovalo vznášedlo. Zbrojnoš k němu vzhlédl a vypadalo to, že si tímto pohledem dodává odvahy. Otočil se ke Kerganovi Banbeckovi s novým elánem a promluvil, jako by k jejich předcházejícímu rozhovoru vůbec nedošlo. „Přišel jsem, abych ti dal pokyn k okamžitému propuštění dvaceti tří Úctyhodných.“

Kergan Banbeck zopakoval své požadavky. „Musíte mi dát k dispozici vesmírnou loď, nesmíte už na nás útočit, musíte propustit zajatce. Souhlasíš nebo ne?“

Zdálo se, že je Zbrojnoš zmaten. „Toto je podivná situace – neurčitá, nepopsatelná.“

„Copak mi nerozumíš?“ vyštěkl rozčileně Kergan Banbeck. Porušil společenská pravidla a pohlédl na sacerdota. Pak učinil něco velmi neobvyklého. „Sacerdote, jak mám jednat s tím hlupákem? Vypadá to, že mi nerozumí.“

Sacerdot přistoupil o krok blíže, jeho tvář byla stejně nevýrazná a netečná jako předtím. Protože žil podle pravidel, která mu zakazovala vměšovat se aktivně nebo úmyslně do záležitostí jiných lidí, na každou otázku mohl dát jen určitou omezenou odpověď. „Slyší tě, ale vaše myšlenky se nesetkávají. Jeho myšlenková struktura je odvozena od struktury jeho pánů a je nesouměřitelná s tvojí strukturou. Nemohu ti ale říci, jak s ním máš jednat.“

Kergan Banbeck znovu pohlédl na Zbrojnoše. „Slyšel jsi, o co jsem tě žádal? Rozuměl jsi podmínkám, které musíš splnit, abych propustil Grephy?“

„Rozuměl jsem ti dobře,“ odpověděl Zbrojnoš. „Tvoje slova nemají žádný význam, jsou to nesmysly, paradoxy. Poslouchej mě pozorně. Je předurčeno, zapsáno v osudu, že propustíš Úctyhodné. Není předurčeno, že bys měl dostat loď nebo že by měly být splněny tvoje další požadavky.“

Kergan Banbeck zrudl. Napůl se obrátil ke svým mužům, ale pak potlačil vztek a pomalu a zřetelně promluvil: „Já mám něco, co chceš ty, ty máš něco, co chci já. Uzavřeme obchod.“

Dvacet vteřin si oba muži hleděli do očí. Zbrojnoš se pak zhluboka nadechl. „Vysvětlím ti to tvými slovy, abys mi rozuměl. Určitosti – ne, ne určitosti, ale jistoty existují. Skládají se v jistoty, nezbytnosti a pořádek. Následovníkem těchto jednotek je bytí. Činnost vesmíru se dá vyjádřit těmito jednotkami. Nepravidelnost a absurdita – jsou jako polovina člověka s polovinou mozku, srdce, s polovinou všech životně důležitých orgánů. Žádný z nich nemůže existovat sám o sobě. Takovou absurditou je to, že zadržuješ dvacet tři našich Úctyhodných. Je to urážka normálního běhu vesmíru.“

Kergan Banbeck rozhodil rukama a ještě jednou se obrátil na sacerdota. „Můžu nějak zastavit ten nesmysl? Jak ho můžu donutit, aby pochopil, o co tu jde?“

Sacerdot odpověděl. „Nemluví nesmysly, ale hovoří řečí, které nerozumíš. Mohl bys ho přimět, aby rozuměl tvé řeči jedině tak, že bys vymazal z jeho paměti všechny vědomosti a výcvik a nahradil je svým způsobem myšlení.“

Kergan Banbeck v sobě potlačil nepříjemný pocit zklamání a nereálná. Aby mohl dostat od sacerdota přesnou odpověď, musel mu položit přesnou otázku. Přesto však bylo pozoruhodné, že tu sacerdot setrval a mohl se ho ptát. Pečlivě se zamyslel a zeptal se:

„Jak mi navrhuješ, abych jednal s tímto mužem?“

„Propusť těch dvacet tři Grephů.“ Sacerdot se dotkl dvojitých knoflíků na své zlaté torce. Bylo to rituální gesto, které znamenalo, že přes svou zdrženlivost vykonal čin, který by případně mohl změnit chod budoucnosti. Ještě jednou se dotkl své torcy a promluvil zpěvavým hlasem: „Propusť Grephy. Zbrojnoš pak odejde.“

Kergan Banbeck se neovládl a rozčileně zvolal:

„Komu tedy vlastně sloužíš? Lidem nebo Grephům? Řekni pravdu! Mluv!“

„Moje vyznání, má víra, můj tand mi přikazují, abych nesloužil nikomu kromě sebe.“

Sacerdot se otočil k velikému skalisku hory Gethron a pomalu odcházel. Vítr odvál ke straně jeho dlouhé jemné vlasy.

Kergan Banbeck se za ním díval, jak odchází, a pak se s chladnou rozhodností obrátil na Zbrojnoše. „Tvoje přednáška o jistotách a absurditách je zajímavá. Zdá se mi, že jsi je obě pomotal dohromady. Takhle chápu jistoty já! Dokud nesplníš mé podmínky, těch dvacet tři Grephů nepropustím. Jestli nás ještě napadnete, nadělám z každého Grepha dva a uskutečním to, o čem jsi mluvil. Možná tě tak přesvědčím, že absurdity se dějí. To je vše.“

Zbrojnoš pomalu lítostivě zavrtěl hlavou. „Poslouchej, vysvětlím ti to. K určitým událostem nemůže dojít, nejsou předurčeny –“

„Jdi,“ zahřměl Kergan Banbeck, „nebo tě přidám k tvým dvaceti třem Uctyhodným Grephům a naučím tě, jak se nemyslitelné může stát skutečností!“

Zbrojnoš a oba Stopaři se otočili. Za mumlání a skřehotání odešli z pustiny na Banbeckův útes a sešli do údolí. Vznášedlo nad nimi vyrazilo vpřed, zakroužilo a sneslo se k zemi jako padající list.

Mužové Banbeckova údolí je sledovali, jak odcházejí mezi skalisky. Brzy se však stali svědky pozoruhodné scény. Půl hodiny poté, co se vrátil do lodi, vyskočil Zbrojnoš zase z lodi ven, tančil a poskakoval. Další ho následovali – Zbrojnoši, Stopaři, Těžkooděnci a dalších osm Grephů – všichni se třásli, poskakovali a zmateně pobíhali sem a tam. Ze střílen lodi vyzařovala různobarevná světla a najednou byl slyšet pomalu se zvyšující zvuk porouchaného stroje.

„Zbláznili se!“ zamumlal Kergan Banbeck. Chvíli váhal, ale pak přikázal: „Shromážděte všechny muže! Zaútočíme, dokud jsou bezbranní.“

Mužové Banbeckova údolí se řítili dolů Velkou pustinou. V okamžiku, kdy sestupovali po útesech, vyšlo nesměle z lodi několik zajatých mužů a žen ze Sandrova údolí, a když se nesetkali s žádným odporem, uprchli do Banbeckova údolí. Následovali je další – to už Banbeckovi bojovníci dosáhli dna údolí.

Bláznění vedle lodi ustalo. Vetřelci se v tichosti mačkali u trupu. Vtom došlo k nervy drásajícímu výbuchu. Všude plál žlutobílý oheň. Loď se rozpadla. Dno údolí rozbrázdil obrovský kráter. Mezi útočící Banbeckovy bojovníky začaly dopadat kovové úlomky.

Kergan Banbeck hleděl na obraz zkázy. Poklesla mu ramena, svolal svoje lidi a vedl je zpět do zničeného údolí. Na konci průvodu pochodovalo netečně třiadvacet Grephů, svázáni k sobě provazy, s nepřítomnými pohledy, již vzdáleni svému předchozímu bytí. Běh osudu byl neúprosný. Dvacet tři Úctyhodných nemohlo existovat v současných podmínkách. Museli se tedy přizpůsobit, aby byl zachován šťastný běh událostí. Těch dvacet tři bytostí tedy už bylo někým jiným než Úctyhodnými, někým úplně jiným. Kým tedy byli? Sami sebe se ptali smutnými, skřehotavými hlasy a pochodovali po útesu dolů do Banbeckova údolí.

TŘI

Během dlouhých let planety Aerlith se prosperita Šťastného údolí a Banbeckova údolí měnila podle schopností soupeřících rodin, Carcolovy a Banbeckovy. Banbeck Zlatý, Joazův dědeček, byl přinucen vzdát se Šťastného údolí, když Carcolo Veliký stvořil první Ďábly. Banbeck Zlatý zase vychoval Břicháče, ale udržoval nejistý mír.

Uběhla další léta. Ilden Banbeck, syn Banbecka Zlatého, neschopný slaboch, zemřel po pádu ze vzpurného Pavouka. Joaz byl v té době slabé dítě, a proto se Grode Carcolo rozhodl zkusit štěstí a zaútočil na Banbeckovo údolí. Nepočítal však se starým Hendelem Banbeckem, prastrýcem Joaze a Vrchním učitelem draků. Armáda Šťastného údolí byla poražena na Hvězdné pahorkatině. Grode Carcolo zahynul a mladého Ervise probodl Zabiják. Z mnoha důvodů, včetně Hendelova stáří a Joazova mládí, nezískala Banbeckova armáda rozhodující výhodu. Ervisovi Carcolovi, vyčerpanému ztrátou krve a bolestí, se podařilo ustoupit a v následujících letech panovalo mezi sousedními údolími podezřívavé příměří.

Joaz vyzrál v zádumčivého mladého muže, který, ač u svých lidí nevzbuzoval vroucí city, alespoň nevyvolával divoké nepřátelství. S Ervisem Carcolem ho spojovalo vzájemné opovržení. Při zmínce o Joazově studovně s jeho knihami, svitky, modely a plány, o komplikovaném pozorovacím systému přehlížejícím Banbeckovo údolí (říkalo se, že optiku vyrobili sacerdoti), dělával Carcolo znechucené gesto. „Studování? Fuj. K čemu je to věčné povalování v zatuchlém hnoji minulosti? Na co? Měl se narodit jako sacerdot. Je stejně zatrpklý slaboch se zamlženým mozkem!“

Potulný obchodník, jistý Dae Alvonso, který obchodoval s básnířkami a dětmi a jenž byl psychiatrem a chiropraktikem, zpravoval Joaze o Carcolových urážkách a Joaz jen pokrčil rameny.

„Ervis Carcolo by ze sebe měl udělat jednoho ze svých Břicháčů," podotkl. „Stala by se tak z něj neporazitelná bytost s brněním Břicháčů a jeho vlastní chrabrou hloupostí."

Tato poznámka se ovšem dostala k Ervisu Carcolovi a shodou okolností se ho dotkla na zvlášť citlivém místě. Tajně se totiž pokoušel o novinku ve svých chovných stájích. Chtěl vychovat draka téměř tak mohutného jako Břicháč, s divošským rozumem a prudkostí Modrého děsu. Ale pracoval intuitivně a příliš optimisticky, aniž bral na vědomí rady Bašt Givvena, svého Vrchního učitele draků.

Vylíhla se vejce, přežilo několik mláďat. Ervis Carcolo je vychovával se střídavou něhou a káráním. Nakonec draci dospěli. Carcolo doufal, že se ve čtyřech pomalých nervózních stvořeních s vypaseným tělem na tenkých nohách a s neutuchajícím hladem bude snoubit zuřivost s neporazitelností („Jako by někdo mohl vychovat draka tím, že mu poručí: Existuj!" říkal svým pomocníkům Bašt Givven a opovržlivě se smál. Radil jim: „Mějte se před těmi potvorami na pozoru. Jsou dobré jen k tomu, aby vás lákaly na dosah svých pařátů.")

Čas, námaha, prostory a krmení, vyplýtvané na nepoužitelné křížence, oslabily Carcolovu armádu. Plodných Termagantů měl dostatek. Dost bylo i Dlouhorohých zabijáků a Kráčejících zabijáků, ale těžších a specializovanějších druhů, hlavně Břicháčů, které potřeboval pro své plány, bylo málo. Ve snech ho pronásledovaly vzpomínky na dávnou slávu Šťastného údolí. Nejdříve by si podmanil Banbeckovo údolí a často plánoval slavnost, při které by degradoval Joaze Banbecka na úroveň kasárenského učedníka.

Plány Ervise Carcola komplikovalo několik základních těžkostí. Počet obyvatel Šťastného údolí se zdvojnásobil, ale město nerostlo kutáním nových věží nebo hloubením tunelů. Carcolo vybudoval tři nové chovné stáje, tucet kasáren a obrovské cvičiště. Obyvatelé údolí se mohli buď mačkat v zatuchlých existujících tunelech, nebo si mohli vybudovat chatrče podél úbočí útesu. Postavili chovné stáje, kasárna, cvičiště a usměrnili vodu z rybníku, aby napájela stáje. Obrovské množství úrody šlo na krmení draků. Podvyživení,

nemocní a trpící obyvatelé Šťastného údolí nesdíleli žádný z Carcolových plánů a jejich malé nadšení ho přivádělo k zuřivosti.

Buď jak buď, když potulný obchodník Dae Alvonso opakoval Ervisu Carcolovi radu Joaze Banbecka, aby ze sebe udělal Břicháče, Carcolo vzplanul hněvem. „Pcha! Co ví Joaz Banbeck o chování draků! Pochybuji, že vůbec rozumí řeči svých vlastních draků.“ Mluvil o způsobech, jakými dostávali draci příkazy a pokyny – tajná mluva, pro každou jednotlivou armádu odlišná. Nejvyšší metou každého vychovatele draků bylo naučit se dračí mluvu protivníka, protože tak získal do určité míry kontrolu nad nepřátelskými jednotkami. „Jsem praktický muž a mám dvakrát větší cenu než on,“ pokračoval Carcolo. „Umí stvořit, vychovat, cvičit draky a starat se o ně? Umí si zjednat poslušnost, učit zuřivosti? Ne. Tohle všechno nechává na svých učitelích draků, zatímco lenoší na pohovce, jí sladkosti a bojuje pouze s trpělivostí svých panen-básnířek. Říká se, že předpovídá astrologickým věštěním návrat Prvních, že se prochází se zakloněnou hlavou a sleduje oblohu. Zaslouží si takový člověk moc a bohatý život? Já říkám, že ne. Je snad Ervis Carcolo ze Šťastného údolí takový člověk? Říkám, že ano a také to dokážu.“

Dae Alvonso moudře pokynul rukou. „Ne tak rychle. Je ostražitější, než si myslíš. Jeho draci jsou ve výborném stavu. Často je navštěvuje. A pokud jde o První –“

„Nepovídej mi o Prvních,“ zahřměl Carcolo. „Nejsem žádné dítě, abych se bál strašidel!“

Dae Alvonso opět pokynul rukou. „Poslouchej. Myslím to vážně a ty můžeš mít z mých zpráv prospěch. Joaz Banbeck mě vzal do své pracovny –“

„Určitě do té slavné pracovny!“

„Ze skříně vyndal křišťálovou kouli, postavenou na černé skříňce.“

„Aha!“ zařehtal se Carcolo. „Křišťálová koule!“

Dae Alvonso nebral zřetel na přerušování a klidně pokračoval. „Pozorně jsem tu kouli sledoval a skutečně to vypadalo, že obsahuje celý vesmír. Uvnitř se pohybovaly hvězdy a planety, všechna tělesa soustavy. Dobře se dívej, řekl Joaz Banbeck, nikde jinde něco

takového nespatříš. Byla sestrojena prastarými lidmi a přivezena na Aerlith s prvními lidmi.

Opravdu? řekl jsem. A co je tento předmět?

To je nebeské armamentarium, řekl Joaz. Zobrazí všechny blízké hvězdy a jejich polohy v kterémkoli čase určím. Podívej, ukázal, vidíš tuhle bílou tečku? To je naše slunce. Vidíš tuhle červenou hvězdu? Ve starých kalendářích ji nazývali Coralyne. Míjí nás v nepravidelných intervalech, protože tak je dán pohyb hvězd v naší soustavě. Tyto intervaly se vždy shodovaly s útoky Prvních.

Nyní jsem se podivil. Joaz mi znovu potvrdil, co řekl. V historii lidí na Aerlithu došlo k šesti útokům Prvních nebo Grephů, jak jim původně říkali. Zdá se jasné, že jak se Coralyne pohybuje vesmírem, pročesávají První blízké světy a pátrají po skrytých lidských doupatech. K tomu naposledy došlo před dávnou dobou, kdy žil Kergan Banbeck, s výsledkem, o kterém víš. V tom čase byla Coralyne blízko. Poprvé od té doby je Coralyne znovu na dosah. Toto," řekl Alvonso Carcolovi, „mi sdělil Joaz Banbeck a toto jsem také spatřil."

Chtě nechtě to na Carcola udělalo silný dojem. „Chceš mi říci," tázal se, „že uvnitř té koule plavou všechny vesmírné hvězdy?"

„Za to neručím," odpověděl Dae Alvonso. „Koule je umístěna v černé skříňce a mám podezření, že nějaký vnitřní mechanismus promítá obrazy nebo snad řídí světelné body, které napodobují hvězdy. Ať je to jak chce, je to úžasný přístroj, na který bych byl velmi hrdý, kdybych ho vlastnil. Nabídl jsem Joazovi výměnou několik cenných věcí, ale žádnou z nich nechtěl."

Carcolo znechuceně ohrnul ret. „Ty s těmi svými kradenými dětmi. Nemáš žádné zábrany."

„O nic větší než moji zákazníci," směle řekl Dae Alvonso. „Pokud si dobře vzpomínám, udělal jsem s tebou několik výhodných obchodů."

Ervis Carcolo se odvrátil a předstíral, že se dívá na dva Termaganty, jak trénují s dřevěnými šavlemi. Oba muži stáli u kamenného oplocení, za nímž mnoho draků posilovalo, cvičilo přesuny, souboje s kopími, meči. Supiny se třpytily, prach se zvedal

zpod zakřivených dupajících nohou. Vzduch byl prosycen štiplavým zápachem dračího potu.

Carcolo zamumlal: „Tenhle Joaz je šikovný. Věděl, že mi všechno podrobně vypovíš.“

Dae Alvonso přikývl. „Přesně tak. Říkal – ale snad bych měl být diskrétní.“ Zpod huňatého bílého obočí lstivě hleděl na Carcola.

„Mluv,“ řekl příkře Carcolo.

„Tak dobrá. Ale upozorňuji tě, že opakuji, co řekl Joaz Banbeck. Pověz chybujícímu staroušovi Carcolovi, že je ve velikém nebezpečí. Pokud se První navrátí na Aerlith, což je možné, Šťastné údolí je velmi zranitelné a bude zničeno. Kde se mohou jeho lidé schovat? Naženou je do černé lodi a odvezou na chladnou cizí planetu. Jestli není Carcolo úplně bezcitný, vyhloubí nové tunely, nachystá skryté silnice. Jinak –“

„Jinak co,“ zeptal se Carcolo.

„Jinak Šťastné údolí zanikne, nebude Ervise Carcola.“

„Pcha,“ pronesl Carcolo tichým hlasem. „Ten klacek jen tak povykuje.“

„Možná, že poctivě varuje. Jeho další slova byla… Ale mám strach, abych neurazil tvou hrdost.“

„Pokračuj! Mluv!“

„Řekl toto – ale ne, neodvažuji se je zopakovat. Jednoduše považuje tvé snahy o vytvoření armády za směšné. Nevhodně srovnává tvou inteligenci se svou. Předpovídá, že –“

„Dost!“ zařval Ervis Carcolo a hrozil pěstí. „Je vychytralý nepřítel, ale proč se propůjčuješ k jeho úskokům?“

Dae Alvonso zavrtěl zářivě bílou starou hlavou. „Pouze neochotně opakuji to, co chceš slyšet. A nyní, když jsi ze mě všechno dostal, nech mě trochu si přivydělat. Koupil bys léky, elixíry nebo lektvary? Mám tu nápoj věčného mládí, který jsem ukradl z osobního kufříku Demieho sacerdotů. V povozu mám chlapce i dívky, poslušné a hezké, za dobrou cenu. Budou poslouchat tvé nářky, vyléčí tvé šišlání, zaručuji jejich mírnou povahu – nebo bys snad koupil dračí vejce?“

„Nic takového nepotřebuji,“ zabručel Carcolo. „A už vůbec ne dračí vejce, ze kterých se vylíhnou ještěrky. A co se týče dětí,

Šťastné údolí je jimi přeplněné. Dodej mi tucet zdravých Břicháčů a můžeš si odvézt sto dětí podle vlastního výběru.“

Dae Alvonso smutně zavrtěl hlavou a odšoural se. Carcolo se těžce opřel o plot a zíral na dračí výběhy.

Slunce viselo nízko nad pohořím Despoire, večer se blížil. Byla nejpříjemnější část dne planety Aerlith, přestal foukat vítr a rozhostilo se naprosté sametové ticho. Záře Skene se zmírnila do tlumené žluti s bronzovým světelným kruhem, mraky blížící se večerní bouře se shromažďovaly, stoupaly, klesaly, posouvaly se, vířily, zářily a měnily barvu do všech odstínů zlaté, oranžovohnědé, zlatohnědé a šedofialové.

Skene zašlo. Zlatá a oranžová přešla do hnědé a fialové. Mraky projel blesk a začalo hustě pršet. Muži v kasárnách se pohybovali obezřetně, protože nyní byli draci nevyzpytatelní – chvílemi ostražití a neteční, pak zase výbušní. S přicházejícím deštěm přešel večer v noc a údolími se prohánět tichý, studený vánek. Temná obloha zahořela a zablyštěla se hvězdami. Jedna velmi zářivá blikala červeně, zeleně, bíle, pak zase červeně a zeleně.

Ervis Carcolo si ji zamyšleně prohlížel. Jeden nápad střídal druhý a brzy vedl k činu, který, jak se zdálo, vyřeší celý složitý problém nejistot a nespokojeností, jež brázdily jeho život. Zkřivil ústa v hořký úšklebek. Musí udělat vstřícné gesto tomu nafoukanci Joazu Banbeckovi – pokud je to nevyhnutelné. Nechť se tak tedy stane!

Takže následujícího rána, krátce poté, co panna-básnířka Phade objevila sacerdota v Joazově studovně, objevil se v údolí posel, aby pozval Joaze Banbecka vzhůru na Banbeckův útes na poradu s Ervisem Carcolem.

ČTYŘI

Ervis Carcolo čekal na Banbeckově útesu s Vrchním učitelem draků Bašt Givvenem a dvěma mladými vojáky. Za nimi stála v řadě jejich jízda. Čtyři zářící Pavouci, paže ohnuté, nohy zakřivené v přesně stejných úhlech. Byl to Carcolův nejnovější druh a byl na ně nesmírně hrdý. Výčnělky obkružující jejich rohovité tváře byly sepnuty rumělkově červenými ratolestmi, na hrudi měli kulatý štít, pokrytý černou sklovinou, s bodákem umístěným uprostřed. Muži měli na sobě tradiční černé kožené jezdecké kalhoty s krátkým, kaštanově hnědým pláštíkem, černé kožené helmy s dlouhými chrániči splývajícími přes uši až dolů na ramena.

Všichni čtyři muži, každý podle své povahy, čekali buď klidně nebo neklidně a přehlíželi dlouhé, dobře obhospodařované Banbeckovo údolí. K jihu se rozprostírala pole s různým ovocem a zeleninou – vikvemi, bellegardy, blumami. Přesně na druhé straně, blízko ústí Hliněné rozsedliny, byl stále ještě vidět obrys kráteru, způsobeného výbuchem kosmické lodi Prvních. Severně ležela další pole, prostory určené drakům, skládající se z kasáren, jež byla postavena z černých cihel, chovná stáj, cvičiště. Dále ležela Banbeckova pustina, pustá krajina, kam před věčností spadla část útesu. Vytvořila tak divočinu s rozsetými balvany, podobnou Velké pustině pod horou Gethron, ale menší rozlohy.

Jeden mladý voják vyslovil dost nevhodnou poznámku o zřejmém bohatství Banbeckova údolí vzhledem k jasně horšímu stavu Šťastného údolí. Ervis Carcolo chvilku zamračeně poslouchal, pak se opovržlivě podíval na provinilce.

„Všimněte si té přehrady," řekl voják. „Nám polovina vody vyteče."

„To je pravda," řekl druhý. „To kamenné obložení je dobrý nápad. Nechápu, proč neuděláme něco podobného."

Carcolo začal mluvit, ale pak si to rozmyslel. Se zavrčením se odvrátil. Bašt Givven jim dal znamení. Vojáci ztichli.

Za okamžik Givven oznámil: „Joaz Banbeck vyrazil."

Carcolo hleděl dolů, směrem ke Kerganově cestě.

„Kde má družinu? To jede sám?"

„Vypadá to tak."

O pár minut později se Joaz Banbeck objevil na Pavoukovi na Banbeckově útesu. Pavouk byl v postroji ze šedého a červeného sametu. Joaz měl na sobě volný pláštík z měkké hnědé tkaniny, šedou košili a kalhoty, klobouk z modrého sametu s dlouhou špicí. Zvedl ruku k nedbalému pozdravu. Ervis Carcolo mu podobně oplatil pozdrav a kývnutím poslal Givvena a vojáky z doslechu.

Carcolo řekl příkře: „Poslal jsi mi po starém Alvonsovi vzkaz."

Joaz přikývl. „Myslím, že předal moje postřehy přesně."

Carcolo se lstivě ušklíbl. „Chvílemi cítil povinnost tě citovat."

„Starý Alvonso je ohleduplný."

„Bylo mi řečeno," řekl Carcolo, „že mě považuješ za prudkého, neschopného a necitelného k zájmům Šťastného údolí. Alvonso přiznal, že ses o mně zmiňoval slovem hlupák."

Joaz se zdvořile usmál. „Názory tohoto typu se lépe sdělují přes prostředníka."

Carcolo se ovládl a udělal hrdé gesto. „Je jasné, že se domníváš, že se blíží další útok Prvních."

„Je to právě tak," souhlasil Joaz, „pokud je správná moje teorie, která říká, že jejich domov je na hvězdě Coralyne. V tom případě, jak jsem zdůraznil Alvonsovi, je Šťastné údolí velmi zranitelné."

„A proč ne také Banbeckovo údolí," vyštěkl Carcolo.

Joaz na něj udiveně zíral. „Copak to není zřejmé? Připravil jsem se. Moji lidé bydlí v tunelech a ne v chatrčích. Pokud to bude nutné, máme několik únikových cest na Velkou pustinu a na Banbeckovu pustinu."

„Velmi zajímavé." Carcolo se pokusil zmírnit hlas.

„Pokud je tvoje teorie správná – a já se k ní v tuto chvíli nevyjadřuji – pak by asi bylo moudré, abych udělal podobná opatření. Ale já uvažuji jinak. Dávám přednost útoku a akci před pasivní obranou."

„To je obdivuhodné,“ řekl Joaz Banbeck. „Důležité činy vykonávají muži jako ty.“

Carcolo mírně zrůžověl ve tváři. „Ať je to jak chce,“ poznamenal. „Přišel jsem, abych ti navrhl společný plán. Je úplně nový, ale pečlivě promyšlený. Už několik let ho promýšlím z různých hledisek.“

„Poslouchám tě s velikým zájmem,“ řekl Joaz.

Carcolo se nafoukl. „Znáš pověsti stejně dobře jako já, snad lépe. Naši lidé přišli na Aerlith jako uprchlíci během války Deseti hvězd. Koalice Noční můry zřejmě porazila Starou vládu, ale jak válka skončila –“ rozhodil rukama, „to nikdo neví.“

„Je tu jeden významný náznak,“ řekl Joaz. „První přicházejí znovu na Aerlith a masakrují nás, jak se jim zachce. Nespatřili jsme žádné lidi kromě těch, kteří slouží Prvním.“

„Lidi?“ zeptal se opovržlivě Carcolo. „Říkám jim jinak. Ale tohle je jen pouhá dedukce a my nevíme nic o běhu historie. Možná, že První vládnou soustavě, možná nás ničí jenom proto, že jsme slabí a beze zbraní. Možná, že jsme poslední lidé. Možná se Stará vláda znovu vzmáhá. A nezapomeň, že uběhlo mnoho let od doby, kdy se První objevili na Aerlithu naposled.“

„Mnoho let uplynulo od doby, kdy Aerlith a Coralyne byly v tak příznivém postavení.“

Carcolo udělal netrpělivé gesto. „Domněnka, která se může a nemusí našeho problému týkat. Dovol, abych ti vysvětlil základní princip mého návrhu. Je dost jednoduchý. Myslím si, že Banbeckovo a Šťastné údolí jsou příliš malé pro muže jako jsme my. Zasloužíme si větší prostor.“

Joaz souhlasil.

„Kéž by bylo možné nebrat v potaz praktické těžkosti, které jsou s tím spojeny.“

„Mohu navrhnout způsob, jak překonat tyto těžkosti,“ prohlásil Carcolo.

„V tom případě,“ řekl Joaz, „ti náleží moc, sláva a bohatství.“

Carcolo na něj příkře pohlédl a udeřil pochvou bajonetu o své jezdecké kalhoty, zdobené střapci se zlatými kuličkami. „Uvažuj,“ řekl. „Sacerdoti obývali Aerlith před námi. Nikdo neví, jak dlouho.

To je záhada. Co vlastně víme o sacerdotech? Skoro nic. Vyměňují své kovy a sklo za naše potraviny, žijí v hlubokých jeskyních, jejich vírou je nevměšování se, přemítání, odtažitost, ať už tomu říkáme jakkoli – je to naprosto nepochopitelné i pro člověka jako jsem já.“ Vyzývavě pohlédl na Joaze. Ten si jen mnul svou dlouhou bradu. „Dělají ze sebe jednoduché nadpřirozené kultovní lidi a ve skutečnosti jsou velmi záhadní. Spatřil někdo někdy ženu sacerdotů? A co ta modrá světla, věže vysílající blesky? A co kouzla sacerdotů? A ty jejich divné noční příchody, odchody a podivné předměty pohybující se noční oblohou, letící možná na jiné planety?“

„Pohádky byly vždycky,“ řekl Joaz. „Pokud jde o to, do jaké míry jsou pravdivé –“

„Nyní se dostáváme k podstatě mého návrhu!“ prohlásil Ervis Carcolo. „Náboženství sacerdotů očividně zakazuje ostýchavost, odpor, strach, bez ohledu na následky. Proto jsou nuceni zodpovědět jakoukoli otázku, na kterou jsou tázáni. Stejně; víra nevíra, dokáží zamlžit jakoukoli informaci, kterou je cílevědomý člověk schopen z nich vymámit.“

Joaz se na něj zvědavě podíval. „Vypadá to, že ses o to pokusil.“

Ervis Carcolo přikývl. „Ano. Proč bych to měl popírat? Cílevědomě a vytrvale jsem se vyptával tří sacerdotů. Vážně a s tichou přemítavostí zodpověděli všechny mé dotazy, ale neřekli mi nic.“ Rozmrzele zavrtěl hlavou. „Proto navrhuji, abychom je donutili.“

„Jsi statečný.“

Carcolo skromně zavrtěl hlavou. „Neodvážil bych se k přímé akci. Ale musejí jíst. Když Banbeckovo údolí a Šťastné údolí budou spolupracovat, můžeme použít velmi přesvědčivou argumentaci: hlad. Zakrátko budou sdílnější.“

Joaz chvilku uvažoval. Ervis Carcolo zatáhl za střapec pochvy svého bodáku. „Tvůj plán,“ řekl nakonec Joaz, „není špatný a je důmyslný – alespoň na první pohled. Jaké doufáš, že získáš informace? Zkrátka, jaké jsou tvé konečné cíle?“

Carcolo se posunul blíž a dloubl Joaze ukazovákem.

„Nevíme nic o vnějších světech. Jsme uvězněni v tomto bídném světě plném kamení a větru, zatímco život ubíhá kolem nás. Ty si

myslíš, že První vládnou soustavě, ale co když se mýlíš? Co když se Stará vláda navrátila k moci? Pomysli na ta bohatá města, veselá letoviska, paláce, na ty zábavné ostrovy! Pohleď na noční nebe, pomysli na bohatství, které může být naše! Ptáš se, jak můžeme uskutečnit tato přání? Odpovídám ti, že to může být tak jednoduché, že nám to sacerdoti ochotně vyjeví.“

„Myslíš –“

„Spojení s lidskými světy! Vysvobození z tohoto malého osamělého světa na okraji vesmíru!“

Joaz Banbeck váhavě přikývl. „To je hezká představa, ale ve skutečnosti vypadá situace velmi odlišně, totiž, že lidstvo a Říše lidí jsou zničeny.“

Carcolo rozpažil ruce v gestu velkomyslné tolerance. „Snad máš pravdu. Ale proč bychom nemohli zjistit, jak je to se sacerdoty? Konkrétně navrhuji následující. Nejdříve se dohodneme na společné věci tak, jak jsem ji navrhl. Poté si vyžádáme návštěvu u Demie sacerdotů. Položíme mu naše otázky. Když nám je dobrovolně zodpoví, bude všechno v pořádku. Pokud se tomu bude bránit, budeme společně jednat. Nedáme sacerdotům žádné jídlo, dokud nám neprozradí poctivě a jasně to, co chceme vědět.“

„Existují přece jiná údolí a soutěsky,“ řekl Joaz zamyšleně.

Carcolo udělal rychlé gesto. „Takovému obchodování můžeme zabránit přesvědčováním nebo silou nadraků.“

„Podstata tvé myšlenky se mi líbí,“ řekl Joaz. „Ale obávám se, že všechno není tak jednoduché.“

Carcolo udeřil prudce střapcem o stehno. „A proč ne.“

„V první řadě na nebi jasně září Coralyne. O to bychom se měli starat především. Pokud nás Coralyne mine a První nezaútočí – pak se můžeme zabývat touto věcí. Ale – a to je možná důležitější – pochybuji, že vyhladověním si můžeme sacerdoty podrobit. Vlastně si myslím, že je to velmi nepravděpodobné. Řeknu to ještě jasněji. Považuji to za nemožné.“

Carcolo zamrkal. „Jak to myslíš?“

„Chodí nazí v bouři a plískanicích. Myslíš si, že pociťují hlad? A můžou sbírat divoký mech. Jak to můžeme zakázat? Ty se můžeš

odhodlat k nějakému přinucování, ale já ne. Pověsti o sacerdotech nemusí být nic víc než pověry – nebo také podceňování.“

Ervis Carcolo hluboce znechuceně zalapal po dechu. „Joazi Banbecku, považoval jsem tě za muže činu. Ty jsi ale jen slaboch.“

„To není slabost, to by mohly být velké chyby vedoucí do záhuby.“

„Tak dobře, máš nějaké vlastní návrhy?“

Joaz se podrbal na bradě. „Jestli se Coralyne vzdálí a my budeme stále na Aerlithu – a ne v zajetí na lodi Prvních – pak si můžeme naplánovat, že ukořistíme tajemství sacerdotů. Mezitím ti ale vážně doporučuji, abys připravil Šťastné údolí na nový útok. Zabíráte příliš mnoho místa svými novými chovnými stájemi a kasárnami. Nech je být, dokud si nevyhloubíte bezpečné tunely!“

Ervis Carcolo pohlédl přímo do Banbeckova údolí. „Nejsem muž obrany. Já útočím!“

„Zaútočíš se svými draky na tepelné a ionizační paprsky?“

Ervis Carcolo znovu pohlédl na Joaze Banbecka.

„Můžu tě považovat za spojence v plánu, který jsem navrhl?“

„V jeho nejširších souvislostech určitě. Ale nemám v úmyslu vyhladovět nebo jinak nutit sacerdoty. To by mohlo být nebezpečné a neúčinné.“

Na okamžik nedokázal Carcolo ovládnout svůj odpor k Joazovi Banbeckovi. Zkřivil rty a zaťal pěsti.

„Nebezpečí! Pcha! Čím může být pár nahatých pacifistů nebezpečných?“

„Nevíme, jestli to jsou pacifisti. Víme jen, že jsou to lidé.“

Carcolo se ještě jednou zatvářil srdečně. „Snad máš pravdu. Ale – alespoň v principu – jsme spojenci.“

„Do určité míry.“

„Dobře. Navrhuji ti, že v případě útoku, kterého se obáváš, budeme jednat společně, se společnou strategií.“

Joaz zdrženlivě přikývl. „To by mohlo být účinné.“

„Tak tedy sjednoťme naše plány. Předpokládejme, že loď Prvních přistane v Banbeckově údolí. Navrhuji ti, aby tvoji lidé uprchli do Šťastného údolí, zatímco armáda Šťastného údolí se přidá

k tvé a obě budou společně krýt ústup. A stejně tak, když dojde k útoku na Šťastné údolí, moji lidé uprchnou do Banbeckova údolí.“

Joaz se upřímně zasmál. „Ervisi Carcolo, za jakého blázna mě máš? Vrať se do svého údolí, zanech svých bláznivých velikášských plánů, vykopej si úkryt. A rychle! Coralyne září!“

Carcolo zůstal ohromeně stát. „Mám to chápat tak, že odmítáš mou nabídku na spojenectví?“

„Vůbec ne. Ale nemůžu si dovolit chránit tebe a tvoje lidi, když si nepomůžete sami. Splň mé požadavky, ukaž mi, že jsi zdatný spojenec – pak můžeme pokračovat v rozhovoru.“

Ervis Carcolo se otočil na podpatku a dal znamení Bašt Givvenovi a oběma mladým vojákům. Bez jediného dalšího slova nebo pohledu nasedl na svého krásného Pavouka, popohnal ho do rychlého skákavého běhu přes útes a vzhůru do kopce směrem k Hvězdné pahorkatině. Jeho muži ho s menším spěchem následovali.

Joaz se za nimi díval, smutně a udiveně kroutil hlavou. Pak sám nasedl na Pavouka a úvozem se vrátil zpět do Banbeckova údolí.

PĚT

Na Aerlithu uběhl dlouhý den, který měl stejnou délku jako šest starých Denních jednotek. Ve Šťastném údolí se zabývali pochmurnou činností; byl dobře patrný její účel a blížící se rozhodnutí. Draci pochodovali v těsnějším útvaru, vojáci a praporečníci dávali rozkazy hrubším hlasem. Ve zbrojnici lili kulky, míchali střelný prach a brousili meče.

Ervis Carcolo energicky pojížděl sem a tam a vysiloval jednoho Pavouka za druhým, jak nutil draky k různým přesunům. Pokud šlo o armádu Šťastného údolí, většinu tvořili Termaganti – malí čilí draci se zrzavě červenými šupinami, úzkými trčícími hlavami a jako břitva ostrými řezáky. Jejich paže byly silné a dobře vyvinuté. Se stejnou zručností ovládali harpunu, meč nebo palcát. Muž, který změřil síly v boji proti Termagantovi, neměl žádnou šanci, neboť šupiny odrážely kulky stejně jako jakýkoli jiný zásah, který byl muž vlastní silou schopen uštědřit. Na druhé straně jediný zásah tesákem nebo srpkovitým drápem znamenaly pro člověka smrt.

Termaganti byli plodní a otužilí a dařilo se jim dokonce i v podmínkách stájí Šťastného údolí, a proto v Carcolově armádě převládali. S touto situací nebyl spokojen Bašt Givven, Vrchní učitel draků, hubený, šlachovitý muž s plochou tváří, zakřiveným nosem a nevýraznýma černýma očima, které vypadaly jako dvě inkoustové kapky na talíři. Založením strohý, s přísnými ústy, začal se výmluvně stavět proti útoku na Banbeckovo údolí. „Podívej, Ervisi Carcolo, jsme schopni poslat do boje skupinu Termagantů s dostatečným množstvím Kráčejících zabijáků a Dlouhorohých zabijáků. Ale ne Modré děsy, Ďábly a Břicháče. Když nás zastihnou na pahorkatinách, jsme ztraceni!“

„Nechci bojovat na pahorkatinách,“ řekl Carcolo. „Vynutím si bitvu s Joazem Banbeckem tam, kde budu chtít. Jeho Břicháči a

Ďábli jsou na útesech nepoužitelní. A pokud jde o Modré děsy, jsme na tom téměř stejně.“

„Přehlížíš jednu věc,“ řekl Bašt Givven.

„Jakou?“

„Není pravděpodobné, že Joaz Banbeck tvůj útok připustí. Myslím si, že je chytřejší.“

„Dokaž mi to!“ zaútočil Carcolo. „To, co o něm vím, ukazuje spíš, že je nerozhodný hlupák. A my udeříme – tvrdě!“ Carcolo udeřil pěstí do dlaně. „Tak zničíme ty nafoukané Banbecky!“

Bašt Givven se obrátil k odchodu, ale Carcolo ho zlostně přivolal zpět. „Nejevíš pro naši výpravu nejmenší nadšení!“

„Vím, na co naše armáda stačí a na co ne,“ řekl Givven hrubě. „Jestli je Joaz takový, jak si myslíš, můžeme být úspěšní. Jestli má alespoň tolik moudrosti, jako ti dva pacholci, které jsem poslouchal před chvílí, pak stojíme před katastrofou.“

Carcolo řekl hlasem plným vzteku: „Vrať se ke svým Ďáblům a Břicháčům. Chci, aby byli tak čilí jako Termaganti.“

Bašt Givven si šel svou cestou. Carcolo vyskočil na poblíž stojícího Pavouka a kopl ho do slabin. Nestvůra poskočila, prudce se zastavila a obrátila svůj dlouhý krk, aby se mu podívala do tváře. Carcolo zaječel: „Hyjé, hyjé! Rychle vpřed! Ukaž těm spratkům, co znamená energie a odhodlání!“ Pavouk vyskočil tak prudce, že Carcolo z něj spadl a s nářkem zůstal ležet. Přiběhli pacholci a pomohli mu na lavici, kde za neustálého tichého klení zůstal sedět. Chirurg jej prohlédl, prohmatal, doporučil, aby si lehl na pohovku a předepsal mu medicínu na uklidnění.

Carcola přenesli do jeho příbytku u západní zdi Šťastného údolí a v péči manželek prospal dvacet hodin. Když se probudil, den byl napolo pryč. Chtěl vstát, ale zjistil, že je tak ztuhlý, že se nemůže ani pohnout, a s povzdechem se opět položil. Ihned přivolal Bašt Givvena, který, když se dostavil, bez poznámek vyslechl jeho pokyny. Nastal večer. Draci se vrátili do kasáren a nyní se už čekalo jen na rozbřesk.

Během té dlouhé noci se Carcolo podrobil mnohému léčení – masážím, horké lázni, infuzím a obkladům. Pilně cvičil, a jak se noc blížila ke konci, prohlásil se za zdravého. Hvězda Coralyne na

obloze vysílala jedovaté barvy – červenou, zelenou a bílou. Byla zdaleka nejzářivější hvězdou soustavy. Carcolo se nechtěl dívat na hvězdu, ale její záře mu dopadala do koutků očí vždy, když šel po dně údolí.

Rozbřesk se blížil. Carcolo chtěl vyrazit co nejdříve, ve chvíli, kdy budou draci zvládnutelní. Blýskání na východě vypovídalo o blížící se ranní bouři, stále ještě neviditelné za horizontem. Draci byli s velkou opatrností vyvedeni z kasáren a seřazeni do pochodových jednotek. Bylo to téměř tři sta Termagantů, osmdesát pět Kráčejících zabijáků, stejně tolik Dlouhorohých zabijáků, sto Modrých děsů, padesát pět robustních, strašlivě silných Ďáblů, kteří měli na konci ocasů ocelové koule opatřené bodci, a osmnáct Břicháčů. Zlověstně bručeli a mumlali mezi sebou a čekali na příležitost, jak by druhého kopli a nebo ukousli nohu nepozornému čeledínovi. Temnota v nich povzbuzovala dávnou nenávist vůči lidem, ačkoli je nikdo neučil nic o jejich minulosti nebo o okolnostech, za kterých byli zotročeni.

Ranní blesky duněly a zářily a osvěcovaly obrysy svislých věžiček, úžasných vrcholů Malheurova pohoří. Nad hlavou jim přešla bouře s kvílivými poryvy větru a spoustami deště a pokračovala dál, směrem k Banbeckovu údolí. Západ zářil sinale a šedozeleně a Carcolo dal znamení k pochodu. Stále ještě ztuhlý a bolavý se dobelhal ke svému Pavoukovi, nasedl a popohnal příšeru k zvláštnímu a překotnému cvalu. Carcolo se přepočítal, noční nevraživost draka ještě neopustila. Náhle se ve cvalu zastavil, prudce pohodil hlavou a znovu setřásl Carcola na zem. Ten zůstal ležet polomrtvý bolestí a vztekem.

Pokusil se vstát, ale znovu padl. Zkusil to znovu a omdlel. Pět minut ležel v bezvědomí; pak to vypadalo, že se vzchopí pouhou silou vůle. „Zvedněte mě," chraplavě zašeptal. „Přivažte mě do sedla. Musíme pochodovat." Protože to bylo nemožné, nikdo se nepohnul. Carcolo zuřil a nakonec chraptivým hlasem zavolal Bašt Givvena. „Pokračujte. Teď se nemůžeme zastavit. Musíš vést vojsko."

Givven chmurně přikývl. Taková čest mu vůbec nebyla po chuti.

„Znáš bojový plán," zachraptěl Carcolo. „Obejděte severně Tesák, přejděte co nejrychleji Skanse, protáhněte se na sever kolem Modré průrvy, pak na jih podél Banbeckova útesu. Tady vás Joaz

Banbeck může objevit a vy se musíte rozmístit tak, že když použije své Břicháče, vy je přemůžete Ďábly. Vyhni se tomu, abys použil naše Břicháče, znič ho Termaganty, šetři Zabijáky k útoku, kdyby někde dosáhl okraje skály. Rozuměl jsi?“

„Tak, jak jsi to vysvětlil, nás vítězství nemine,“ zamumlal Bašt Givven.

„Bude to tak, pokud neuděláš nějakou vážnou zbytečnou chybu. Ó, moje záda! Nemohu se pohnout. Až bude zuřit tahle velká bitva, budu muset sedět u stájí a dívat se, jak se líhnou vejce! Teď už běž! Tvrdě zaútoč ve jménu Šťastného údolí!“

Givven dal povel, jednotky vyrazily. Termaganti se hnali do čela, následováni jemnými Kráčejícími zabijáky a těžšími Dlouhorohými zabijáky s úžasnými hrudními ostny, potaženými ocelí. Za nimi šli těžkopádní Břicháči, chroptěli, zuby jim chřestily o sebe, jak se třásli na každém kroku. Vedle Břicháčů pochodovali Ďábli, nesli těžké meče a mávali ocelovými koulemi na konci svých ocasů jako škorpion žihadlem, na konci pak Modří děsi, kteří byli jak mohutní, tak rychlí, dobře šplhali a nebyli hloupější než Termaganti. Na okrajích jelo sto mužů – cvičitelé draků, rytíři, vojáci a praporečníci. Byli ozbrojeni meči, pistolemi a dlouhými mušketami.

Carcolo na nosítkách se díval; dokud jeho poslední jednotky nezmizely z dohledu. Poručil, aby ho odnesli zpět do průchodu, který vedl do jeskyní Šťastného údolí. Nikdy předtím se mu jeskyně nezdály tak špinavé a mělké. Hořce pozoroval neuspořádané chatrče podél útesu, postavené z kamení a ze špalků, vyrobených z lišejníků a napuštěných smolou, nebo z rákosí, slepeného asfaltem. Až skončí výprava proti Banbeckovi, zahájí vytesávání nových komnat a sálů do útesu. Překrásná výzdoba Banbeckovy vesnice byla velmi známá. Šťastné údolí bude ještě krásnější. Sály budou zářit opálem a perletí, zlatem a stříbrem. A k čemu to všechno bude? Půjde-li vše tak, jak si naplánoval, splní se jeho velký sen. A potom, nač pár bezcenných výzdob v tunelech Šťastného údolí?

Se sténáním dovolil, aby ho položili na pohovku, a bavil se tím, že si představoval postup svých jednotek. Touto dobou by měli postupovat Kývajícím se hřebenem a obcházet míli vysoký Tesák. Váhavě si protáhl paže, zacvičil nohama. Svalům se to nelíbilo,

bolest mu procházela sem a tam celým tělem – ale zdálo se, že zranění jsou méně bolestivá než dříve. Nyní vystupuje armáda na valy, které ohraničují širokou pahorkatinu, známou jako Skanse. Chirurg mu přinesl dávku léku. Vypil ji, usnul, a za nějakou dobu se náhle probudil. Kolik bylo hodin?

Jeho jednotky už klidně mohou být uprostřed bitvy! Poručil, aby ho odnesli do vnějšího průchodu. Stále ještě nespokojený, přikázal svým služebníkům, aby ho přenesli přes údolí do nové dračí chovné stáje, z jejíhož východu bylo vidět přes celé údolí. Přenesli ho i přes protesty manželek a udělali mu takové pohodlí, jak jen to jeho odřeniny a vykloubeniny dovolovaly.

Usadil se, aby trpělivě čekal, ale zprávy se dostavily až příliš brzy.

Severní stezkou přijel praporečník na zpěněném Pavoukovi. Carcolo mu vyslal naproti čeledína a nehledě na bolesti, zvedl se na pohovce. Praporečník seskočil z Pavouka, vypotácel se vzhůru na plošinu a vysíleně se opřel o zábradlí.

„Přepadení!“ těžce dýchal. „Krvavá katastrofa!“

„Přepadení?“ zachroptěl Carcolo dutým hlasem. „Kde?“

„Když jsme stoupali na valy Skanse. Počkali, až přešli naši Termaganti a Zabijáci, a pak zaútočili Postrachy, Ďábly a Břicháči. Rozdělili nás, zatlačili zpět a pak svalili kameny na naše Břicháče! Naše armáda je zničena!“

Carcolo klesl zpět na pohovku, ležel a vytřeštěně zíral na oblohu. „O kolik draků jsme přišli?“

„Nevím. Givven dal rozkaz k ústupu. Stáhli jsme se, jak nejrychleji to bylo možné.“

Carcolo ležel jako v bezvědomí, praporečník klesl na lavici.

Na severu se objevil oblak prachu. Brzy se rozptýlil a odhalil množství draků Šťastného údolí. Všichni byli zraněni. Pochodovali, poskakovali, kulhali, neuspořádaně se táhli, krákali, nepřátelsky se mračili, troubili. Nejdříve dorazila skupina Termagantů se škaredými hlavami, kývajícími se ze strany na stranu, pak dvojice Modrých děsů s pažemi zkroucenými a sepjatými téměř jako lidské ruce, pak Břicháč, mohutný jako obojživelník, s nohama zkřivenýma únavou.

Když se přiblížil ke kasárnám, zakolísal, těžce dopadl na zem a zůstal bez hnutí ležet nohama a pařáty vzhůru.

Dolů Severní cestou jel zaprášený a unavený Bašt Givven. Sesedl ze svého shrbeného Pavouka a vystoupil na plošinu. Carcolo se ještě jednou se sebezapřením zdvihl na pohovce.

Givven mu podal zprávu hlasem tak monotónním a mírným, že to vypadalo nedbale, ale ani necitlivého Carcola neoklamal. Zeptal se překvapeně: „Kde přesně došlo k tomu přepadení?“

„Stoupali jsme na valy Chlorisovou soutěskou. V místě, kde Skanse přechází do soutěsky, vystupuje vzhůru porfyrová vrstva. Zde na nás čekali.“

Carcolo zasyčel mezi zuby. „To je neuvěřitelné!“

Bašt Givven neznatelně přikývl.

Carcolo řekl: „Předpokládejme, že Joaz Banbeck vyrazil během bouře za svítání o hodinu dříve, než bych považoval za možné. Předpokládejme, že své jednotky přinutil k běhu. Jak se mohl dostat na valy dříve než my?“

„Podle mých propočtů,“ řekl Giwen, „nám přepadení nehrozilo, dokud jsme nepřešli Skanse. Měl jsem v plánu dát hlídat Barchback, celou cestu Modrou pahorkatinou a Modrou průrvou.“

Carcolo smutně souhlasil. „Jak se pak podařilo Joazovi Banbeckovi přivést své jednotky na valy tak brzy?“

Givven se otočil a pohlédl vzhůru do údolí, kde se zranění draci a muži stále ještě táhli Severní stezkou. „Nemám tušení.“

„Lék?“ zamyslel se Carcolo. „Medicína, kterou by uklidnil draky? Mohl přenocovat celou noc na Skanse?“

„To je možné,“ připustil neochotně Givven. „Pod Barchovým vrcholem jsou prázdné jeskyně. Jestliže se zde přes noc se svými jednotkami utábořil, pak stačilo jen přejít Skanse, aby si na nás počínal.“

Carcolo zachrčel. „Možná, že jsme Joaze Banbecka podcenili.“ Zasténal a klesl na pohovku. „Jaké jsou tedy naše ztráty?“

Sčítání přineslo zdrcující zprávu. Z malé jednotky Břicháčů jich zbylo pouze šest. Ze síly padesáti dvou Ďáblů přežilo čtyřicet a z nich bylo ještě pět bolestivě zraněno. Mezi Termaganty, Modrými děsy a Zabijáky bylo také mnoho ztrát. Velké množství jich bylo

rozpáráno již při prvním útoku, mnoho dalších srazili obránci z valů a jejich obrněné pancíře se povalovaly všude po zemi. Ze sta mužů jich dvanáct usmrtily kulky a dalších čtrnáct zahynulo při dračím útoku. Mnoho dalších mělo zranění různého rozsahu.

Carcolo se natáhl, zavřel oči a unaveně pohyboval rty.

„Zachránila nás jen krajina," řekl Bašt Givven. „Joaz Banbeck odmítl vyslat své jednotky do soutěsky. Pokud udělal někdo nějakou taktickou chybu, pak to byl on. Měl s sebou nedostatek Termagantů a Modrých děsů."

„To je chabá útěcha," zachroptěl Carcolo. „Kde je zbytek armády?"

„Držíme si dobré pozice na Kývajícím se hřebenu.

Neviděli jsme žádné Banbeckovy vyzvědače, ani muže, ani Termaganty a on se může mylně domnívat, že jsme se navrátili do údolí. Jeho hlavní síly jsou stále ještě shromážděny na Skanse."

Carcolo s nesmírnou námahou vstal. Vypotácel se chodbou a pohlédl dolů k ošetřovně. Pět Ďáblů se krčilo v cisternách s balzámem, sténali a vzdychali. Modrý děs byl v sádře a vyl, když mu chirurgové vytahovali kusy brnění z šedého masa. Carcolo viděl, jak se jeden z Ďáblů postavil na přední a z žaber mu vytékala pěna. Zařval podivně srdcervoucím hlasem a mrtvý klesl zpět do balzámu.

Carcolo se otočil opět na Givvena. „Musíš učinit následující. Joaz Banbeck určitě vyslal hlídky. Vrať se podél Kývajícího se hřebenu, pak se skrývej před hlídkami a vyšplhej do jednoho z pilířů Despoire – vhodný je Turmalínový pilíř. Důvod je následující. Banbeck si bude myslet, že se vracíš do Šťastného údolí, a bude spěchat za Drápem na jih, aby tě napadl, až sestoupíš z Kývajícího se hřebenu. Až bude procházet kolem Turmalínového pilíře, budeš mít výhodu ty a můžeš úplně zničit Joaze Banbecka s celou jeho armádou."

Bašt Givven rozhodně zavrtěl hlavou. „Co když nás jeho hlídky objeví navzdory veškeré opatrnosti? Stačí mu pouze sledovat naše stopy, aby nás uvěznil v Turmalínovém pilíři, odkud není úniku; jen přes pohoří Despoire nebo na Hvězdnou pahorkatinu. A když se odvážíme na Hvězdnou pahorkatinu, jeho Břicháči nás zničí během několika minut."

Ervis Carcolo si rezignovaně lehl na pohovku. „Přiveď jednotky zpět do Šťastného údolí. Počkáme na jinou příležitost.“

ŠEST

Jižně od skaliska, ve kterém se nacházel Joazův příbytek, byla do útesu vytesána veliká komnata, známá jako Kerganův sál. Rozměry a jednoduchost sálu, nepřítomnost výzdoby a masivní starožitný nábytek stejně jako jedinečná vůně této místnosti přispívaly k pocitu mdlého charakteru. Z holých kamenných zdí, z parket ze zkamenělého mechu, ze starého dřeva – odevšad vycházela zralá, drsná silná vůně, kterou neměl Joaz nikdy rád, stejně jako další rysy tohoto sálu. Sál se mu zdál svými rozměry zbytečně bombastický, nepřítomnost výzdoby na něj dělala dojem hrubosti, snad až krutosti. Jednoho dne si Joaz uvědomil, že více než sál samotný neměl rád Kergana Banbecka a všechny ty přehnané pověsti, které ho obklopovaly.

Sál byl však přesto v mnoha ohledech příjemný. Ze tří vysokých klenutých oken bylo vidět celé údolí. Okna tvořily malé čtvercové modrozelené skleněné tabulky v rámech z černého tvrdého dřeva. Podobně také strop byl z dřevěných desek, na nichž se projevil do určité míry charakteristický banbeckovský smysl pro maličkosti. Byly zde napodobeniny pilastrových hlavic s kamennými hlavami zvířat chrlícími vodu, portály, vytesané do konvenční podoby přesliček a plavuní. Nábytek tvořily tři kusy – dvě vysoké vyřezávané židle a mohutný stůl z vyleštěného tmavého dřeva, vše velmi starodávné.

Joaz našel pro sál vhodný účel.

Na stole ležela pečlivá detailní plastická mapa celé oblasti s měřítkem tři centimetry ku kilometru. Ve středu bylo Banbeckovo údolí, vpravo Šťastné údolí, oddělené změtí skalisek, propastí, útesů, vrcholů, stěn a pěti obrovskými vrcholy. Na jihu horou Gethron, ve středu horou Despoire a na severu vrcholem Barch, Drápem a Šťastnou horou.

Při hoře Gethron ležela Velká pustina, dále pak Hvězdná pahorkatina přecházela do hory Despoire a vrcholu Barch. Za horou Despoire, mezi valy Skanse a Barchbackem, dosahovala Skanse až k poničeným čedičovým soutěskám a stěnám při úpatí Šťastné hory.

Zatímco Joaz stál a studoval mapu, do sálu vešla tiše a škádlivě Phade. Ale Joaz cítil její blízkost díky vůni kadidla, do jehož kouře se ponořila předtím, než jej vyhledala. Měla na sobě tradiční sváteční oblečení Banbeckových panen – přiléhavý oděv z dračího střeva s hnědou kožešinou kolem krku, loktů a kolen. Na jejích hnědých, bohatých a kudrnatých vlasech se vyjímal vysoký cylindr se zoubkovaným horním okrajem. Na vrcholu tohoto klobouku se vznášela červená ozdoba.

Předstíral, že o její přítomnosti neví. Přistoupila k němu zezadu a pošimrala ho na šíji kožešinou, kterou měla kolem krku. Předstíral nevšímavou zaujatost. Phade, kterou to nijak neoklamalo, se zatvářila ustrašeně a ustaraně.

„Musíme všichni zahynout? Jak se vyvíjí válka?“

„Pro Banbeckovo údolí se válka vyvíjí dobře. Pro ubohého Ervise Carcola a Šťastné údolí se vyvíjí opravdu velmi špatně.“

„Chceš ho zničit,“ řekla hlasem, z kterého bylo cítit tiché obvinění. „Zabiješ ho! Ubohý Ervis Carcolo!“

„Nic lepšího si nezaslouží.“

„Ale co bude se Šťastným údolím?“

Joaz Banbeck pokrčil rameny. „Změní se k lepšímu.“

„Budeš mu chtít vládnout?“

„Nebudu.“

„Pomysli!“ zašeptala Phade. „Joaz Banbeck, vládce Banbeckova údolí, Šťastného údolí, Fosforové průrvy, Glore, Horského oka, Smyčkového útočiště a Velké severní soutěsky.“

„Ne,“ řekl Joaz. „Ty bys snad vládla místo mě?“

„O, ano! Tolik bych toho změnila! Oblékla bych sacerdoty do červených a žlutých stužek. Poručila bych jim, aby zpívali, tančili a pili májové víno. Draky bych poslala na jih do Arkádie – kromě několika mírných Termagantů, kteří by se starali o děti. A už by nedošlo k žádným takovým strašlivým bitvám. Spálila bych brnění a zlomila meče –“

„Ty moje milá třepetalko,“ zasmál se Joaz. „Jak by ti to vládnutí šlo rychle!“

„Proč rychle? Tak už by to zůstalo. Kdyby muži neměli čím bojovat.“

„A kdyby tu přistáli První, tak bys jim kolem krku házela věnce?“

„Pcha! Ti se tu už nikdy neukážou. Co získají útokem na pár zapadlých údolí?“

„Kdo ví, co získají. Jsme svobodní lidé, možná poslední svobodní lidé ve vesmíru. Kdo ví! A jestli se vrátí? Coralyne na obloze září jasně!“

Phade se najednou začala zajímat o reliéfovou mapu. „A ta vaše současná válka – to je hrozné! Zaútočíš, nebo se budeš bránit?“

„To záleží na Ervisu Carcolovi,“ řekl Joaz. „Musím jenom vyčkat, až se sám ukáže.“ Díval se na mapu a zamyšleně dodal: „Je dost chytrý na to, aby mi způsobil ztráty, pokud nebudu opatrný.“

„A co když První přijdou, když se zrovna budeš pošťuchovat s Carcolou?“

Usmál se. „Možná, že všichni prchneme do pustiny. Možná, že všichni budeme bojovat.“

„Budu se bít vedle tebe,“ prohlásila statečně Phade. „Zaútočíme na velkou vesmírnou loď Prvních, postavíme se žhavým paprskům, odrazíme energetické blesky. Přiženeme se až k samému vstupu a prvnímu lupiči, který se objeví, utrhneme nos!“

„Tvoje jinak moudrá strategie selhává v jednom bodě,“ řekl Joaz. „Jak najdeme nos Prvního?“

„V tom případě,“ řekla Phade, „zajmeme jejich –“ Otočila se za zvukem v sále. Joaz přiskočil ke dveřím a prudce je otevřel. Starý hlídač Rife přistoupil nesměle blíž. „Řekl jsi mi, abych tě zavolal, když se ta Láhev převrhne nebo rozbije. To se stalo obojí ani ne před pěti minutami a láhev se nedá spravit.“

Joaz se protlačil kolem Rifa a rozběhl se chodbou.

„Co to znamená?“ zeptala se Phade. „Rife, co jsi řekl, co ho tak rozrušilo?“

Rife ustrašeně zavrtěl hlavou. „Jsem stejně zmatený jako ty. Ukázal mi láhev a řekl, abych ji sledoval dnem i nocí. To mi

přikázal. A také mi řekl, abych ho okamžitě zavolal, kdyby se převrhla nebo rozbila. Řekl jsem si, že to je bezpochyby snadná práce. A uvažoval jsem, jestli mě považuje za tak senilního, že budu spokojen s úkolem, který pro mě vymyslel. Jen odpočívat a sledovat láhev. Jsem starý, třesou se mi ústa, ale nejsem hloupý. A k mému překvapení se ta láhev rozbije! Vysvětlení je přirozeně nasnadě – spadla na zem. Ačkoli nevím, co to všechno znamená. Poslouchám rozkazy, a tak jsem Joazovi Banbeckovi podal zprávu.“

Phade nedočkavě přešlapovala. „Kde je tedy ta láhev?“

„V pracovně Joaze Banbecka.“

Vyběhla tak rychle, jak jen jí to těsný oděv kolem jejích nohou dovoloval. Proběhla příčným tunelem, přes Kerganovu stezku krytým mostem, pak do kopce k Joazovu příbytku.

Běžela dlouhou halou, přes předpokoj, kde na zemi ležela rozbitá láhev, do pracovny, kde se užasle zastavila. Neviděla nikoho. Zpozorovala část odsunutých polic. Tiše, plaše se plížila přes místnost a zahleděla se dolů do dílny.

Odkryl se jí zvláštní pohled. Joaz ledabyle stál a chladně se usmíval přes celou místnost na nahého sacerdota, který se ze všech sil snažil posunout zátaras, jenž spadl a uzavřel otvor ve zdi. Ale zátaras pevně držel na svém místě a sacerdotova námaha vycházela naprázdno. Otočil se, krátce pohlédl na Joaze a vyrazil směrem k východu, vedoucímu do studovny.

Phade se nadechla a ustoupila.

Sacerdot vstoupil do studovny a zamířil ke dveřím.

„Okamžik,“ řekl Joaz. „Chtěl bych s tebou mluvit.“

Sacerdot se zastavil a poněkud zvědavě se ohlédl. Byl to mladík s dobromyslnou, nevýraznou a téměř krásnou tváří. Bledé kosti pokrývala jemná průhledná pokožka, široké modré bezelstné oči vypadaly, že se dívají do prázdna. Byl vyhublý a drobné postavy, měl tenké ruce s prsty, třesoucími se vinou jakési nervové nerovnováhy. Po zádech, téměř až do pasu, mu splývala hříva dlouhých, světle hnědých vlasů.

Joaz se s vyzývavou rozhodností posadil a po celou dobu nespouštěl ze sacerdota oči. Nato promluvil výhružným tónem:

„Tvoje chování mi vůbec nepřipadá zdvořilé.“ Toto tvrzení nevyžadovalo žádnou odpověď a sacerdot neodpověděl.

„Posaď se, prosím,“ řekl Joaz. Ukázal na lavici. „Musíš mi toho hodně vysvětlit.“

Byla to jen Phadina představivost? Nebo to byla jiskra divokého pobavení, která se objevila a téměř ihned zanikla v sacerdotových očích? Ale znovu neodpověděl. Joaz se začal připravovat na zvláštní způsob, kterým musel být veden rozhovor se sacerdoty, a otázal se: „Přeješ si posadit se?“

„To není důležité,“ řekl sacerdot. „Protože nyní stojím, budu stát.“

Joaz vstal a učinil něco, co nemělo obdoby. Přistrčil zezadu k sacerdotovi lavici, podlomil mu hranatá kolena a násilím ho posadil.

„Protože nyní sedíš,“ řekl Joaz, „můžeš také sedět.“

Sacerdot s jemnou hrdostí znovu vstal. „Budu stát.“

Joaz pokrčil rameny. „Jak si přeješ. Chci ti položit několik otázek. Doufám, že se mnou budeš spolupracovat a přesně je zodpovíš.“

Sacerdot moudře zamrkal.

„Učiníš tak?“

„Jistě. Dávám však přednost návratu cestou, kterou jsem přišel.“

Joaz na poznámku nereagoval. „Takže,“ zeptal se, „proč přicházíš do mé studovny?“

Sacerdot mluvil obezřetně, tak, jak se mluví s dětmi. „Nemluvíš jasně. Jsem zmaten a nesmím ti odpovědět, protože mohu říkat pouze pravdu, jsem-li tázán.“

Joaz se uvelebil ve svém křesle. „Nemám naspěch. Jsem připraven na dlouhý rozhovor. Dovol, abych se tě tedy zeptal – dostal jsi nějaké podněty, které tě přesvědčily nebo přinutily, abys přišel do mé studovny? Můžeš mi je objasnit?“

„Ano.“

„Kolik těch impulzů jsi rozeznal?“

„Nevím.“

„Více než jeden?“

„Možná.“

„Méně než deset?“

„Nevím.“

„Hm. Proč sis tak nejistý?“

„Nejsem si nejistý.“

„Tak proč neumíš určit přesný počet, na který jsem se tě ptal?“

„Není takový počet.“

„Dobře. Chceš možná říci, že existuje několik součástí jediné síly, která určila tvému mozku, aby dal znamení tvým svalům, aby tě dopravily sem?“

„Možná.“

Joazovy rty se pohnuly v neznatelném triumfálním úsměvu. „Mohl bys mi popsat nějakou součást této síly?“

„Ano.“

„Tedy to učiň.“

Byly příkazy, proti kterým byl sacerdot odolný. Jakékoli formy přinucení Joazovi známé – oheň, meč, žízeň, mučení – neznamenaly pro sacerdota víc než nepříjemnost. Nevnímal je, jako by neexistovaly. Jeho vnitřní osobní život byl jeho jediným skutečným životem. Buď ovlivňoval Úplné lidi, kteří ho ponižovali, nebo na jejich jednání reagoval. Byl bezvýhradně pasivní a vždy pravdomluvný. Joaz věděl o některých těchto vlastnostech a přetvořil svůj příkaz. „Přišel bys na nějakou součást síly, která tě přinutila sem přijít?“

„Ano.“

„Jaká tedy?“

„Přání se tu projít.“

„Přišel bys na nějakou jinou?“

„Ano.“

„Na jakou?“

„Přání chůzí si zacvičit.“

„Dobře. Nesnažíš se náhodou vyhnout odpovědi na mé otázky?“

„Odpovídám ti na otázky, které mi kladeš. Dokud to dělám, otevírám svou mysl všem, kteří hledají vědění – to je naše víra – o vyhýbání nemůže být ani řeč.“

„To říkáš ty. Ale neposkytl jsi mi uspokojující odpověď na mou otázku.“

Sacerdot odpověděl na tuto poznámku téměř neznatelným rozšířením zornic.

„Tak tedy dobrá," řekl Joaz Banbeck. „Přišel bys na nějakou další součást té složité síly, o které mluvíme?"

„Ano."

„Na jakou?"

„Zajímají mě starožitnosti. Přišel jsem do tvé studovny, abych obdivoval tvoje památky na dávné časy."

„Opravdu?" Joaz zvedl obočí. „Mám štěstí, že vlastním tak fascinující poklady. Která z mých starožitností tě nejvíce zajímá?"

„Tvé knihy, mapy a veliký glóbus Starého světa."

„Starého světa? Ráje?"

„To je jedno z jeho jmen."

Joaz sevřel rty. „Takže ty jsi sem přišel studovat moje starožitnosti. Tedy, jaké jsou další součásti této síly?"

Sacerdot chvíli váhal. „Bylo mi navrženo, abych sem přišel."

„Kým?"

„Demiem."

„Proč ti to navrhl?"

„Nejsem si jistý."

„Můžeš vyslovit nějakou domněnku?"

„Ano."

„Jaká je ta domněnka?"

Sacerdot udělal prsty jedné ruky malé nevýrazné gesto. „Demie si může přát stát se Úplným člověkem, a tak se snaží dovědět o zásadách vaší existence. Nebo si Demie může přát změnit předměty obchodování. Demie může být okouzlen mými popisy tvých starožitností. Demie může být zvědavý na zaostření tvých pozorovacích tabulek. Nebo –"

„To stačí. Které z těchto domněnek a z domněnek, které jsi ještě neprozradil, považuješ za nejpravděpodobnější?"

„Žádnou."

Joaz znovu zvedl obočí. „Jak to vysvětlíš?"

„Protože můžeme vytvořit jakékoli množství domněnek, jmenovatel počtu pravděpodobnosti je různý a celá tato úloha se stává bezvýznamnou."

Joaz se unaveně ušklíbl. „Kterou z domněnek, co tě dosud napadly, považuješ za nejpravděpodobnější?“

„Domnívám se, že Demie může považovat za žádoucí, abych sem přišel a stál tu.“

„Co získáš stáním?“

„Nic.“

„Pak tě sem neposílá Demie stát.“

Sacerdot na toto tvrzení nic nepoznamenal.

Joaz zformuloval velmi pečlivě další otázku. „V co myslíš, že Demie doufá, že tu získáš, když tu budeš stát?“

„Myslím si, že si přeje, abych se dověděl, jak přemýšlí Úplní lidé.“

„A ty se dovídáš, jak já přemýšlím, tím, že sem přijdeš?“

„Dovídám se velmi mnoho.“

„Jak ti to pomáhá?“

„Nevím.“

„Kolikrát jsi byl v mé studovně?“

„Sedmkrát.“

„Proč vybrali zrovna tebe, abys přicházel?“

„Synod souhlasil s mým tandem. Mohl bych se stát příštím Demiem.“

Joaz řekl přes rameno Phade: „Uvař čaj.“ Obrátil se zpět k sacerdotovi. „Co je to tand?“

Sacerdot se hluboce nadechl. „Můj tand představuje moji duši.“

„Hmm. Jak vypadá?“

Sacerdot měl ve tváři nechápavý výraz. „Nedá se popsat.“

„Mám já nějaký?“

„Ne.“

Joaz pokrčil rameny. „Umíš číst mé myšlenky?“

Ticho.

„Umíš číst mé myšlenky?“

„Ne tak dobře.“

„Proč bys měl chtít to, abys uměl číst mé myšlenky?“

„Žijeme ve vesmíru společně. Protože nemůžeme konat, musíme alespoň vědět.“

Joaz se nevěřícně usmál. „Jak vám může pomoci Vědění, když nevyužijete to, co víte?“

„Události následují Vědění tak, jak voda vtéká do dutiny a vytváří kalužˇ.“

„Pcha!“ řekl Joaz v náhlém rozčilení. „Vaše pravidla vás zavazují k nevměšování do našich záležitostí, ale dovolujete vašemu Vědění, aby vytvářelo podmínky, které ovlivňují události. Je to správné?“

„Nejsem si jistý. Jsme pasivní národ.“

„Ale tvůj Demie musel mít na mysli nějaký plán, když tě sem poslal. Není to tak?“

„To nemohu říci.“

Joaz se vrhl do nového dotazování. „Kam vede tunel za mou dílnou?“

„Do jeskyně.“

Phade postavila před Joaze stříbrnou konvici. Nalil si a zamyšleně usrkl. V souboji mohlo nastat nepřeberně možností. Se sacerdotem se účastnili hry slov a myšlenek, které jeden skrýval a druhý se je snažil odhalit. Sacerdot byl vyškolen v trpělivých a úhybných výmluvách, proti kterým mohl Joaz postavit hrdost a odhodlání. Sacerdot měl nevýhodu v tom, že musel od přirozenosti mluvit pravdu. Joaz na druhé straně musel tápat jako muž se zavázanýma očima, aniž věděl o cíli, ke kterému chce dorazit, a o metě, které chce dosáhnout. Dobrá, pomyslel si, pokračujme tedy. Uvidíme, komu dřív povolí nervy. Nabídl sacerdotovi čaj, ale ten odmítl tak rychlým a nevýrazným zavrtěním hlavou, že to vypadalo, jako by se otřásl.

Joaz udělal gesto naznačující, že je mu to jedno. „Kdyby sis přál jídlo nebo pití,“ řekl, „dej mi, prosím, vědět. Náš rozhovor mě tak strašně baví, že se obávám, že bych ho mohl protáhnout do té míry, že by byla překročena míra tvé trpělivosti. Neposadil by ses raději?“

„Ne.“

„Jak si přeješ. Tak tedy zpět k našemu rozhovoru. Tu jeskyni, o které ses zmínil, obývají sacerdoti?“

„Nerozumím tvé otázce.“

„Využívají sacerdoti tu jeskyni?“

„Ano.“

Postupně získal Joaz konečně informace, že jeskyně je spojena s množstvím komnat, ve kterých sacerdoti tavili železo a sklo, jedli, spali a vykonávali své rituály. Kdysi existoval otvor do Banbeckova údolí, ale před dávnými časy byl zavalen. Proč? V soustavě se válčilo. Skupiny poražených lidí se uchylovaly na Aerlith a usazovaly se v soutěskách a údolích. Sacerdoti dali přednost odloučenému životu a skryli své jeskyně před zraky lidí. Kde byl ten otvor? Sacerdot se vyjadřoval nejasně a neurčitě. Někde na severním konci údolí. Za Banbeckovou pustinou? Snad. Ale obchodování mezi lidmi a sacerdoty probíhalo u vstupu do jeskyně pod horou Gethron. Proč? Je to síla zvyku, řekl sacerdot. Navíc bylo toto místo přístupnější ze Šťastného údolí i Fosforové průrvy. Kolik sacerdotů žilo v těchto jeskyních? Nebyl si jist. Někteří snad zemřeli, jiní se narodili. Kolik asi dnes ráno? Asi pět set.

V této chvíli se sacerdot nechal zviklat a Joaz byl ochraptělý. „Zpět k tvé síle – nebo součástem síly – kvůli které jsi přišel do mé studovny. Mají nějakou souvislost s hvězdou Coralyne a možným příchodem Prvních neboli Grephů, jak se jim původně říkalo?“ Zdálo se, že sacerdot znovu váhá. Pak řekl:

„Ano.“

„Kdyby přišli První, pomohli byste nám proti nim?“

„Ne.“ Tato odpověď byla stručná a konečná.

„Ale předpokládám, že si sacerdoti přejí, abychom První vyhnali?“

Bez odpovědi.

Joaz přeformuloval svou otázku. „Přejí si sacerdoti, aby První byli vyhnáni z Aerlithu?“

„Vědění nám přikazuje, abychom se nevměšovali do záležitostí jak lidí, tak těch, co lidmi nejsou.“

Joaz ohrnul ret. „Co když První zaútočí na vaše jeskyně a zatáhnou vás na Coralyne, co pak?“

Skoro to vypadalo, že se sacerdot směje. „Nemohu tuto otázku zodpovědět.“

Joaz se zasmál. „Ale odpověď nezní – ne?“

Sacerdot souhlasil.

„Máte tedy zbraně?“

Sacerdot vypadal, že se mu klíží víčka. Tajnůstkářství? Únava? Joaz zopakoval otázku.

„Ano,“ řekl sacerdot. Kolena mu podklesla, ale pevně je srazil k sobě.

„Jaké druhy zbraní?“

„Nekonečně druhů. Náboje, jako například kamení. Bodné zbraně, kupříkladu zlámané tyče. Řezné a sečné zbraně, jako třeba kuchyňské potřeby.“ Jeho hlas slábl, jako by se sacerdot vzdaloval. „Jedy – arzen, síru, trivendinum, kyselinu. Spalující zbraně, jako louče a čočky k zaostřování slunečního světla. Zbraně k dušení – lana, smyčky, popruhy a lanka. Nádrže k utopení nepřítele…“

„Sedni si a odpočiň si,“ naléhavě ho požádal Joaz. „Vaše vynálezy mě zajímají, ale jejich celková účinnost mi připadá nedostatečná. Máte jiné zbraně, které mohou rozhodně odrazit První, kdyby na vás zaútočili?“

Tato otázka, ať už záměrně nebo náhodou, zůstala nezodpovězena. Sacerdot pomalu klesl na kolena, jako by se modlil. Padl vpřed na obličej, pak se převrátil na stranu. Joaz skočil vpřed a škubl za vlasy hlavou skomírajícího sacerdota. Pootevřené oči odhalily ošklivé bělmo. „Mluv!“ zaječel Joaz. „Odpověz na moji poslední otázku! Máte zbraně – nebo zbraň – která by odrazila útok Prvních?“

Bledé rty se pohnuly. „Nevím.“

Joaz se zamračil, pohlédl do voskově bledé tváře a překvapeně se odvrátil. „Je mrtvý.“

Phade se probrala ze své dřímoty na pohovce a s rozcuchanými vlasy a zrůžovělou tváří vzhlédla. „Tys ho zabil!“ vykřikla s potlačovanou hrůzou v hlase.

„Ne. Zemřel – nebo si sám způsobil smrt.“

Phade zamrkala, vrávorala přes celou místnost a přistoupila k Joazovi, který ji nepřítomně odstrčil. Phade se zamračila, pokrčila rameny, a když jí nevěnoval žádnou pozornost, odešla z pokoje.

Joaz se posadil a zíral na bezvládné tělo. „Nebyl unavený,“ mumlal, „dokud jsem nezačal o tajemstvích.“

Brzy vyskočil, šel do přijímací místnosti a poslal Rifa pro holiče. O hodinu později ležel ostříhaný sacerdot na dřevěné desce pokryté prostěradlem a Joaz držel v rukou neforemnou paruku, vytvořenou z dlouhých vlasů.

Holič odešel, služebníci odnesli mrtvolu. Holohlavý Joaz stál napjatě ve své studovně. Odložil roucho a stál zde nahý jako sacerdot. Opatrně si na hlavu nasadil paruku a zkoumavě na sebe pohlédl do zrcadla. Běžným okem nebyl vidět žádný rozdíl. Něco však chybělo. Torca. Upravil si ji kolem krku a ještě jednou se na sebe s pochybovačným uspokojením podíval do zrcadla.

Vstoupil do dílny, krátce zaváhal, pak odstranil zátaras a opatrně vytáhl kamenný kvádřík. Poklekl do podřepu a hleděl do tunelu. Protože tam byla tma, použil zkumavku se světélkujícími řasami. Ve slabém světle se zdál tunel prázdný. Odhodlaně zaplašil strach a sešplhal otvorem dolů. Tunel byl úzký a nízký. Joaz postupoval rozhodně vpřed, nervy měl napjaté pozorností k prasknutí. Často se zastavoval a poslouchal, ale neslyšel nic jiného než šelest vlastního tepu.

Asi po sto yardech se tunel rozšířil do přírodní jeskyně. Nerozhodně se zastavil a zaposlouchal do temnoty. Svítící trubice, připevněné ke stěnám v nepravidelných vzdálenostech, vydávaly tolik světla, aby byl vidět směr jeskyně, která rovnoběžně s údolím vedla patrně na sever. Znovu vyrazil a každých pár yardů se zastavil a poslouchal. Jak věděl, sacerdoti byli mírní, neagresivní lidé, ale byli také velcí tajnůstkáři. Jak by odpověděli na přítomnost vetřelce? Nebyl si jistý, a proto velmi opatrně pokračoval dál.

Jeskyně se zvyšovala, snižovala, rozšiřovala a zužovala. Brzy narazil na známky používání jeskyně – na malé krychle, vyhloubené do stěn a osvětlené dlouhými světélkujícími trubicemi, umístěnými ve svícnech. Ve dvou krychlích objevil sacerdoty. První spal na rákosové rohoži, druhý seděl se zkříženýma nohama a upřeně hleděl na konstrukci z pokroucených kovových tyčí. Joaze si nevšímali, a proto sebejistěji pokračoval dál.

Sloj se svažovala dolů, široce se rozevřela a najednou přešla do tak obrovské jeskyně, že si Joaz na krátký okamžik myslel, že vykročil ven do noci. Strop se klenul nad září spousty lamp, ohňů a

zářících trubic. Zdálo se však, že vlevo a vpředu pracují tavicí pece a kovárny. Záhyb stěny jeskyně pak bránil části výhledu. Joaz zahlédl trubkovitou patrovou konstrukci, která asi sloužila jako nějaká dílna, protože v ní pracovalo na složitých úkolech mnoho sacerdotů. Vpravo byla navršena hromada balíků, řada truhel obsahovala zboží neznámé povahy. Poprvé uviděl ženy sacerdotů. Nebyly to ani nymfy, ani poločarodějnice z lidových pověstí. Stejně jako muži vypadaly bledé a křehké, s ostře řezanými rysy. Pohybovaly se jako muži opatrně a odhodlaně a jako muži měly i ony na sobě jen do pasu sahající vlasy. Mluvily spolu málo a nesmály se. Panovala tam spíše šťastně nevzrušivá a soustředěná nálada. Z jeskyně vyzařoval duch času, užitku a zvyku. Kamenná podlaha byla vyleštěná nekonečným šlapáním bosých nohou. Výpary mnoha pokolení se usadily na zdech.

Joaze si nikdo nevšímal. Pomalu se pohyboval vpřed, držel se ve stínu a zastavil se u hromady balíků. Vpravo se jeskyně nepravidelně zužovala do obrovské vodorovné šachty, svažovala se, kroutila, zužovala a nakonec se ztrácela v matném šeru.

Zkoumal celý rozsah obrovské jeskyně. Kde je asi ta zbrojnice se zbraněmi, jejichž existenci umírající sacerdot přiznal? Ještě jednou obrátil svou pozornost vlevo a snažil se spatřit podrobnosti divné patrové dílny, která se tyčila padesát stop nad kamennou podlahou. Divná stavba, myslel si Joaz a natahoval krk. Její podstatu nemůže člověk plně pochopit. Velká jeskyně byla však po všech stránkách – tak blízko u Banbeckova údolí, a přitom daleko – zvláštní a úžasná. Zbraně? Mohly by být kdekoli. Nesnažil se je samozřejmě dále hledat. Bez nebezpečí prozrazení se nemohl dovědět víc. Obrátil se a vracel se cestou, kterou přišel – vzhůru temnou slojí kolem občasných krychlí, v kterých seděli oba sacerdoti jako před chvílí – jeden spal, druhý byl soustředěný na konstrukci z pokrouceného železa. Trmácel se dál a dál. Došel už dost daleko? Kde je trhlina, která vede do jeho příbytku? Přešel ji už, musí ji hledat? Hrdlo mu sevřel strach, ale pokračoval a pozorně se díval. Nešel špatnou cestou! Po pravici se mu otevřela téměř milá a známá trhlina. Vnořil se do ní a kráčel dlouhými kroky jako člověk jdoucí pod vodou. Před sebou držel svítící válec. Vynořil se před ním duch, vysoké bílé

stvoření. Joaz ztuhl. Vyhublá postava se k němu výhružně blížila. Přitiskl se ke zdi. Postava se tiše přiblížila a najednou se zmenšila na lidskou velikost. Byl to ten mladý sacerdot, kterého měl Joaz za mrtvého a nechal ho ostříhat. Postavil se Joazovi tváří v tvář, jeho mírné modré oči vyčítavě a opovržlivě žhnuly. „Dej mi mou torcu."

Joaz si ztuhlými prsty sundal zlatý límeček. Sacerdot si ho vzal, ale nepokusil se připnout si ho. Podíval se na vlasy, které Joaze tížily. S pošetilým výrazem si Joaz sundal rozcuchanou paruku a nabídl ji sacerdotovi. Sacerdot uskočil, jako by se z Joaze stal jeskynní skřítek. Ustupoval od něj tak daleko, jak jen to stěna průchodu dovolovala, a pak se tunelem rychle vzdálil. Joaz upustil paruku na zem a zíral na tu nečesanou hromádku vlasů. Obrátil se a hleděl za sacerdotem, bledou postavou, která brzy splynula s temnotou Joaz pomalu pokračoval tunelem vzhůru.

Hle – obdélníková světlá mezera, otvor do jeho dílny.

Vplazil se dovnitř, zpět do skutečnosti. Divoce, vší silou zastrčil kvádr zpět do otvoru a zabouchl dveře, které původně uvěznily sacerdota.

Joazovo roucho leželo tam, kam ho pohodil. Zabalil se do pláště, šel k vnějším dveřím a pohlédl do předpokoje, kde seděl Rife a dřímal. Joaz luskl prsty. „Přiveď zedníky s maltou, ocelí a kamením."

Pečlivě se omyl, neustále se potíral léčivým roztokem, znovu a znovu se oplachoval. Když vyšel z koupelny, vzal čekající zedníky do své dílny a přikázal jim, aby otvor ve zdi zazdili.

Pak si šel lehnout na pohovku. Usrkával víno a nechal svou mysl volně těkat a potulovat se. Vzpomínky přešly do polospánku, z polospánku vzešel sen. Joaz znovu přešel do tunelu na nohou lehkých jako vánek a pak dolů dlouhou slojí. Sacerdoti ve svých krychlích nyní zvedli hlavu a dívali se za ním. Konečně stál u vstupu do obrovské podzemní prázdnoty a znovu se ustrašeně podíval doprava a doleva. Šel napříč po dně jeskyně kolem sacerdotů, pracujících se zaujetím u ohňů a kovadlin. Od kladiv létaly jiskry a nad tavícím se železem planul modrý plyn.

Došel k malé komnatě, vytesané ve skále. Seděl tu stařec tenký jako tyčka, s bělostnými vlasy, sahajícími do pasu. Zkoumal Joaze

hlubokýma modrýma očima. Promluvil sice, ale měl zastřený, neslyšitelný hlas. Znovu promluvil. Jeho slova hlasitě zadrnčela Joazovi v uších.

„Přivedl jsem tě sem, abych tě varoval a abys nám nijak neškodil. Vůbec by sis tím neposloužil. Zbraň, kterou hledáš, neexistuje a neuměl by sis ji stejně představit. Přestaň se tím zabývat."

Joazovi se s velikým úsilím podařilo zakoktat:

„Mladý sacerdot nic nepopřel. Ta zbraň určitě existuje!"

„Pouze v úzkých mezích určitého vysvětlení. Ten mladík neumí říkat jinou než doslovnou pravdu, ani se neumí chovat jinak než ušlechtile. Jak se můžeš divit tomu, že se vás straníme? Vy, Úplní lidé, čistotu nechápete. Mysleli jste si, že z toho budete profitovat, ale nedosáhli jste ničeho jiného než cviku v tajnůstkářství. Pokud to zkusíš znovu, budu se muset snížit k tomu, že věci napravím sám. Ujišťuji tě, že tu takzvanou zbraň nikdy nedostaneš."

Joaz pocítil nejdříve stud, pak rozhořčení a vykřikl: „Nechápeš, proč mám naspěch! Jak bych se mohl chovat jinak? Coralyne je blízko, První jsou nedaleko. Cožpak nejste lidé? Proč nám nepomůžeš bránit planetu?"

Demie zavrtěl hlavou a jeho bílé vlasy se hypnoticky pomalu zavlnily. „Ocituji ti Vědění: nevzdorování, úplné a absolutní. Z toho plyne samota, zbožnost, klid, mír. Umíš si představit tu úzkost, kterou riskuji, když s tebou mluvím? Vměšuji se, zasahuji a duše mě strašně bolí. Skončeme to. Opustili jsme tvou studovnu a nezpůsobili ti žádnou škodu, nezneuctili tě. Ty jsi navštívil naši jeskyni a přitom jsi potupil vznešeného mladého muže. Tak jsme vyrovnáni a oba zanecháme dalšího vyzvídání. Souhlasíš?"

Joaz se slyšel bez vlastní vůle tiše odpovídat. Znělo to nosověji a ostřeji, než si přál. „Nabízíš mi nyní dohodu, když už víš o mých tajemstvích, ale já žádná tvá tajemství neznám."

Zdálo se, že Demiova tvář mizí a otřásá se. Joaz z ní vyčetl pohrdání. Ve spánku se převaloval a kroutil. Pokusil se mluvit tichým, rozumným hlasem. „Přece jsme oba lidé. Proč bychom se měli na sebe zlobit? Mějme společná tajemství, pomozme si navzájem. Prozkoumej podle libosti moje archivy, přihrádky, sbírky

a potom mě nech prostudovat tu existující i neexistující zbraň. Přísahám, že ji použiji jenom proti Prvním na obranu nás obou.“

Demiovi zajiskřily oči. „Ne!“

„Proč ne?“ zeptal se Joaz. „Jsem si jist, že nám nepřeješ nic zlého.“

„Jsme nezúčastnění a netrpíme na city. Předpokládáme, že budete vyhlazeni. Jste Úplní lidé a s vámi vymře lidstvo. A s vámi budou pryč vaše temné myšlenky a ponuré intriky. Pryč budou vraždy, bolest a zášť.“

„Tomu nemohu uvěřit,“ řekl Joaz. „V soustavě už nemusí žít žádní lidé, ale co vesmír? Stará vláda sahala daleko. Dříve či později se lidé na Aerlith vrátí.“

Demieho hlas zesmutněl. „Myslíš si, že to, co říkáme, říkáme jenom proto, že tomu věříme? Pochybuješ o tom, co víme?“

„Vesmír je veliký. Stará vláda sahala daleko.“

„Poslední lidé žijí na Aerlithu,“ řekl Demie. „Úplní lidé a sacerdoti. Vy tu nebudete. My poneseme dál Vědění jako praporec slávy na všechny světy na obloze.“

„A jakým způsobem budete na této výpravě cestovat?“ zeptal se mazaně Joaz. „Cožpak můžete letět ke hvězdám nazí, tak jako chodíte po kopcích?“

„Najdeme si způsob. Času je dost.“

„Budete pro svůj záměr potřebovat mnoho času. Dokonce i na Coralyne jsou lidé. Zotročení, se změněnou duší i tělem, ale lidé. Co tihle lidé? Vypadá to, že nemáš pravdu, že tě silně vede tvá víra.“

Demie zmlkl. Jeho tvář jako kdyby ztuhla.

„Neuvádím snad holé skutečnosti?“ zeptal se Joaz. „Jak se shodují s tvou vírou?“

Demie mírně řekl: „Holé skutečnosti se nikdy nemohou shodovat s vírou. Věříme, že tito lidé, pokud existují, také nebudou. Času je dost. Ó, světlé světy, stojíte před námi!“

„Je jasné,“ řekl Joaz, „že se spojujete s Prvními. Doufáte, že nás zničí a že tyto skutečnosti mohou změnit jen naše postoje vůči vám. Obávám se, že Ervis Carcolo měl pravdu a já jsem se mýlil.“

„Zůstaneme nečinní," řekl Demie. Jeho tvář znejistěla a zdálo se, že hraje všemi barvami. „Bez pohnutí budeme svědky odchodu Úplných lidí, nebudeme ani pomáhat, ani ničemu bránit."

Joaz vztekle řekl: „Vaše víra, vaše Vědění – říkejte si tomu, jak chcete – je pomýlené. Hrozím vám – jestli nám nepomůžete, budete trpět s námi."

„Budeme nečinní, budeme nezúčastnění."

„A co vaše děti? První nás nerozlišují. Naženou vás s námi do svých ohrad. Proč bychom vás měli bránit?"

Demieho tvář zbledla, začala se jakoby v mlze rozplývat, zprůhledněla a oči mu žhnuly jako dva uhlíky. „Nepotřebujeme žádnou ochranu!" zahřměl. „Jsme v bezpečí."

„Budete trpět stejně jako my," vykřikl Joaz, „to ti slibuji!"

Demie se najednou smrštil do malé suché slupky jako mrtvý komár. Nepochopitelně rychle prchal Joaz zpět jeskyněmi, tunelem, vzhůru do své dílny, do studovny a do ložnice, kde se nyní otřásl a posadil. Měl vytřeštěné oči, rozšířené hrdlo a sucho v ústech.

Otevřely se dveře a objevila se Rifeho hlava. „Volal jsi mě, pane?"

Joaz se opřel o lokty a rozhlédl se po pokoji. „Ne. Nevolal jsem tě."

Rife se vzdálil. Joaz si lehl na pohovku a díval se na strop. Sen, který se mu zdál, byl velmi zvláštní. Sen? Souhra jeho vlastních představ? Nebo snad opravdu střet a výměna myšlenek dvou myslí? To je nemožné určit a snad to není důležité. Ta událost byla sama o sobě přesvědčivá. Přehodil nohy přes okraj pohovky a pohlédl k zemi. Sen nebo rozhovor, to je jedno. Vstal, obul si sandály a roucho ze žluté kožešiny, rozmrzele dokulhal do Poradní místnosti a vystoupil na prosluněný balkon.

Uplynuly již dvě třetiny dne. Stíny těžce visely nad západními útesy. Vpravo a vlevo se rozprostíralo Banbeckovo údolí. Ještě nikdy mu nepřipadalo tak úrodné a tak neskutečné. Podíval se k severu, podél množství kamení, které se navršilo přímo do Banbeckova útesu. Ten byl také neskutečný jako fasáda, za kterou žili sacerdoti. Měřil si kamennou stěnu a v myšlenkách si na ni promítal obraz

velké jeskyně. Útes u severního konce údolí je určitě něco víc než jen krunýř!

Joaz obrátil svou pozornost k cvičišti, kde Břicháči hřmotně cvičili rychlé přesuny. Jak zvláštní byla dovednost života, která stvořila První a Břicháče, sacerdoty i jeho samého. Vzpomněl si na Ervise Carcola a musel ovládnout náhlý hněv. Vzpomínka na Carcola byla v tuto chvíli nejméně příjemná. Nebude mít žádné smilování, až bude s Carcolem účtovat. Lehké kroky za ním, přitisknutí kožíšku, dotek mladých rukou, vůně kadidla. Joazovo napětí zmizelo. Kdyby neexistovala taková stvoření jako panny-kejklířky, bylo by nezbytné je vymyslet.

Hluboko pod Banbeckovým příkopem, v krychli osvětlené dvanáctilahvičkovým svícnem, seděl tiše nahý muž s bílými vlasy. Na podstavci v úrovni jeho očí stál jeho tand, spletitá struktura ze zlatých tyček a stříbrného drátu, jakoby náhodně zohýbaná a zvlněná. Náhodnost vzhledu byla však jenom zdánlivá. Každý záhyb symbolizoval nějaké hledisko Nejvyšší vnímavosti. Stín vržený na stěnu představoval vždy stejné Vědění, neustále měnící svou polohu.

Tato věc byla pro sacerdoty svatá a sloužila jako zdroj zjevení. Člověk nebyl nikdy u konce studia tandu. Z nějakého dosud přehlédnutého vztahu úhlu a křivky se dala neustále odvozovat nová jasnozření. Názvosloví bylo propracované. Každá část, spojení, ohyb a zákrut měly své jméno, každý vztah mezi různými částmi byl rovněž přesně zařazen. Takový byl kult tandu – těžce pochopitelný, náročný, nesmlouvavý. Během obřadu dospívání mohl mladý sacerdot studovat původní tand, jak dlouho chtěl. Každý musel sestrojit kopii tandu pouze za pomoci paměti. Pak přišel nejdůležitější okamžik jeho života: hodnocení jeho tandu radou starších. V děsivém tichu budou po několik hodin uvažovat nad tím, co vytvořil, hodnotit nejmenší změny velikosti, poloměru, rozsahu a úhlu. Tak zhodnotí zasvěcencovy kvality, jeho osobní vlastnosti, rozhodnou o tom, jak pochopil Nejvyšší vnímavost, Vědění a Základ.

Někdy tand odhalil tak špatný charakter, že byl adept shledán nepřijatelným. Ničemný tand pak hodili do ohně, roztavené železo

vyhodili do záchodu a zasvěcence, který měl takovou smůlu, vyhostili na povrch planety, aby žil o samotě.

Nahý bělovlasý Demie rozmýšlel o svém krásném tandu, vzdychl a neklidně se pohnul. Zažil něco tak vřelého, vášnivého, krutého a něžného zároveň, že ho to nyní tížilo. Do jeho mysli se nechtěně dostaly temné pochybnosti. Je možné, ptal se sám sebe, že jsme se nepostřehnutelně vzdálili od pravého Vědění? Copak studujeme náš tand slepýma očima? Jak jen na to přijít, jak to zjistit? V pravověrném chování spočívá poměrná jednoduchost, ale jak se dá popřít, že dobro je ve své podstatě neodmítnutelné? Absolutní tvrzení jsou nejméně jisté definice, zatímco nejistoty jsou nejpřirozenější.

Dvacet mil odtud, za horami, ve vzdáleném bledém světle odpoledního Aerlithu, spřádal Ervis Carcolo vlastní plány. „Odvahou, tvrdým útokem, těžkou ranou ho mohu porazit! Jsem rozhodnější, odvážnější, vytrvalejší. Už mě neoklame tak, aby povraždil moje draky a zabil moje muže! Ó, Joazi Banbecku, jak mi zaplatíš za svůj podvod!“ Nenávistně pohrozil pěstí. „Ó, Joazi Banbecku, ty syrovátkou páchnoucí ovce!“ Carcolova pěst proťala vzduch. „Rozmáčknu tě jako hroudu suchého mechu!“ Zamračil se a podrbal se na kulaté červené bradě. „Ale jak? Kde? On má všechny výhody!“

Carcolo uvažoval o lstech, které mohl provést. „Je jisté, že očekává, že zaútočím. Bezpochyby mě bude zase chtít přepadnout. Já tedy budu strážit každou píď, ale to on bude také očekávat, a bude tedy na pozoru. Leda bych zaútočil shora. Schová se za Despoire nebo podél Severní hlídky, aby mě přistihl, až půjdu přes Skanse? Jestli je to tak, musím se přiblížit jinudy – přes Plačtivý průsmyk a pod horou Gethron. Pokud bude pochodovat pomalu, setkáme se na Banbeckově útesu. A když tam bude včas, přiblížím se k němu oklikami přes vrcholy a rokle.“

SEDM

Carcolo, jeho draci a muži vyrazili za rozbřesku v hustém dešti po stezce, ozářené pouze blesky. Když se první paprsky dotkly hory Despoire, měli už za sebou Plačtivý průsmyk.

Jen tak dál, radoval se Ervis Carcolo. Vysoko se vztyčil ve třmenech a prohlížel si Hvězdnou pahorkatinu. Žádné známky přítomnosti Banbeckových sil. Čekal a zkoumal vzdálený okraj Severní hlídky, černé proti obloze. Uběhla jedna, dvě minuty. Muži sepjali ruce, draci zaržáli a hněvivě zamručeli. Carcola začala do žeber bodat netrpělivost. Zavrtěl sebou a zaklel. Cožpak nemůže být ani nejjednodušší plán proveden bez chyby? Ale nyní přišel záblesk zrcátka z Barchova vrcholu a další z jihovýchodu, ze svahů hory Gethron. Carcolo dal své armádě znamení k postupu přes Hvězdnou pahorkatinu. Z Plačtivého průsmyku se hnala armáda Šťastného údolí. Nejdříve Dlouhorozí zabijáci, pokrytí ocelovými bodci a hřebínky, pak rudé vření Termagantů, kteří při běhu vystrkovali hlavy dopředu, a nakonec šel zbytek armády.

Hvězdná pahorkatina se před nimi široce rozevřela. Byly to svahy poseté křemencovými kusy meteoritů, které se blyštěly jako květiny na šedozeleném mechu. Na všech stranách vyrůstaly majestátní vrcholy, zářící v jasném ranním světle bílým sněhem. Hora Gethron, hora Despoire, vrchol Barch a daleko na jihu Clew Taw.

Zvědové se pohybovali zleva doprava a přinášeli shodné zprávy. Žádná známka přítomnosti Joaze Banbecka nebo jeho jednotek. Carcolo si začal pohrávat s novou příležitostí.

Možná Joaz neuznal za vhodné zaujmout pozice. To ho rozzuřilo, ale i naplnilo velkou radostí. Je-li to tak, Joaz draze zaplatí za své zaváhání.

V půli cesty přes Hvězdnou pahorkatinu narazili na výběh s dvěma sty mláďaty Ďáblů Joaze Banbecka. O výběh se starali dva

starci s chlapcem a se zřetelnou hrůzou sledovali postup armády Šťastného údolí.

Ale Carcolo projel kolem, aniž výběh zničil. Když dnes zvítězí, bude to část jeho kořisti, prohraje-li, mláďata Ďáblů mu žádnou škodu nenadělají.

Starci a chlapec stáli na střeše své chatrče pokryté drny a dívali se na jedoucího Carcola a jeho jednotky – muže v černých uniformách a černých špičatých čapkách s chrániči uší ohnutými dozadu. Draci dupali, lezli, někteří cválali, jiní se táhli. Supiny se jim třpytily. Temně červení a kaštanově červení Termaganti, jedovatá zář Modrých děsů, černozelení Ďábli, šedí a hnědí Břicháči a Zabijáci. Ervis Carcolo jel na pravé straně, Bašt Givven vzadu. Carcolo nyní zrychloval tempo, protože se obával, že by Joaz Banbeck mohl přivést své Ďábly a Břicháče na Banbeckův příkop dříve, než ho bude moci zatlačit zpět – ale ve skutečnosti čekal, že Joaze Banbecka zaskočí.

Ale Carcolo dosáhl Banbeckova útesu, aniž byl napaden. Triumfálně vykřikl a vysoko zamával čapkou. „Joazi Banbecku, ty loudale! Zkus si teď vystoupit na Banbeckův příkop!“ Ervis Carcolo si prohlížel Banbeckovo údolí očima vítěze.

Zdálo se, že Bašt Givven jeho nadšení nesdílí. Neklidně hleděl na jih, na sever a dozadu.

Carcolo ho koutkem oka rozzlobeně pozoroval a hned zvolal: „Ho, ho, ho! Co se ti nezdá?“

„Možná, že je vše v pořádku, možná ne,“ řekl Bašt Givven a rozhlížel se po krajině.

Carcolo sešpulil rty. Givven pokračoval studeným hlasem, který tak velmi Carcola rozčiloval: „Vypadá to, že na nás Joaz Banbeck zase něco zkouší – jako posledně.“

„Proč si to myslíš?“

„Posuď sám. Nechal by nás jen tak lehce dojít až sem?“

„Nesmysl!“ zamumlal Carcolo. „Ten louda se kochá svým posledním vítězstvím.“ Ale podrbal se na bradě a neklidně pohlédl dolů do Banbeckova údolí. Vypadalo odsud podivně klidně. Na polích a v kasárnách panovala zvláštní nečinnost. Carcolovi začal

srdce svírat strach. Pak vykřikl: „Podívej se na stáje, jsou tam Banbeckovi draci!“

Givven letmo pohleděl do údolí a úkosem se podíval na Carcola. „Tři Termaganti, ve vejci.“ Narovnal se, přestal se zajímat o údolí a začal pozorovat vrcholy a hřebeny hor na severu a na východě. „Co když Joaz Banbeck vyrazil před rozedněním, vystoupil na útes, kolem Měkkého posunu přešel Modrou pahorkatinu –“

„A co Modrá průrva?“

„Vyhnul se Modré průrvě směrem na sever, přešel Barchback, opatrně se vydal přes Skanse a kolem vrcholu Barch…“

Carcolo znova polekaně pozoroval hřeben Severní hlídky. Záchvěv pohybu, třpyt šupin?

„Ústup!“ zařval Carcolo. „Musíme se dostat na vrchol Barch! Máme je v týlu!“

Jeho armáda polekaně porušila formace a prchala přes Banbeckův útes vzhůru do hrubých výběžků vrcholu Barch. Nyní, když byla Joazova strategie prozrazena, vyslal jednotku Zabijáků, aby zastavila armádu Šťastného údolí, utkala se s ní a pozdržela ji, a pokud to bude možné, aby jí zamezila přístup na hrubé svahy vrcholu Barch.

Carcolo rychle počítal. Své vlastní Zabijáky považoval za nejlepší skupinu a byl na ně velmi hrdý. Úmyslně nyní zpomalil a doufal, že se utká s Banbeckovými předsunutými rojnicemi, rychle je porazí a ještě se zachrání na svazích Barchu.

Ale Banbeckovi zabijáci odmítli bojovat a začali se šplhat vzhůru na vrchol Barch. Carcolo vyslal vpřed své Termaganty a Modré děsy. S hrozivým vrčením se obě linie střetly. Banbeckovi Termaganti spěchali vzhůru a setkali se s Carcolovými Kráčejícími zabijáky. Ti je přinutili, aby se s dupotem obrátili na překotný útěk.

Carcolo nemohl zadržet hlavní část svých jednotek, která byla vydrážděna pohledem na ustupující nepřátele. Vyřítili se z vrcholu Barch a vrhli se dolů na Hvězdnou pahorkatinu. Kráčející zabijáci dohnali Banbeckovy Termaganty, vylezli jim na záda, srazili je k zemi a pak jim rozřízli vystouplá růžová břicha.

Obloukem se přiblížili Banbeckovi Dlouhorozí zabijáci a z boku udeřili na Carcolovy Kráčející zabijáky, nabírali je na rohy s

ocelovými hroty, nabodávali je na kopí. Přitom nějak přehlédli Carcolovy Modré děsy, kteří prudce zaútočili. Sekerami a palicemi pobili Zabijáky, přitom se bavili tím, že vlezli na poraženého zabijáka a za rohy z něho stáhli kůži, šupiny a rohy od hlavy až k ocasu. Tak ztratil Joaz Banbeck třicet Termagantů a asi dva tucty Zabijáků. Přesto útok splnil svůj účel tím, že mu umožnil přivést rytíře, Ďábly a Břicháče ze Severní hlídky dolů dříve, než se Carcolo dostal vzhůru na vrchol Barch.

Carcolo ustupoval šikmo po zbrázděném svahu a mezitím poslal šest svých mužů přes pahorkatinu, aby otevřeli výběh, kde zmateně pobíhala bitvou vystrašená mláďata Ďáblů. Muži vylomili bránu, srazili oba starce a vyhnali mláďata pahorkatinou proti Banbeckovým jednotkám. Hysterická mláďata se zachovala podle svého instinktu a skočila kolem krku prvnímu drakovi, na kterého narazila. To drakům velmi překáželo, protože instinkt jim nedovoloval odtrhnout mláďata násilím.

Tento úskok, vynikající improvizace, způsobil v Banbeckových jednotkách obrovský zmatek. Ervis Carcolo nyní vší silou zaútočil přímo na Banbeckův střed. Dvě čety Termagantů se rozestoupily a vzaly si na mušku vojáky. Zabijáky – jedinou skupinu, v které měl početní převahu nad Joazem Banbeckem – poslal, aby se utkali s Ďábly, zatímco Carcolovi vlastní Ďábli, vykrmení, silní, lesknoucí se uhlazenou silou, se plazili proti Banbeckovým Břicháčům. Zpod svých obrovských hnědých trupů vymršťovali třicetikilové ocelové koule na špičkách svých ocasů proti vnitřním plochám nohou Břicháčů.

Zmatená bitva pokračovala. Nebylo jasné, kudy vede bitevní linie. Draci i lidé byli drceni, trháni, rozsekáváni na kousky. Vzduchem hvízdaly kulky, svištěla ocel, zněly trumpety, hvizdy, výkřiky, nářky a pokřiky.

Změna taktiky přinesla Carcolovi ohromné výsledky. Jeho Ďábli se stále hlouběji nořili do řad zblázněných a skoro bezmocných Banbeckových Břicháčů, Carcolovi Zabijáci a Modří děsi zatím zadržovali Banbeckovy Ďábly. Sám Joaz Banbeck byl napaden Termaganty a zachránil si život jenom tím, že prchl z bitvy a že ho z týlu bitevního pole podpořila jednotka Modrých děsů. Vztekle

zatroubil k ústupu. Jeho armáda ustoupila dolů po svahu a zanechala pole poseté zmítajícími se a kopajícími těly.

Carcolo odhodil všechny zábrany, vztyčil se v sedle a dal znamení k vyslání vlastních Břicháčů, o které se dosud staral jako o vlastní děti.

Za jekotu a říhání rachotili ze srázu do bitvy, napravo i nalevo vytrhávali a vykousávali kusy masa, trhali pažemi menší draky, dupali po Termagantech, zmocnili se Modrých děsů a Zabijáků a vyhazovali je za řevu a drápání do vzduchu. Šest Banbeckových rytířů se snažilo útok zastavit a zblízka střílelo do ďábelských tlam. Byli však sraženi a nikdo už je víc nespatřil.

Bitva se valila po Hvězdné pahorkatině. Hlavní bitevní pole se najednou rozptýlilo a výhoda Šťastného údolí se rozplynula. Carcolo na dlouhý vzrušující okamžik zaváhal. On a jeho jednotky byli úspěchem bez sebe, opojeni neočekávaným vítězstvím. Ale mohou zde, na Hvězdné pahorkatině, překonat nevýhodu menší armády oproti Banbeckovým silám? Opatrnost Carcolovi přikazovala, aby se stáhl na vrchol Barch a aby tak vytěžil co nejvíce ze svého částečného vítězství. Shromažďovala se už silná četa Ďáblů a začala se přesouvat, aby zaútočila na jeho skrovné síly Břicháčů. Přiblížil se Bašt Givven a bylo jasné, že očekává pokyn k ústupu. Ale Carcolo stále ještě váhal a kochal se spouští, způsobenou jeho pouhými šesti Břicháči.

Zádumčivá tvář Bašt Givvena byla vážná. „Stáhněme se, stáhněme se! Když nás jejich křídla napadnou, vyhladí nás.“

Carcolo ho uchopil za loket. „Podívej se! Podívej se, kde se shromažďují ti Ďábli, a podívej se, kam jede Joaz. V okamžiku, kdy zaútočí, vyšli z obou stran šest Kráčejících zabijáků, obkličte ho a zabijte!“

Givven otevřel ústa, aby zaprotestoval, podíval se, kam Carcolo ukázal, ale odjel, aby splnil rozkazy.

K Břicháčům ze Šťastného údolí se blížili s kradmou jistotou Banbeckovi Ďábli. Joaz se zvedl v sedle a pozoroval jejich postup. Znenadání na něj z obou stran zaútočili Kráčející zabijáci. Jeho čtyři rytíři a šest mladých vojáků se za varovného pokřiku vrhlo zpět, aby ho bránili. Ocel zazvonila o ocel i o šupiny. Zabijáci bojovali meči a

palicemi. Rytíři nemohli použít pušky, bili se šavlemi, ale umírali jeden za druhým. Kaprál Zabijáků se postavil na zadní a sekl shora po Joazovi. Ten zoufale ránu odvrátil. Zabiják zvedl zároveň meč a palici – ale z padesáti yardů ho do ucha zasáhla kulka z pušky. Zabiják šílený bolestí upustil zbraně, kopal, svíjel se a nakonec padl na Joaze. Banbeckovi Modří děsi se přiblížili a zaútočili, Zabijáci šlapali sem a tam po zmítajím se kaprálovi, kopali ho, pokoušeli se bodnout Joaze a nakonec prchli před Modrými děsy.

Ervis Carcolo zklamaně zamručel. Vítězství mu uniklo jen o půl vteřiny. Joaz Banbeck si odřený, pohmožděný a snad zraněný zachránil život.

Přes vrchol kopce přejel jezdec. Neozbrojený mladík poháněl bičem vrávorajícího Pavouka. Bašt Givven na něj upozornil Carcola. „Naléhavý posel z údolí."

Mladík kličkoval z vrcholu po pahorkatině ke Carcolovi, křičel, ale jeho zpráva zanikla v bitevní vřavě. Konečně byl blízko. „První, První!"

Carcolovi podklesla kolena. „Kde?"

„Obrovská černá loď, široká jako polovina údolí. Byl jsem ve vřesovišti, podařilo se mi utéci." Ukázal prstem a zavzlykal.

„Mluv, chlapče!" zachroptěl Carcolo. „Co dělají?"

„To jsem neviděl. Šel jsem ti podat zprávu."

Carcolo se upřeně zadíval na bitevní pole. Banbeckovi Ďábli téměř dostihli Břicháče, kteří pomalu ustupovali se skloněnými hlavami a plně roztaženými pařáty.

Carcolo zoufale rozhodil rukama a poručil Givvenovi: „Zatrub na ústup!"

Začal mávat bílým kapesníkem a jel okolo posledních bojujících na místo, kde stále ještě ležel Joaz Banbeck, kterému právě z nohou zvedali třesoucího se Zabijáka. Joaz hleděl vzhůru a jeho tvář byla stejně bílá jako Carcolův kapesník. Při pohledu na Carcola se mu rozšířily a potemněly panenky, ústa mu ztuhla.

Carcolo vyhrkl: „První jsou tady, přistáli ve Šťastném údolí a ničí můj národ."

Joaz Banbeck se s pomocí svých rytířů postavil. Potácel se, měl bezvládné ruce a tiše hleděl Carcolovi do tváře.

Carcolo promluvil ještě jednou: „Musíme uzavřít příměří, tato bitva je plýtvání silami! Pochodujme s našimi armádami do Šťastného údolí a zaútočme na ty netvory, než nás všechny zničí! Pomysli, co jsme mohli dokázat se zbraněmi sacerdotů!“

Joaz tiše stál. Uplynulo dalších deset sekund. Carcolo rozzlobeně vykřikl: „Tak co na to říkáš?“

Joaz promluvil chraptivým hlasem: „Žádný mír. Odmítl jsi moje varování a chtěl jsi vyrabovat Banbeckovo údolí. Nebudu s tebou mít slitování.“

Carcolo vzdechl, jeho ústa zela jako červený otvor pod prameny kníru. „Ale První –“

„Vrať se ke svým jednotkám. Jsi můj nepřítel stejně jako První. Proč bych měl mezi vámi dělat rozdíly? Připrav se na boj o vlastní život. Neuzavřu s tebou žádné příměří.“

Carcolo ustoupil a jeho tvář byla nyní stejně bledá jako Joazova. „Nebudeš mít nikdy klid. I když vyhraješ tuto bitvu na Hvězdné pahorkatině, nikdy nepoznáš, co je to vítězství. Budu tě pronásledovat tak, že budeš plakat a prosit o smilování.“

Banbeck dal znamení svým rytířům. „Vypráskejte toho psa zpátky k jeho lidem.“

Carcolo ustoupil se svým Pavoukem z dosahu hrozících zbraní, obrátil se a odcválal. Štěstěna se od něho v bitvě odvrátila. Banbeckovi Ďábli se teď probili jeho Modrými děsy. Jeden jeho Břicháč byl mrtev. Další, na něhož dotírali tři Ďábli, sklapl své obrovské čelisti a zamával obrovitým mečem. Ďábli šlehali ocasy, předstírali útok ocelovými koulemi a hnali se vpřed. Břicháč sekl a meč se mu roztříštil o skálopevné brnění Ďáblů. Byli blíže zemi a mlátili ho ocelovými koulemi do ohromných nohou. Pokusil se odskočit, ale padl k zemi. Ďábli mu rozpárali břicho, a tak zbylo Carcolovi jen pět Břicháčů.

„Zpět!“ zakřičel. „Nebojujte!“

Jeho jednotky se lopotily na vrchol Barch, bitevní čelo byla jen změť šupin, brnění a třpytícího se železa. Naštěstí pro Carcola byly jeho zadní jednotky už vysoko a po deseti hrozných minutách byl schopen zorganizovat spořádaný ústup. Padli další dva Břicháči. Zbývajícím třem se podařilo vylézt nahoru a zachránit se. Brali

balvany a házeli je dolů na útočníky, ale ti se po několika výpadech a útocích spokojili s ústupem. Joaz stejně nebyl po Carcolově zprávě ochoten přijít o další jednotky.

Carcolo mával mečem a v zoufalém odporu vedl své jednotky zpět kolem vrcholu Barch, pak dolů přes pochmurné Skanse. Joaz se vrátil do Banbeckova údolí. Zpráva o nájezdu Prvních se už roznesla. Muži jeli tiše a zasmušile, ohlíželi se a vzhlíželi k obloze. Dokonce i draci se zdáli být nakaženi horečnatou atmosférou a neklidně mezi sebou mumlali.

Když přejeli Modrou pahorkatinu, téměř všudypřítomný vítr ustal a ticho ještě umocnilo pocit sklíčenosti. Termaganti, stejně jako muži, začali pozorovat nebe. Joaz přemýšlel, jak to můžou vědět, jak můžou cítit První? On sám také zkoumal oblohu, a když jeho armáda přecházela příkop, zdálo se mu, že vysoko nad horou Gethorn vidí poletovat malý černý trojúhelník, který brzy zmizel za skaliskem.

OSM

Ervis Carcolo a zbytky jeho armády pádili neuspořádaně dolů ze Skanse stržemi a úžlabinami na úbočí hory Despoire a na neúrodnou půdu západního Šťastného údolí. Jakékoli zdání vojenské přesnosti bylo totam. V čele byl Carcolo na Pavoukovi vzdychajícím únavou, za ním dupali zmateně první Zabijáci a Modří děsi, pak spěchali Termaganti, při zemi běželi Ďábli a jejich železné koule se s jiskřením třely o zem. Daleko vzadu se potáceli Břicháči se svými ošetřovateli.

Armáda se s dupotem a kňučením vrhla k útesu Šťastného údolí a zastavila se. Carcolo seskočil z Pavouka, utíkal k okraji útesu, zastavil se a díval se dolů.

Myslel si, že uvidí loď, ale přítomnost té věci byla tak nenadálá a překvapivá, že ho šokovala. Byl to kuželovitý válec, hladký a černý, a seděl v zeleninovém poli nedaleko od zchátralého Šťastného města. Lesklé kovové disky na obou koncích se blyštěly a zářily mihotavým barevným povlakem. Loď měla tři vstupy: přední, střední a zadní. Ze středního byl k zemi vysunut nájezd.

První pracovali se zuřivou účinností. Z města se nepravidelně vlnil zástup lidí, který sehnali dohromady Těžkooděnci. Jak se blížili k lodi, procházeli kontrolním přístrojem, který obsluhovali dva První. Pohledem a několika přístroji ohodnotili každého muže, ženu a dítě podle systému, který nebyl ihned patrný, a poté zajatce postrčili na nájezd a do lodi anebo do nedaleké boudy. Zvláštní bylo, že lidé stále vstupovali, ale bouda se stále nezdála být plná.

Carcolo se podrbal třesoucími se prsty na čele a sklopil zrak k zemi. Když opět vzhlédl, stál vedle něj Bašt Givven. Společně hleděli dolů do údolí.

Zezadu se ozval varovný výkřik. Trhli sebou a Carcolo uviděl trojúhelníkovité vznášedlo, jak tiše klouže z hory Gethron. Carcolo zamával pažemi, utíkal ke skalám a křičel rozkazy, aby se všichni

skryli. Draci a muži prchali vzhůru soutěskou. Nad hlavou jim klouzalo vznášedlo. Otevřelo dveře a vyslalo dávku výbušných kulek. Hřmotná salva vybuchla a do vzduchu vylétly oblázky, kamenné úlomky, kousky kostí, šupin, kůže, masa a každý, komu se nepodařilo ukrýt, byl roztrhán na kousky. Termaganti přežili docela dobře. Potlučení a odření Ďábli přežili všichni. Dva Břicháči oslepli a byli nepoužitelní k boji do doby, než jim narostou nové oči.

Vznášedlo se znovu přiblížilo. Několik mužů vystřelilo z pušek. Zdánlivě značně zbytečná obrana se ukázala účinnou. Vznášedlo zasáhli a poškodili. To se otřáslo, stalo se neovladatelným, prudce se vzneslo šikmo vzhůru, střemhlav se překotilo na záda, vyrazilo proti horské stěně a v záplavě oranžového ohně do ní narazilo. Carcolo zakřičel bláznivou radostí, skákal jako čertík, běžel k okraji útesu a pohrozil pěstí k lodi. Okamžitě ztichl, zůstal ponuře stát a celý se třásl. Pak se obrátil na rozprášenou skupinu mužů a draků, kteří znovu slezli ze stěn soutěsky, a chraplavě zakřičel: „Co si myslíte? Budeme bojovat? Zaútočíme na ně?“

Nikdo neodpovídal. Bašt Givven odpověděl nevýrazným hlasem: „Jsme bezmocní. Ničeho nedosáhneme. Přece nespácháme sebevraždu.“

Carcolo se odvrátil, příliš rozrušený, než aby promluvil. To, co říkal Bašt Givven, byla zřejmá pravda. Buď by je zabili, nebo by je vtáhli na palubu lodi, a pak by je v těžko představitelných světech tak hrozně zneužívali, že by bylo lepší se ani nenarodit. Carcolo zaťal pěsti a s hořkou nenávistí pohlédl k západu. „Ty za to můžeš, Joazi Banbecku! Když jsem ještě mohl bojovat za své lidi, tys mě nepustil!“

„První už tu byli,“ řekl racionálně Givven, což nebylo Carcolovi po chuti. „Nemohli jsme nic dělat, protože jsme neměli čím.“

„Mohli jsme bojovat!“ zařval Carcolo. „Mohli jsme dolů sklouznout Vidlicí a zaútočit na ně plnou silou! Sto bojovníků a čtyři sta draků. Může jimi snad někdo pohrdat?“

Bašt Givven usoudil, že další výměna názorů je zbytečná. Ukázal. „Teď prozkoumávají naše stáje.“

Carcolo se otočil, aby se podíval, a divoce se zasmál. „Jsou udiveni! Jsou naplněni bázní! A taky mají být proč!“

Givven souhlasil. „Dokážu si představit, že je pohled na Ďábla nebo na Modrého děsa – to ani nemluvím o Břicháčovi – donutí všechno si rozvážit.“

Dole v údolí se ta úděsná událost chýlila ke konci. Těžkooděnci napochodovali zpět do lodi. Dva obrovští muži vysocí dvanáct stop vyšli ven, zvedli boudu a vynesli ji po nájezdu do lodi. Carcolo a jeho muži přihlíželi s vypoulenýma očima. „Obři!“

Bašt Givven se suše zasmál. „První zírají na naše Břicháče, my přemýšlíme o jejich Obrech.“

První se brzy vrátili do lodi. Vytáhli nájezd a zavřeli výstupy. Ze střelné věže na přídi vytryskl proud energie a dotkl se postupně všech tří chovných stájí. Vybuchly s obrovským třeskem, černé cihly se rozlétly.

Carcolo trochu zasténal, ale nic neřekl.

Loď se otřásla a vznesla. Carcolo zakřičel rozkaz, muži a draci se běželi skrýt. Přitištěni k balvanům sledovali, jak se černý válec vznesl z údolí a zamířil k západu. „Letí na Banbeckovo údolí,“ řekl Bašt Givven.

Carcolo se zasmál, přímo zaskřehotal radostí. Bašt Givven se na něj úkosem podíval. Pomátl se snad Ervis Carcolo? Odvrátil se. Nebyl to zrovna povzbudivý okamžik.

Carcolo se náhle rozhodl. Přistoupil k jednomu Pavoukovi, nasedl a otočil se, aby pohlédl na svoje muže. „Jedu do Banbeckova údolí. Joaz Banbeck udělal všechno, aby mě oloupil. Já proti němu také udělám vše, co bude v mých silách. Nikomu nic neporoučím. Pojďte nebo tu zůstaňte, to je na vás. Ale vzpomeňte si! Joaz Banbeck nás nenechal bojovat s Prvními!“

Odjel. Muži hleděli do vydrancovaného údolí, pak se obrátili za Carcolem. Černá loď právě proplouvala nad horou Despoire. V údolí se už nedalo nic dělat. Za mručení a mumlání shromáždili vysílené draky a vyrazili po bezútěšném horském svahu.

DEVĚT

Ervis Carcolo hnal Pavouka přes Skanse. Na obou stranách se zvedala obrovská skaliska, zářící slunce se vznášelo uprostřed černého nebe. Za ním byly valy Skanse, před ním Barchback, Barchův vrchol a hřbet Severní hlídky. Aniž si všímal únavy Pavouka, neustále ho popoháněl bičem. Od nohou zvířete divoce odletoval šedozelený mech, úzkou hlavu měl svěšenou, z nosu mu vycházela pěna. Carcolovi to bylo jedno. Celou jeho mysl naplňovala pouze nenávist – k Prvním, k Joazovi Banbeckovi, k Aerlithu, k lidem, k lidské historii. Když se blížili k Severní hlídce, Pavouk zavrávoral a padl. Ležel s nataženým krkem a sténal, nohy křečovitě natažené vzad. Carcolo s opovržením sesedl a podíval se za sebe na dlouhý zvlněný svah Skanse, aby viděl, jaká část armády ho následuje. Ukázalo se, že muž jedoucí mírným cvalem na Pavoukovi je Bašt Givven. Brzy byl u Carcola a podíval se na padlé zvíře. „Povol mu sedlový řemen, dříve se zotaví.“

Carcolo se na něho zlostně podíval a zdálo se mu, že Givvenův hlas má novou intonaci. Stejně se však naklonil nad schváceným drakem a uvolnil mu širokou bronzovou přezku. Givven sesedl, protáhl si paže, masíroval si štíhlé nohy a podotkl: „Loď Prvních sestupuje do Banbeckova údolí.“

Carcolo pochmurně přikývl. „Rád bych se na to přistání podíval.“ Kopl do Pavouka. „Tak vstávej, už sis odpočinul dost! To chceš, abych šel pěšky?“

Pavouk unaveně zavzlykal, ale snažil se vstát. Carcolo chtěl nasednout, ale Bašt Givven mu odmítavě položil ruku na rameno. Carcolo se na něj rozhořčeně obrátil – to bylo neslušné! Givven klidně řekl: „Utáhni si sedlový řemen. Nebo spadneš na skálu a zase si polámeš kosti.“

Carcolo potichu zlostně zaklel a zapjal přezku do správné polohy. Pavouk přitom zoufale zakřičel. Carcolo tomu nevěnoval pozornost, nasedl a Pavouk se roztřeseně rozjel.

Vrchol Barch se vynořoval jako špička bílé lodi a odděloval hřeben Severní hlídky od Barchbacku. Carcolo se zastavil, popotahoval se za kníry a pozoroval krajinu.

Givven ohleduplně mlčel. Carcolo se ohlédl na Skanse, na netečnou námahu své armády, pak se dal nalevo.

Projel těsně kolem hory Gethorn, projel po úbočí Velké pustiny a pak sestoupil starým řečištěm na Banbeckův útes. Nemuseli spěchat, jeli pomalu, loď Prvních se nepohybovala rychleji a teprve začala klesat do údolí. Disky na přídi a zádi hrály bláznivými barvami.

Carcolo hořce zabručel: „Joazovi Banbeckovi se nedá věřit. Nikde nikdo. Zalezl si do svých tunelů i s draky.“ Sešpulil rty a nafoukaně začal parodovat Joazův hlas: „Ervisi Carcolo, můj milý příteli, na útok je jen jediná odpověď. Vyhrabat tunely! A já mu odpověděl. Copak jsem sacerdot, abych žil pod zemí? Zahrabej a zavrtej se, Joazi Banbecku, jak chceš, ale já jsem ze staré školy. Skryju se pod útesy, jenom když musím.“

Givven neznatelně pokrčil rameny.

Carcolo pokračoval: „Tunely netunely, vyšťourají ho. Vyhodí do povětří celé údolí, když to bude třeba. Znají spoustu záludností.“

Givven se hořce ušklíbl. „Joaz Banbeck zná také několik úskoků, jak bohužel dobře víme.“

„Ať dnes zajme dva tucty Prvních,“ odsekl Carcolo. „Pak uznám, že je chytrý muž.“ Odešel na samý okraj útesu a před ním se otevřel úplný pohled na loď Prvních. Givven se na něj bez výrazu v tváři díval.

Carcolo ukázal rukou. „Hele! Pojď se podívat!“

„Nepůjdu,“ řekl Givven. „Mám dost respektu ke zbraním Prvních.“

„Pcha!“ vyprskl Carcolo. Přesto však z okraje útesu trochu ustoupil. „Na Kerganově cestě jsou draci. Přes všechny Banbeckovy řeči o tunelech.“ Hleděl chvíli na severní část údolí, pak nespokojeně rozhodil rukama. „Joaz Banbeck nepřijde ke mně, s tím nemohu nic

dělat. Pořád mi bude unikat. Dokud nedojdu dolů do vesnice, nenajdu ho a neporazím.“

„Pokud vás oba nezajmou První a nezavřou do společné ohrady,“ řekl Givven.

„Pcha!“ zamumlal Carcolo a ustoupil stranou.

DESET

Joaz Banbeck poprvé využil průhledová sklíčka, která mu umožňovala přehlédnout celé Banbeckovo údolí. Přišel na tuto konstrukci, když si hrál s několika starými čočkami, ale tehdy ji zamítl. Pak jednou, když obchodoval se sacerdoty v jeskyni pod horou Gethron, je vyzval, aby navrhli a dodali optiku pro celý systém.

Starý slepý sacerdot, který obchod uzavíral, mu dal dvojznačnou odpověď: možnost takového projektu by si za určitých podmínek zasloužila pozornost. Uplynuly tři měsíce a plán upadl v Joazově mysli v zapomnění. Pak se ho sacerdot v obchodní jeskyni zeptal, zda stále ještě chce zavést vyhlížecí systém. Jestli ano, může si optiku ihned převzít. Joaz souhlasil se smluvenou cenou a vrátil se do Banbeckova údolí se čtyřmi těžkými koši. Přikázal vyvrtat nezbytné tunely, instalovat čočky a zjistil, že když zatemní studovnu, může velet všem částem Banbeckova údolí.

Teď, když loď Prvních zatemnila oblohu, stál Joaz Banbeck ve studovně a pozoroval klesání obrovského černého trupu.

V zadní části komnaty se rozestoupily kaštanově červené závěsy. Stála tam panna-kejklířka Phade a napjatými prsty svírala látku šatů. Měla bledou tvář a oči jí zářily jako opál. Ochraptěle zvolala: „Loď smrti. Přišla si pro duše!“

Joaz na ni tvrdě pohlédl a obrátil se zpět k obrazovce z brouseného skla. „Loď je jasně vidět.“

Phade k němu přiběhla, sevřela mu paži a pootočila si ho, aby mu viděla do tváře. „Pokusme se utéci! Do hor, do Velké pustiny! Nedopusť, aby nás zajali tak brzy!“

„Nikdo ti nebrání,“ řekl nezúčastněně. „Uprchni kterýmkoli směrem se ti zlíbí.“

Hleděla na něj bez výrazu v tváři, pak se otočila a podívala na obrazovku. Velká černá loď klesala se zlověstnou rozhodností, disky

na přídi a zádi se teď perleťově třpytily. Phade znovu pohlédla na Joaze a olízla si rty. „Ty nemáš strach?“

Lehce se usmál. „Nač utíkat? Jejich Stopaři jsou rychlejší než naši Zabijáci a zlomyslnější než Termaganti. Ucítí tě na míli daleko, chytnou tě v samém srdci pustiny.“

Phade se otřásla pověrčivým strachem. Zašeptala: „Ať mě tedy dostanou mrtvou. Živá s nimi nepůjdu.“

Joaz náhle zaklel: „Podívej, kde přistávají! V našich nejlepších bellegardových polích!“

„Co na tom záleží?“

„Co na tom záleží? Nemusíme přece přestat jíst, protože přišli na návštěvu?“

Podívala se na něj zamlženým, nechápavým pohledem. Pomalu klesla na kolena a začala dělat rituální posunky theurgického kultu. Položila dlaně na zem, pak jimi jela pomalu vzhůru, až se hřbetem rukou dotkla uší, a zároveň vyplázla jazyk. To prováděla stále dokola, s očima hypnoticky vytřeštěnýma do prázdnoty.

Joaz si posunků nevšímal, dokud nezačala s obličejem zkrouceným do podivné grimasy vzdychat a naříkat. Tu ji pleskl do obličeje okrajem své róby. „Zanech toho bláznění!“

Phade zasténala a klesla k zemi. Joazovy rty se rozzlobeně třásly. Netpělivě ji postavil.

„Podívej se, První nejsou ani upíři, ani andělé smrti. Nejsou nic víc než bledí Termaganti, náš základní dračí druh. Tak teď nech těch hloupostí, nebo tě dám Rifem odvést.“

„Proč se nepřipravuješ? Díváš se a nic neděláš.“

„Nemohu už více udělat.“

Hluboce vydechla, zachvěla se a tupě hleděla na obrazovku.

„Budeš s nimi bojovat?“

„Jistě.“

„Jak se chceš postavit jejich zázračným zbraním?“

„Uděláme, co bude v našich silách. Ještě neznají naše draky.“

Loď přistála na druhé straně údolí v nachově zeleném vinohradu poblíž ústí Clybournské průrvy. Vstup se otevřel a vysunul se nájezd. „Podívej,“ řekl Joaz, „tam jsou vidět.“

Phade hleděla na zvláštní bledé postavy, které váhavě vycházely na nájezd. „Vypadají divně pokrouceně, jako stříbrné dětské hračky.“

„To jsou První. Z jejich vajec vzešli naši draci. Totéž bylo s lidmi. Podívej, to jsou jejich Těžkooděnci.“

Z rampy pochodovali po čtyřech v přesných odstupech Těžkooděnci a zastavili se padesát yardů před lodí. Byly to tři jednotky po dvaceti mužích – malí muži s mohutnými rameny, tlustými krky a přísnými tvářemi otočenými k zemi. Měli na sobě brnění, tvořené překrývajícími se šupinami z černého a modrého kovu, za širokým páskem měli zavěšenou pistoli a meč. Přes ramena jim čněly černé nárameníky, z kterých splýval na záda krátký černý obřadní pláštík. Na helmách měli chochol z ostrých hrotů, boty jim sahaly po kolena a byly opatřeny údernými noži.

Několik Prvních nyní vyjelo vpřed. Jejich zvířata, stvoření jen vzdáleně připomínající lidi, běžela po rukou a nohou, s hřbetem vysoko nad zemí. Dlouhé hlavy byly bez chlupů a visící rty se třásly. První je řídili nedbalými dotyky jezdeckým bičíkem, a když se dotkli země, ostře je popohnali do drobného klusu bellegardem. Družstvo Těžkooděnců zatím svezlo z nájezdu přístroj na třech kolech a namířilo jeho komplikovaný předek na vesnici.

„Ještě nikdy se nepřipravili tak důkladně,“ zamumlal Joaz. „Tady jdou Stopaři.“ Počítal. „Jen dva tucty? Možná je těžké je chovat. Lidské generace ubíhají pomalu, ale draci snesou hnízdo vajec každý rok.“

Stopaři se postavili stranou a zůstali neklidně stát. Byla to hubená stvoření sedm stop vysoká, s vykulenýma černýma očima, orlími nosy, s předsunutou dolní čelistí a malou vyšpulenou pusou, jako by se chtěli líbat. Z úzkých ramen se jim jako lana houpaly a klátily paže. Jak čekali, dali se do souvislého neklidného pohybu, při němž ohýbali nohy v kolenou a přísně hleděli nahoru a dolů údolím. Za nimi vyšla skupina Zbrojnošů – normálních lidí, oděných do zelených a žlutých halenek a klobouků. Vezli s sebou další dva přístroje na třech kolech a hned je začali nastavovat a zkoušet.

Celá skupina ztichla a zneklidněla. Do čela vystoupili upjatým pochodem Těžkooděnci, s rukama připravenýma na pistolích a mečích. „Už jdou,“ řekl Joaz. Phade zoufale tiše zasténala, poklekla

a znovu začala dělat theurgické posunky. Joaz ji znechuceně vykázal ze studovny a přistoupil k desce vybavené řadou šesti přímých drátových spojení, na jejíž montáž osobně dohlížel. Promluvil do tří telefonů, ujistil se, že jeho obrana je ve střehu a pak se otočil k obrazovce z brouseného skla.

Přes bellegardové pole přicházeli Těžkooděnci s vážnými, zatvrzelými, vráskami rozbrázděnými tvářemi. Na obou křídlech valili Zbrojnoši své tříkolové přístroje, ale Stopaři čekali u lodi. Asi tucet Prvních jelo s bachratými zbraněmi na zádech za Těžkooděnci.

Nájezdníci se zastavili asi sto yardů od vchodu na Kerganovu stezku mimo dosah Banbeckových mušket. Těžkooděnec přiběhl k jednomu Zbrojnošovu vozu, strčil hlavu do chomoutu a zůstal vzpřímeně stát. Nyní byl zapražen do šedého přístroje, z kterého čněly dvě černé koule. Těžkooděnec se rozběhl jako obrovská krysa k vesnici. Z koulí přitom vyzařovaly paprsky, které měly ochromit nervovou soustavu Banbeckových obránců a tak je znehybnit.

Zazněly výbuchy a ze zákoutí a pozic ve skaliscích stoupaly obláčky dýmu. Kulky se zavrtávaly do půdy kolem Těžkooděnce a několik se jich odrazilo od brnění. Tepelné paprsky z lodi se ihned zabodly do stěn útesu. Joaz Banbeck se ve studovně usmál. Obláčky dýmu byly návnada, opravdové výstřely přišly odjinud. Těžkooděnec se třásl a vrávoral, vyhnul se dešti kulek a doběhl pod bránu, nad kterou čekali dva muži. Díky paprskům se jen ztuhle potáceli. Ale přesto shodili dolů velký kámen. Ten Těžkooděnce zasáhl v místě, kde mu krk přecházel v ramena a srazil ho k zemi. Začal se na zemi zmítat a mlátil rukama kolem sebe. Pak vyskočil a prchal zpět do údolí, skákal a poskakoval, zakopl a upadl na zem a na hlavu, kopal, chvěl se a nakonec zůstal ležet.

Armáda Prvních to bez zjevného zájmu sledovala.

Chvíli se nic nedělo. Pak z lodi vyslali neviditelné vibrační pole a to prošlo po celém povrchu útesu. Tam, kde se soustředila síla pole, vystoupily obláčky prachu a vypadl uvolněný kámen. Muž ležící na okraji útesu vyskočil, kroutil se a tancoval a nakonec se skokem do hloubky dvou set stop zabil. Když chvění procházelo kolem jednoho Banbeckova špionážního otvoru, přeneslo se i do studovny a

vyvolalo jekot drásající nervy. Vibrace prošla celým útesem. Joaz si mnul bolavou hlavu.

Mezitím Zbrojnoši vypálili z jednoho svého přístroje. Nejdříve došlo k tlumenému výbuchu, pak vzduchem prolétla chvějící se šedá koule. Protože byla špatně zamířena, dopadla na bránu a vybuchla v záplavě žlutobílého plynu. Přístroj vypálil ještě jednou, ale tentokrát vyslal bombu vysokým obloukem přesně na Kerganovu stezku, kde nyní nikdo nebyl, a bomba tedy nikoho nezasáhla.

Joaz vztekle čekal ve studovně. Doposud dělali První jenom nesmělé, téměř hravé kroky. Nebezpečnější pokusy budou určitě následovat.

Vítr rozptýlil plyn a situace byla stejná jako předtím. Dosud padl jeden Těžkooděnec a jeden Banbeckův střelec.

Z lodi nyní vyšlehl mohutný rudý plamen. Skála u brány se roztříštila, úlomky se rozlétly. Těžkooděnci se rozběhli vpřed.

Joaz telefonicky přikazoval svým kapitánům, aby byli opatrní, aby se nebránili předstíranému útoku, protože by se tak vystavili nové plynové bombě.

Ale Těžkooděnci se řítili na Kerganovu stezku. Podle Joaze to byla opovrženíhodná nedbalost. Dal úsečný rozkaz a z průchodů a dvorků se vyrojili jeho draci – Modří děsi, Ďábli, Termaganti.

Malí Těžkooděnci přihlíželi s poklesnutými čelistmi. Objevili se jim neočekávaní protivníci. Na Kerganově stezce zazněly jejich příkazy a volání. Nejdříve couvli, ale pak statečně nebo snad zoufale začali divoce bojovat. Bitva zuřila na celé Kerganově stezce. Brzy se některé věci vyjasnily. V úzké soutěsce se nedaly účelně použít ani pistole Těžkooděnců, ani ocasy Ďáblů obtěžkané ocelí. Šavle sice byly nepoužitelné proti dračím šupinám, ale svou krvavou práci na Těžkooděncích odváděla klepeta Modrých děsů, dýky Termagantů, sekery, meče, tesáky a drápy Ďáblů. Těžkooděnec a Termagant byli asi stejně silní, ale Těžkooděnec spíše vítězil nad Termagantem, když ho uchopil mohutnýma rukama, utrhl mu paže a zlomil krk. Když se však s Těžkooděncem utkali dva nebo tři Termaganti, byl ztracen. Jakmile začal bojovat s jedním, druhý mu rozdrtil nohy, oslepil ho nebo mu rozsekl hrdlo. Těžkooděnci ustoupili tedy zpět do údolí a na

Kerganově stezce zanechali dvacet mrtvých druhů. Banbeckovi muži začali znovu střílet, ale opět bez velkého účinku.

Joaz přihlížel ze studovny a uvažoval o další taktice Prvních. Dlouho nemohl na nic přijít. Těžkooděnci se přeskupili a zadýchaní stáli, zatímco První jezdili sem a tam a sbírali informace, napomínali, radili, kárali.

Z černé lodi vyletěl proud energie, zasáhl útes nad Kerganovou stezkou a studovna se otřásla výbuchem.

Joaz couvl od průhledových skel. Co kdyby paprsek zasáhl některou ze sběrných čoček? Nemohla by energie být nasměrována a odražena přímo na něj? Opustil studovnu v okamžiku, kdy se otřásala novým výbuchem.

Běžel průchodem, sestoupil po schodech a ocitl se v jedné hlavní chodbě, kde vládl zřejmý zmatek. Bledé ženy a děti se stahovaly hlouběji do hory a tlačily se kolem draků a mužů ve válečné zbroji, kteří právě vstupovali do jednoho nového tunelu. Joaz se chvíli spokojeně díval, protože zmatek měl daleko do paniky, a pak se přidal ke svým bojovníkům v tunelu, který vedl na sever.

V jakýchsi dávných dobách se na počátku údolí zřítila celá část útesu a z ní vznikla džungle navršeného kamení a balvanů, nazývaná Velká pustina. Zde se otevíral ve štěrbině malý tunel. Tudy vystoupil Joaz se svými bojovníky. Za nimi, dole v údolí, rachotily výbuchy, když černá loď začala ničit Banbeckovu vesnici.

Joaz se zuřivě díval, jak se obrovské bloky skály začaly odlupovat od útesu. Pak užasle zíral, když byly jednotky Prvních neobyčejně posíleny. Uviděl osm Obrů, dvakrát vyšších než obyčejný člověk. Byly to obludy se sudovitým hrudníkem, deformovanými pažemi a nohama, s bledýma očima a spoustou slámově žlutých vlasů. Měli na sobě hnědočervené brnění s černými nárameníky, v rukou drželi meče a palice a na zádech měli zavěšené dělo.

Joaz uvažoval. Přítomnost Obrů nijak nezměnila jeho hlavní strategii, která byla tak jako tak neurčitá a intuitivní. Musí počítat se ztrátami a mohl jen doufat, že Prvním způsobí ztráty větší. Ale záleželo snad Prvním na životech jejich jednotek? Méně než jemu záleželo na jeho dracích. A když zničí Banbeckovu vesnici, zboří

údolí, co jim může na oplátku udělat on? Podíval se přes rameno na vysoké bílé útesy a uvažoval, jak blízko je podle jeho odhadu jeskyně sacerdotů. A nyní musí jednat, ta chvíle už nastala. Dal znamení malému chlapci, jednomu ze svých synů. Ten se zhluboka nadechl, slepě se vyřítil ze skalního úkrytu a pádil zmateně do údolí. Za okamžik vyběhla jeho matka, chytla ho a rychle běžela zpět do pustiny.

„Dobrá práce," pochválil je Joaz. „Velmi dobrá práce." Opatrně se zase podíval mezi kameny. První soustředěně hleděli směrem k němu.

Joaz se zachvěl nejistotou, protože to dlouhou dobu vypadalo, že jeho hru nevzali na vědomí. Radili se; konečně se rozhodli a bičíky popohnali spřežení. Stvoření se vzepřela do strany a pak se rozběhla na sever údolí. Za nimi se seřadili Stopaři, pak poskakovali Těžkooděnci. Následovali Zbrojnoši se svými tříkolovými přístroji a nakonec šlo nemotorně osm Obrů. Nájezdníci dupali přes bellegardová a mechová pole, přes révu, lusky, živé ploty a záhony jahod a všechno s mrzutým uspokojením ničili.

První před Velkou pustinou opatrně zastavili, ale Stopaři se hnali vpřed jako psi, lezli přes první balvany, vztyčovali se a zkoumali vzduch čichem, rozhlíželi se, naslouchali, ukazovali a pochybovačně mezi sebou šveholili. Těžkooděnci se opatrně přiblížili a jejich přítomnost popohnala Stopaře. Neopatrně se rozběhli do středu Velké pustiny, a když se kolem nich neočekávaně objevil tucet Modrých děsů, začali poděšeně kňučet. Vytasili tepelné pistole a v rozrušení zasahovali jak nepřátele, tak spolubojovníky. Modří děsi je zuřivě trhali. Stopaři volali o pomoc, kopali, bili kolem sebe cepy a ti, kteří toho byli schopni, uprchli stejně rychle, jako přišli. Pouze dvanáct z původních dvaceti čtyř se dostalo zpět do údolí. A i když se jim to podařilo a ulehčeně vyjekli, že unikli smrti, vyrazila na ně jednotka Dlouhorohých zabijáků a Stopaře, kteří přežili, srazili k zemi, pobodali a rozsekali.

Těžkooděnci zaútočili, chraptivě a zuřivě řvali, zkoušeli použít pistole a meče, ale Zabijáci se vrátili do úkrytu za balvany.

Banbeckovi muži si v pustině přivlastnili tepelné zbraně, které zde zanechali Stopaři, a postupovali opatrně vpřed ve snaze spálit

První. Ale protože neuměli se zbraněmi zacházet, buď oheň nezaostřili nebo nesoustředili a První, jen lehce popálení, spěšně popohnali spřežení pryč z dosahu zbraní. Těžkooděnci se zastavili necelých sto stop od pustiny a vypálili salvu výbušných kulek. Byli zabiti dva Banbeckovi rytíři a ostatní museli ustoupit.

První hodnotili situaci z náležité vzdálenosti. Zbrojnoši přistoupili blíž, a zatímco očekávali pokyny, tiše se radili se svou jízdou. Jeden Zbrojnoš byl nyní povolán a dostal rozkazy. Odložil všechny zbraně a se zdviženýma rukama šel k okraji pustiny. Vyhledal mezeru mezi dvěma desetistopovými balvany a odhodlaně vstoupil do kamenného bludiště.

Banbeckův rytíř ho dovedl k Joazovi. Náhodou zde bylo půl tuctu Termagantů. Zbrojnoš nejistě vyčkal a přistoupil k Termagantům. Uctivě se uklonil a promluvil. Termaganti bez zájmu naslouchali a jeden rytíř Zbrojnoše odvedl k Joazovi.

„Na Aerlithu draci lidem nevládnou," řekl suše Joaz. „S čím přicházíš?"

Zbrojnoš pohlédl nejistě na Termaganty, pak zasmušile zpět na Joaze. „Ty jsi zmocněn jednat za celé území?" Mluvil pomalým, nevýrazným suchým hlasem a pečlivě vážil slova.

Joaz krátce odpověděl: „S čím přicházíš?"

„Přináším od svých pánů splynutí."

„Splynutí? Nerozumím ti."

„Splynutí okamžitých směrů osudu. Výklad budoucnosti. Přejí si, aby ti bylo vysvětlení předáno následujícím způsobem. Neplýtvej ani našimi, ani vašimi životy. Máte pro nás cenu a bude o vás náležitě postaráno. Vzdejte se Vládě. Přestaňte s ničením genetické výbavy."

Joaz se zamračil. „S ničením genetické výbavy?"

„Týká se to obsahu vašich genů. Tím moje poselství končí. Radím ti na něj přistoupit. Nač krvácet, nač se nechat zničit? Pojď nyní se mnou. Tak to bude nejlepší."

Joaz se pronikavě zasmál.

„Jsi otrok. Jak můžeš vědět, co je pro nás nejlepší?"

Zbrojnoš zamrkal. „Co máš tedy na výběr? Všechna zbylá ložiska neorganizovaného života budou zničena. Nejlepší je jednoduchá cesta." Sklonil uctivě hlavu k Termagantům. „Jestli

pochybuješ o tom, co říkám, poraď se se svými Úctyhodnými. Poradí ti.“

„Nemáme žádné Úctyhodné,“ řekl Joaz. „Draci bojují spolu s námi a pro nás. Jsou to naši spolubojovníci. Ale dám ti jiný návrh. Proč se ty a tvoji spolubojovníci nepřidáte k nám? Odhoďte své otroctví, staňte se svobodnými lidmi! Zajmeme loď a poletíme hledat staré lidské světy.“

Zbrojnoš projevil zájem jen ze slušnosti. „Lidské světy? Už žádné nejsou. Pár zbytků jako jste vy zůstává ve zbídačených oblastech. Všechny budou zničeny. Není tedy lepší sloužit Vládě?“

„Nebyl bys raději svobodný?“

Na Zbrojnošově tváři se ukázalo mírné překvapení. „Ty mi nerozumíš. Když se rozhodneš –“

„Pozorně poslouchej,“ řekl Joaz. „Ty a tvoji spolubojovníci můžete být vlastními pány, žít mezi ostatními lidmi.“

Zbrojnoš se zamračil. „Kdo by se chtěl stát divochem? Kdo by nám určoval zákony, kdo by nás vedl, kdo by nám poroučel?“

Joaz znechuceně rozhodil rukama, ale zkusil to ještě naposledy.

„Všechno to ti poskytnu, podstoupím takovou zodpovědnost. Vrať se a zavraždi všechny První – Úctyhodné, jak je nazýváš. To je můj první rozkaz.“

„Zavraždit je?“ řekl zděšeně Zbrojnoš.

„Zavraždit je.“ Joaz s ním mluvil jako s dítětem.

„Pak bude loď naše, lidí. Poletíme hledat světy, kde mají lidé moc –“

„Takové světy neexistují.“

„Pcha, musí přece existovat! Kdysi se lidé potulovali po všech hvězdách na nebi.“

„Už tomu tak není.“

„A co Ráj?“

„Ten neznám.“

Joaz rozhodil rukama. „Přidáte se k nám?“

„Jaký smysl by měl takový čin?“ zeptal se mírně Zbrojnoš. „Pojď, slož zbraně, podrob se Vládě.“ Pochybovačně pohlédl na Termaganty. „Neboj se, o vaše Úctyhodné bude náležitě postaráno.“

„Blázne! Tito Úctyhodní jsou otroci, stejně jako ty jsi otrokem Prvních! Chováme je, aby nám sloužili, stejně jako První chovají vás! Buď alespoň tak laskav a uznej své vlastní ponížení!“

Zbrojnoš zamrkal. „Mluvíš v pojmech, kterým úplně nerozumím. Ty se tedy nevzdáš?“

„Ne. Když nám síly vystačí, všechny vás zabijeme.“

Zbrojnoš se uklonil, otočil a odešel mezi skály. Joaz ho sledoval a podíval se do údolí.

Zbrojnoš podal Prvním zprávu a ti ho s naprostým nezájmem poslouchali. Pak vydali rozkaz. Těžkooděnci se rozestoupili do nepravidelných řad a pomalu vyšli směrem ke skalám. Za nimi šli hřmotně Obři, následovaly kanóny, připravené k boji, a asi dvacet Stopařů, kteří přežili první nájezd. Když Těžkooděnci dosáhli skal, zahleděli se na ně. Stopaři šplhali vzhůru, hledali přepadové skupiny, a když žádné nenašli, dávali dozadu znamení. Těžkooděnci velmi opatrně vstoupili do pustiny a pochopitelně přitom porušili formaci.

Postoupili dvacet stop, padesát stop, sto stop. Pomstychtiví Stopaři vyrazili povzbuzeni přes skály a vtom se přihnali Termaganti.

Stopaři ječeli, nadávali a lezli zpátky, pronásledováni draky. Těžkooděnci ustoupili, připravili si zbraně a vystřelili. Zasáhli dva Termaganty do dolních podpažních jamek, jejich nejzranitelnějšího místa. Termaganti se zmítali bolestí a zřítili se mezi skály. Ostatní se rozzuřili a skočili dolů přímo na Těžkooděnce. Ozvalo se ječení, kňučení a výkřiky plné strachu a bolesti. Obři se s řinčením hnali vzhůru, široce se šklebili a zmocnili se několika Termagantů, zakroutili jim krky a vyhodili je do vzduchu nad skály. Ostatní Termaganti uprchli zpět a za sebou nechali půl tuctu zraněných Těžkooděnců, z toho dva s proříznutým hrdlem.

Těžkooděnci se znovu pohnuli vpřed a Stopaři před nimi zkoumali terén, nyní ale pozorněji. Náhle Stopaři ztuhli a varovně vykřikli, Těžkooděnci se krátce zastavili, volali na sebe a nervózně pohupovali zbraněmi. Stopaři nad nimi rychle slézali zpět a mezi skaliska i nad ně přitáhl tucet Ďáblů a Modrých děsů. Těžkooděnci se zarputilým výrazem vystřelili z pistolí. Vzduchem zavanul zápach spálených šupin a roztrhaných vnitřností. Draci se vyřítili na muže.

Rozpoutala se hrozná bitva mezi skalami, kde byly pistole, palice, a dokonce i meče pro nedostatek místa nepoužitelné. Obři s rachotem postupovali vpřed a Ďábli na ně okamžitě zaútočili. Užasli a jejich stupidní škleb jim zmizel z tváří. Nešikovně uskakovali před ocasy okovanými železem. Ďáblové ale byli mezi skalami také v nevýhodě. Jejich ocelové koule řinčely a narážely více o skálu než o těla nepřátel. Když se Obři vzpamatovali, vystřelili ze svých hradních děl. Výstřely roztrhaly Ďábly, ale i Modré děsy a Těžkooděnce. Obři si nevybírali.

Ze skal vyrazila nová útočná vlna draků – Modří děsi. Spustili se Obrům na hlavy, drápali, bodali a trhali. V divokém zápase Obři Modré děsy rvali na kusy, házeli je na zem, dupali po nich a Těžkooděnci po nich pálili pistolemi.

Najednou se situace uklidnila. Uběhlo deset, patnáct sekund, během kterých bylo slyšet jen naříkání a vzlykání zraněných draků a mužů. Ve vzduchu visela hrozba a najednou se objevily v průchodu obrysy Břicháčů. Obři a Břicháči si chvíli hleděli do očí. Pak chtěli Obři znovu použít děla, ale Modří děsi na ně skočili a pověsili se jim na paže. Břicháči s dupotem vyrazili co nejrychleji do útoku. Draci drželi Obry za paže. Kyje a palice zasvištěly vzduchem, dračí brnění a brnění lidí se srazilo a zaskřípělo. Draci a muži spolu divoce zápasili, nedbali na bolest, rány ani zranění.

Boj se ztišil, štkaní a funění nahradilo křik. Osm Břicháčů, mohutnějších a přirozeně silnějších, se brzy odpotácelo od osmi zničených Obrů.

Těžkooděnci se mezitím shromáždili a ve skupinkách stáli k sobě zády. Krok za krokem se vraceli do údolí a přitom pálili tepelnými paprsky na řvoucí Děsy, Termaganty a Ďábly, kteří se hnali za nimi. Nakonec se probili ze skal ven. Ďáblové, kteří je pronásledovali, měli strach bojovat na otevřeném poli a skočili proto přímo mezi ně, zatímco po stranách zasáhli Dlouhorozí zabijáci a Kráčející zabijáci. Za lehkomyslného jásotu zaútočilo tucet mužů na Pavoucích ukořistěnými kanóny padlých Obrů na První a Zbrojnoše, kteří čekali vedle poněkud nedbale rozmístěných zbraní na kolech. První bez váhání obrátili svá lidská spřežení a prchali směrem k černé lodi. Zbrojnoši otočili své stroje, zamířili a vypálili záplavu energie.

Jeden, dva, tři muži padli – potom však ostatní zaútočili a brzy Zbrojnoše rozsekali na kousky; včetně toho, který přišel jako vyjednávač.

Několik pokřikujících a hulákajících mužů začalo pronásledovat První, ale lidská spřežení skákala jako obrovští králíci a vezla První stejně rychle, jako Pavouci vezli muže. Z pustiny se ozvalo znamení lesním rohem. Muži se zastavili a rozjeli se nazpátek. Celá Banbeckova armáda se obrátila a nejvyšší možnou rychlostí ustoupila do pustiny.

Těžkooděnci je chvíli vyzývavě sledovali, pak se zastavili vyčerpáním. Původní tři čety měly tak velké ztráty, že zbývající Těžkooděnci nebyli schopni vytvořit ani jednu četu. Zahynulo osm Obrů, všichni Zbrojnoši a téměř celá skupina Stopařů.

Banbeckova armáda dosáhla pustiny s předstihem jen několika vteřin. Z černé lodi vylétla dávka výbušných kulek a roztříštila skálu v místě, kde zmizeli.

Ervis Carcolo a Bašt Givven sledovali bitvu nad Banbeckovým údolím na větrem obroušeném vrcholku. Skála skryla větší část bojů, a tak výkřiky a řinčení zbraní sem doléhalo slabě jako bzučení hmyzu. Občas se zatřpytila dračí šupina, bylo vidět běžící muže, stíny a mihotavé pohyby, ale výsledek bitvy byl jasný až ve chvíli, kdy se zničené síly Prvních potácely zpět. Carcolo trpce a nevěřícně zavrtěl hlavou. „Ten šikovný ďábel Joaz Banbeck! Ubránil se jim, pobil jejich nejlepší síly!“

„Zdá se,“ řekl Bašt Givven, „že draci vyzbrojení tesáky, meči a ocelovými koulemi jsou silnější než muži se zbraněmi a tepelnými paprsky – alespoň v uzavřených prostorách.“

Carcolo zabručel. „V podobných podmínkách bych to dokázal taky.“ Jízlivě se na Bašt Givvena podíval. „Souhlasíš?“

„Jistě. O tom není pochyb.“

„Jistě,“ pokračoval Carcolo, „neměl jsem tu výhodu, že bych se mohl připravit. První mě překvapili, ale Joaz Banbeck takovou výhodu měl.“ Znovu pohlédl dolů do Banbeckova údolí, kde loď Prvních bombardovala pustinu a tříštila skály. „Copak chtějí pustinu úplně vybombardovat? V tom případě by Joaz Banbeck už

samozřejmě neměl kam uniknout. Jejich strategie je jasná. A jak jsem očekával, mají zálohy!“

Dalších třicet Těžkooděnců vypochodovalo po plošině a zůstalo nehnutě stát na podupaném poli před lodí.

Carcolo udeřil pěstí do dlaně. „Bašt Givvene, teď poslouchej, pozorně poslouchej! Je v naší moci vykonat veliký čin, obrátit Štěstěnu na naši stranu! Všimni si, jak se Clybournská průrva otevírá do údolí přímo za lodí Prvních.“

„Tvá ctižádost nás bude stát životy.“

Carcolo se zasmál. „Ale Givvene, kolikrát může člověk zemřít? Je snad lepší způsob jak zemřít než na cestě za slávou?“

Bašt Givven se otočil a zkoumal skrovné zbytky armády Šťastného údolí. „Mohli bychom získat slávu tím, že bychom zabili tucet sacerdotů. Není nutné se vrhat na loď Prvních.“

„Ale přesto,“ řekl Carcolo, „to musíme učinit. Já jedu napřed a ty povedeš naše síly za mnou. Sejdeme se na počátku Clybournské průrvy, na západním okraji údolí!“

JEDENÁCT

Ervis Carcolo čekal na počátku Clybournské průrvy, podupával a polohlasem nervózně nadával. Ve své fantazii si představoval jednu smůlu za druhou. První by mohli podlehnout těžkostem Banbeckova údolí a odletět. Joaz Banbeck by mohl zaútočit na volném prostranství, aby zachránil Banbeckovu vesnici, a mohl by být zničen. Bašt Givven by nemusel zvládnout vzpurné draky a muže Šťastného údolí, kteří ztratili odvahu. K tomu všemu může dojít. Kterákoli z těchto možností by zničila Carcolovy sny o slávě a stal by se z něj zlomený člověk. Chodil sem a tam po zvrásněné žule, každou chvíli se zahleděl do Banbeckova údolí a vyhlížel na bezútěšném horizontu tmavé stíny draků a delší siluety mužů.

Vedle lodi Prvních čekaly dvě skrovné čety Těžkooděnců – ti, kteří přežili první útok, a záložníci. Seděli v podřepu v tichých skupinách a pozorovali rozvážné ničení Banbeckovy vesnice. Kousek po kousku praskaly věžičky, věže a útesy, v nichž bydlel Banbeckův národ, padaly dolů do stále se zvyšující hromady drtě. Ještě větší palba se snesla na pustinu. Balvany praskaly jako vejce a úlomky skály létaly do údolí.

Uběhla půlhodina. Carcolo se zachmuřeně posadil na kámen.

Ozvalo se zacinkání, dupot nohou. Vyskočil. Na horizontu se vinuly ubohé zbytky jeho armády, sklíčení muži, nevrlí a rozmrzelí Termaganti, pár Ďáblů, Modrých děsů a Zabijáků.

Carcolovi poklesla ramena. Co člověk zmůže s tak nepatrnými silami? Hluboce se nadechl. Musíš jim ukázat, co je to odvaha! Naděje umírá poslední! Předstíral drsné chování. Vystoupil vpřed a zvolal: „Muži, draci! Dnes jsme poznali, co je to porážka, ale den ještě není u konce. Chvíle vykoupení se blíží. Pomstíme se Prvním i Joazovi Banbeckovi!“ Zkoumal tváře svých mužů a doufal, že uvidí nadšení. Hleděli na něj s nezájmem. Draci rozuměli hůře, lehce zafuněli, zasyčeli a začali si šeptat. „Muži a draci!“ zaječel Carcolo.

„Ptáte se, jak této slávy dosáhneme? Říkám vám, abyste mě následovali! Bijte se se mnou! Co pro nás po vyloupení našeho údolí znamená smrt?“

Znovu se zahleděl na své jednotky a opět se setkal jen s nevšímavostí a apatií. Přemáhal nespokojený řev, který se mu dral hrdlem, a odvrátil se. „Vpřed!“ drsně zvolal přes rameno. Sedl na svého shrbeného Pavouka a vyrazil do Clybournské průrvy.

Se stejnou silou ničila loď Prvních pustinu a Banbeckovu vesnici. Joaz Banbeck pozoroval z výspy na západním okraji údolí ničení jedné blízké chodby za druhou. Příbytky a haly, pokoleními řádně vytesané do skály, vyřezané, opracované a vyleštěné – do všeho udělali díry, ničili, rovnali se zemí. Nyní si za cíl zvolili věžičku, v které byl umístěn osobní příbytek Joaze Banbecka se studovnou, pracovnou a Banbeckovým relikviářiem.

Joaz zatínal pěsti, vzteklý nad svou vlastní bezmocí. Záměr Prvních byl jasný. Chtěli zničit Banbeckovo údolí, vyhladit co nejvíce lidí na Aerlithu. A co je mohlo zastavit? Joaz zkoumal pustinu. Starý násyp byl odštípán téměř až k povrchu útesu. Kde byl otvor do velké jeskyně sacerdotů? Jeho přehnané hypotézy se stávaly bezvýznamnými. Banbeckova vesnice bude do hodiny úplně zničena.

Snažil se ovládnout bolestný pocit zklamání. Jak zastavit ničení? Přinutil se přemýšlet. Bylo jasné, že útok v otevřeném údolí se rovná sebevraždě. Ale za černou lodí se otevírala strž podobná té, v které se nyní skrýval: Clybournská průrva. Dveře lodi se široce otevřely, Těžkooděnci se nevšímavě přikrčili stranou. Joaz s nevrlou grimasou zavrtěl hlavou. To je nepochopitelné, jak První pomíjejí takové nebezpečí.

Mohli by ve své drzosti zanedbat možnost takového hanebného činu?

Joaz nerozhodně váhal. V tomto okamžiku dávka výbušných kulek provrtala otvor do věže, kde se nacházel jeho příbytek. Relikviárium, starý poklad Banbecků, byl na pokraji zničení. Joaz prudce vyskočil a přivolal nejbližšího učitele draků. „Shromážděte Zabijáky, tři čety Termagantů, dva tucty Modrých děsů, deset Ďáblů,

všechny jezdce. Vyšplháme na Banbeckův útes, sestoupíme do Clybournské průrvy a zaútočíme na loď.“

Učitel draků odešel a Joaz se oddal ponurému uvažování. Chtějí-li ho dostat První do pasti, podaří se jim to.

Učitel draků se vrátil. „Síly jsou shromážděny.“

„Jeďme tedy.“

Muži a draci se hnali strží a objevili se na Banbeckově útesu. Protáhli se směrem na jih a dorazili na počátek Clybournské průrvy.

Rytíř v čele oddílu dal najednou znamení k zastavení. Když přijel Joaz, ukázal rytíř stopy na dně průrvy.

„Před nedávnem tu projeli muži a draci.“

Joaz studoval stopy. „Mířili průrvou dolů.“

„Ano.“

Joaz vyslal skupinu vyzvědačů a ti se brzy divoce přihnali zpět. „Ervis Carcolo s muži a draky útočí na loď!“

Joaz se s Pavoukem obrátil, střemhlav se vrhl do temné průrvy a za ním jeho armáda.

Když se blížili k vyústění průrvy, dolehly k jejich uším bitevní pokřiky. Jakmile se Joaz vyřítil do údolí, uviděl výjev zoufalého krveprolití. Draci a Těžkooděnci sekali, bodali, pálili a stříleli. Kde byl Ervis Carcolo? Joaz se jel bezstarostně podívat ke vstupu do lodi, který byl doširoka otevřený. Ervis Carcolo se tedy probojoval do lodi. Je to past? Nebo uskutečnil Joazův vlastní plán a zmocnil se lodi? A co Těžkooděnci? Obětovali by První čtyřicet bojovníků, aby zajali pár mužů? To by bylo nerozumné – ale teď se Těžkooděnci drželi. Vytvořili falangu a soustředili energii svých zbraní na draky, kteří jim ještě vzdorovali. Past? Je-li tomu tak, pak jsou už v ní – pokud se Ervis Carcolo nezmocnil lodi. Joaz se vztyčil v sedle a dal znamení svým jednotkám. „Vpřed!“

Těžkooděnci byli ztraceni. Kráčející zabijáci do nich sekali shora, Dlouhorozí zabijáci se na ně tlačili odspodu, Modří děsi je svírali, bili a odsekávali jim končetiny. Bitva byla u konce, ale Joaz už spolu s muži a Termaganty zaútočil na nájezd. Zevnitř vycházelo energetické hučení a chvění a rovněž lidské zvuky – pokřiky a zuřivé výkřiky.

Celá ta hřmotná mohutnost Joaze zarazila. Krátce se zastavil a nejistě hleděl do lodi. Za ním čekali jeho muži a polohlasně si mumlali. Joaz se ptal sám sebe: „Jsem tak statečný jako Ervis Carcolo? Stejně, co je to odvaha? Mám obrovský strach. Netroufám si vejít, netroufám si zůstat venku.“ Zapomněl na opatrnost a vyrazil, následován svými muži a skupinou pádících Termagantů.

Jakmile Joaz vstoupil do lodi, věděl, že Ervis Carcolo neuspěl. Zbraně v lodi byly stále v činnosti, zněly a syčely. Joazův příbytek byl roztříštěn na kousky. Další ohromná dávka zasáhla pustinu a obnažila kamení útesu a to, co bylo dosud skryto – okraj velkého otvoru.

Uvnitř lodi se Joaz nacházel v předpokoji. Vnitřní vstup byl uzavřen. Přistoupil blíže a podíval se trojúhelníkovým průzorem do pokoje, který vypadal jako hala nebo předváděcí místnost. Ervis Carcolo a jeho rytíři se krčili proti vzdálenější zdi a asi dvacet Zbrojnošů je nedbale hlídalo. Skupina Prvních odpočívala v postranním výklenku, byli uvolnění, tiší a rozjímali.

Carcolo a jeho muži nebyli úplně přemoženi. Joaz viděl, jak se Carcolo rozzlobeně naklonil vpřed. Nachový záblesk energie ho potrestal a mrštil jím zpět o zeď.

Ve výklenku si jeden z Prvních, který hleděl přes vnitřní místnost, všiml Joaze Banbecka. Jeho paže vylétla vzhůru a dotkla se tyče. Zazněla poplašná siréna a vnější východ se uzavřel. Past? Postup při poplachu? Výsledek byl stejný. Joaz pokynul čtyřem svým mužům. Přistoupili, poklekli a postavili na palubu čtyři kanóny, které přinesli Obři do pustiny. Joaz mávl rukou. Kanóny vystřelily, kov zaskřípěl a roztavil se. Kyselý zápach zavanul po místnosti. Otvor byl stále ještě malý. „Znovu!“ Z kanónu vyšlehl plamen a vnitřní vstup zmizel. Do mezery skočili Zbrojnoši a stříleli ze svých energetických zbraní. Nachový plamen se zařízl do Banbeckových řad. Muži se schoulili, zkroutili, ochabli a svalili se se zaťatými pěstmi a zkřivenými tvářemi. Než mohly kanóny odpovědět, vyrazily postavy s rudými šupinami. Termaganti. Se syčením a ječením se vyrojili na Zbrojnoše a do haly. Krátce, jakoby překvapeně, se zastavili před výklenkem, v kterém byli První. Muži shromáždění za nimi ztichli, dokonce i Carcolo užasle přihlížel.

První stáli tváří v tvář stvořením z nich odvozených a každý viděl v tom druhém karikaturu sebe sama. Termaganti se plazili se zlověstným odhodláním vpřed. První zatřepali rukama a zapištěli. Termaganti zrychlili a skočili do výklenku. Nastal strašný zmatek a krákání. Joazovi se začal šíleně zvedat žaludek a musel odvrátit zrak. Zápas byl brzy u konce, ve výklenku zavládlo ticho. Joaz se obrátil, aby se podíval na Ervise Carcola, který byl vzteky, ponížením, bolestí a strachem neschopen slova.

Když se Carcolo vzpamatoval, díval se na Banbecka hrozivě a rozzuřeně. „Táhni odsud!“ zakrákoral. „Na tuto loď mám právo já. Nech mi mou kořist, pokud se nechceš koupat ve vlastní krvi!“

Joaz opovržlivě odfrkl a otočil se ke Carcolovi zády. Ten se nadechl, šeptem zaklel a chtěl po Joazovi skočit. Bašt Givven ho popadl a stáhl nazpět. Carcolo se vzpíral, Givven mu vážně něco šeptal a Carcolo nakonec skoro plačky povolil.

Joaz si mezitím prohlížel místnost. Stěny byly nevýrazně šedé, palubu pokrývala pružná houbovitá hmota. Nikde nebyl patrný světelný zdroj, ale vše bylo osvětleno září vycházející ze stěn. Vzduch byl studený a měl nepříjemný kyselý zápach. Joaz jej ucítil, i když si ho předtím nevšiml. Zakašlal a zalehly mu ušní bubínky. Z hrozivého podezření vzešla jistota. Nohama náhle ztěžklýma skočil k výstupu a dal znamení svým jednotkám. „Ven, snaží se nás otrávit!“ Vyvrávoral na nájezd a nadechl se čistého vzduchu. Jeho muži a Termaganti ho následovali. Pak se vypotácel i Ervis Carcolo se svými muži. Celá skupina stála pod trupem obrovské lodi, lapali po dechu, motali se na nejistých nohou, měli zastřené oči a slzeli.

Lodní zbraně, umístěné nad nimi, jako by se o ně nestaraly nebo na ně zapomněly, vyslaly další dávku. Věž s Joazovým příbytkem se zakymácela a zřítila. Z pustiny nezbylo nic víc než hromada kamenných úlomků, navršená vysoko k vyklenutému otvoru. V něm Joaz zahlédl tmavý předmět, lesklou, třpytivou strukturu – pak ho však vyrušil zlověstný zvuk přicházející zezadu. Ze vstupu na druhé straně lodi se snesla nová skupina Těžkooděnců – tři nové čety po dvaceti mužích – doprovázená tuctem Zbrojnošů se čtyřmi pojízdnými děly.

Joaz zoufale ustoupil. Podíval se na své síly. Nebyly schopné ani útočit, ani se bránit. Zůstávala jediná možnost. Útěk. „Zpět do Clybournské průrvy," zvolal těžce.

Pod čelem velké černé lodi prchaly vrávoravým krokem zbytky obou armád. Těžkooděnci postupovali obratně a beze spěchu za nimi.

Když se dostali na druhou stranu lodi, Joaz se krátce zastavil. U vyústění Clybournské průrvy je očekávala čtvrtá četa Těžkooděnců s dalším Zbrojnošem a jeho zbraní.

Joaz se rozhlédl napravo i nalevo, na obě strany údolí. Kudy prchat, kam se obrátit? Do Velké pustiny? Ta už neexistovala. Jeho pozornost upoutal pomalý, těžkopádný pohyb v otvoru, dříve zakrytém sesypanou skálou. Vysunul se tmavý předmět, otevřel clonu a zatřpytil se jasný kotouč. Téměř okamžitě vyletěl kužel mléčně modrého záření a probodl zadní disk lodi Prvních. Poškozený stroj nahoře i dole zaskřípěl a nakonec zmlkl. Koncové disky se přestaly třpytit, zešedly a zkalily se. Živý energetický šum, který dříve procházel celou lodí, přešel do mrtvolného ticha, samotná loď znehybněla a její znenadání beztvará hmota se zřítila s rachotem k zemi.

Těžkooděnci zděšeně zírali na trup, s kterým přiletěli na Aerlith. Joaz využil jejich nerozhodnosti a zvolal: „Ustupme! Na sever – do údolí!"

Těžkooděnci je odhodlaně pronásledovali. Zbrojnoši jim však rozkázali, aby se zastavili. Zaujali pozice a zbraně zaměřili na jeskyni za pustinou. V otvoru vzrušeně pobíhaly nahé postavy. Pomalu posouvaly těžký stroj, zableskla se změť světel a stínů a znovu vylétl mléčně modrý paprsek. Zasvištěl k zemi. Zbrojnoši, zbraně a dvě třetiny Těžkooděnců zmizeli, jako by se vypařili. Těžkooděnci, kteří přežili, se zastavili a nejistě ustoupili k lodi.

U vyústění Clybournské průrvy čekala zbylá četa Těžkooděnců. U tříkolového stroje se krčil jediný Zbrojnoš. S odhodlaným soustředěním zamířil. V temném otvoru nazí sacerdoti zuřivě pracovali, tlačili se a napětí jejich šlach, srdcí a myslí samo o sobě promlouvalo ke každému člověku v údolí. Vyšlehl mléčně modrý paprsek, ale tentokrát příliš brzy. Roztavil skálu asi sto yardů jižně od Clybournské průrvy. Tu vyšlehl ze Zbrojnošovy zbraně

oranžovozelený plamen. Za několik vteřin došlo u ústí jeskyně sacerdotů k výbuchu. Do vzduchu vylétla skála, těla, kousky kovu, skla a gumy.

Ozvěna výbuchu se nesla údolím. A temný předmět v jeskyni byl zničen, zbyly z něj jen úlomky a kovové střepiny.

Joaz se třikrát hluboce nadechl a silou vůle se zbavil následků uspávacího plynu. Dal znamení svým Zabijákům.

„Vpřed, zabíjejte!“

Zabijáci vyrazili. Těžkooděnci se rozestoupili, zamířili, ale brzy zahynuli. Poslední četa Těžkooděnců v ústí Clybournské průrvy divoce zaútočila, ale vzápětí ji napadli Termaganti a Modří děsi, kteří se přiblížili podél stěny útesu. Zabiják těžce zranil Zbrojnoše. V údolí už se neměl kdo postavit na odpor a loď byla vystavena útoku.

Joaz byl v čele útoku na plošině, před vstupem do nyní temné haly. Kanón, který ukořistil Obrům, ležel tam, kde ho jeho muži zanechali.

Z haly vedly tři vchody a ty ihned roztavili. V prvním se objevila točitá plošina. V druhém dlouhá, prázdná hala, lemovaná lůžky uspořádanými do kruhu, ve třetím byla podobná hala, ale lůžka byla obsazena. Z nich hleděly bledé tváře, stvořením se třásly bezkrevné ruce. Hlavní chodbou pochodovaly sem a tam podsaditě dozorčí v šedých zástěrách. Ervis Carcolo vyrazil vpřed, srazil dozorčí k zemi a zahleděl se na lůžka. „Ven,“ zaječel. „Jste zachráněni, jste spaseni. Rychle ven, dokud máte příležitost.“

Půl tuctu Zbrojnošů a Stopařů už kladlo jen malý odpor, stejně i dvacet Mechaniků – malých, hubených lidí s ostrými rysy a tmavými vlasy. Nebránilo se ani zbývajících šestnáct Prvních a všichni vypochodovali z lodi jako zajatci.

DVANÁCT

V údolí se rozhostilo ticho a klid, protože bojující už byli zcela vyčerpáni. Muži a draci se natáhli na podupaných polích, zajatci se sklíčeně tísnili vedle lodi. Občas se ozval ojedinělý zvuk, který rozřízl ticho – skřípot chladnoucího železa lodi, pád kamene z roztříštěných skal, občasné zamumlání osvobozených lidí ze Šťastného údolí sedících ve skupině odděleně od bojovníků, kteří přežili bitvu.

Jen Ervis Carcolo byl neklidný. Chvíli stál zády k Joazovi, poklepával si střapcem pochvy bodáku o nohu. Zamyšleně pozoroval oblohu, kde se oslnivé Skene vznášelo nízko nad západními útesy, pak se otočil a zkoumavě si prohlížel rozbitý otvor na severu údolí, který byl plný zkroucených zbytků stroje sacerdotů. Naposledy se plácl do nohy a podíval se na Joaze Banbecka, obrátil se a vykročil mezi schoulené lidi ze Šťastného údolí. Nenápadně se mezi nimi pohyboval, tu a tam se zastavil, aby jim domluvil nebo polichotil, zjevně proto, že se snažil svým poraženým lidem zlepšit náladu a vrátit chuť do života.

Příliš se mu to však nedařilo. Brzy se prudce otočil a rázoval si to přes pole k místu, kde ležel natažený Joaz Banbeck. Carcolo na něho pohlédl. „Tak tedy," řekl příkře, „bitva skončila a loď je dobyta."

Joaz se opřel o loket. „To je pravda."

„Rád bych, abychom si v jedné věci rozuměli," řekl Carcolo. „Loď a její obsah náleží mně. Starodávné pravidlo dává právo na kořist tomu, kdo první zaútočí. Podle tohoto pravidla mi loď náleží."

Joaz k němu překvapeně vzhlédl a vypadal téměř pobaveně. „Podle ještě staršího pravidla jsem se už stal vlastníkem já."

„Proti tomu vznáším námitku," řekl rozzlobeně Carcolo. „Kdo –"

Joaz opatrně zvedl ruku. „Buď zticha, Carcolo! Jsi teď naživu jenom proto, že už mám krve a násilí až po krk. Nezkoušej mou trpělivost!"

Carcolo se odvrátil, cukal střapcem na pochvě bodáku a třásl se potlačovaným vztekem. Pohlédl do údolí a obrátil se zpět na Joaze. „Přicházejí sacerdoti, kteří vlastně loď zničili. Vzpomeň si na můj návrh, jak jsme mohli tomuto ničení a zabíjení zabránit.“

Joaz se usmál. „Učinil jsi svou nabídku teprve před dvěma dny. A kromě toho sacerdoti nemají žádné zbraně.“

Carcolo na Joaze zíral, jako by se Joaz zbláznil.

„Jakpak tedy zničili loď?“

Joaz pokrčil rameny. „To se mohu pouze domýšlet.“

Carcolo se ho posměšně zeptal:

„A co si tedy myslíš?“

„Domnívám se, že sestrojili kostru vesmírné lodi. Myslím si, že obrátili pohonný paprsek na loď Prvních.“

Carcolo sešpulil pochybovačně rty. „Proč by si měli sacerdoti stavět vesmírnou loď?“

„Přichází Demie. Proč se nezeptáš jeho?“

„Zeptám,“ řekl hrdě Carcolo. Ale Demie, následován čtyřmi mladými sacerdoty, prošel kolem nich jako ve snách a nepromluvil ani slovo.

Joaz si klekl a hleděl za ním. Bylo zřejmé, že Demie chce vystoupit na plošinu a vejít do lodi. Joaz vyskočil, šel za nimi a zastoupil jim cestu na plošinu. Zdvořile se zeptal:

„Co hledáš, Demie?“

„Chci vstoupit na loď.“

„Proč? Ptám se samozřejmě z pouhé zvědavosti.“

Demie ho chvíli bez odpovědi pozoroval. Měl unavenou a napjatou tvář a zamlžené oči. Nakonec odpověděl hlasem ochraptělým vzrušením. „Chci se přesvědčit, jestli se dá loď opravit.“

Joaz chvíli uvažoval, pak promluvil mírným, rozumným hlasem: „To pro tebe nemusí být zajímavé. Podřídili by se snad sacerdoti úplně mému velení?“

„My nikoho neposloucháme.“

„V tom případě, až budu odlétat, vás těžko můžu vzít s sebou.“

Demie se otočil a chvíli to vypadalo, že odejde. Jeho zrak padl na zničený otvor na konci údolí a znovu se obrátil. Nepromluvil odměřeným hlasem sacerdotů, ale hlasem plným zármutku a vzteku.

„Za všechno můžeš ty, naparuješ se, považuješ se za chytrého a duchaplného. Přinutil jsi nás, abychom jednali, abychom porušili své přesvědčení a poslání!“

Joaz s neznatelně vážným úsměvem přikývl. „Věděl jsem, že otvor musí ležet za pustinou. Domníval jsem se, že budujete vesmírnou loď. Doufal jsem, že se můžete Prvním ubránit a pomůžete tak mým záměrům. Přiznávám se k tomu, z čeho jsi mě obvinil. Využil jsem vás a váš stroj jako zbraň, abych zachránil sebe a své lidi. Je na tom něco špatného?“

„Špatné nebo dobré – to nikdo neposoudí. Zničil jsi naši práci za osm set let života na Aerlithu. Zničil jsi víc, než kdy můžeš nahradit.“

„Nic jsem nezničil, Demie. Vaši loď zničili První. Kdybyste s námi spolupracovali na obraně Banbeckova údolí, k tomuto neštěstí by nikdy nedošlo. Vy jste si zvolili neutralitu, mysleli jste si, že se vás náš zármutek a bolest netýká. Jak vidíš, není to tak.“

„A zatím naše práce za osm set dvanáct let přišla nazmar.“

Joaz se zeptal s předstíranou prostotou: „K čemu jste potřebovali vesmírnou loď? Kam jste chtěli letět?“

Demieho oči zaplály ohněm tak jasným, jako je záře Skene. „Až lidské pokolení vyhyne, vzlétneme do vesmíru. Budeme létat po soustavě a zalidníme staré hrůzné světy. Od toho dne se začne psát nová vesmírná historie a vše předchozí bude vymazáno, jako by se to nikdy nestalo. Co nám na tom záleží, jestli vás Grephové vyhladí? My jen čekáme na smrt posledního člověka ve vesmíru.“

„Považujete sami sebe za lidi?“

„Jak víš, stojíme nad lidmi.“

Vedle Joaze se někdo hrubě zasmál. Joaz se otočil a uviděl Ervise Carcola. „Nad lidmi?“ vysmíval se Carcolo. „Ubozí, nahatí bezdomovci z jeskyní. Jak můžete dokázat svou nadřazenost?“

Demiemu poklesla ústa a vrásky na tváři se prohloubily. „Máme naše tandy. Máme naše Vědění. Jsme silní.“

Carcolo se s hrubým smíchem odvrátil. Joaz řekl mírněji: „Lituji vás víc, než jste vy kdy litovali nás.“

Carcolo se ozval znovu: „A kde jste se naučili stavět vesmírnou loď? Sami od sebe? Nebo od lidí, kteří žili před námi, od lidí starých časů?“

„Jsme nejdokonalejší lidé,“ řekl Demie. „Víme o všem, o čem kdy lidé přemýšleli, co řekli nebo vymysleli. Jsme první a poslední, a až budou podlidé vyhubeni, obnovíme vesmír tak, že bude čistý a svěží jako déšť.“

„Ale lidé tu vždycky byli a budou,“ řekl Joaz. „K neúspěchu může dojít, ale není snad vesmír rozsáhlý? Někde existují světy lidí. S pomocí Prvních a jejich Mechaniků opravím loď a vydám se tyto světy hledat.“

„Budeš hledat marně,“ řekl Demie.

„Tyto světy neexistují?“

„Říše lidí se rozpadla. Lidé existují jen ve slabých skupinkách.“

„A co Ráj, starý Ráj?“

„To je jenom pověst, nic víc.“

„A co můj mramorový glóbus?“

„Jen hračka, výmysl povzbuzující představivost.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“ zeptal se znepokojeně Joaz.

„Cožpak jsem už neřekl, že známe celou lidskou historii? Stačí se podívat do tandu a vidíme hluboko do minulosti, až do doby, kdy jsou vzpomínky zastřené a nejasné. Nikdy jsme neviděli planetu Ráj.“

Joaz tvrdohlavě zavrtěl hlavou. „Musí přece existovat původní svět, ze kterého přišli lidé. Můžeme ho nazvat Země nebo Tempe nebo Ráj – někde existuje.“

Demie začal mluvit, pak však projevil vzácnou nerozhodnost a zmlkl. Joaz řekl: „Možná máš pravdu, možná jsme poslední lidé. Ale já se o tom poletím přesvědčit.“

„Já poletím s tebou,“ řekl Ervis Carcolo.

„Ty budeš rád, když se dožiješ zítřejšího rána,“ řekl Joaz.

Carcolo vypjal hruď. „Nezavrhuj tak neopatrně můj nárok na loď.“

Joaz těžce hledal slova, ale nenacházel je. Co počít se vzpurným Carcolem? Neuměl v sobě najít dost krutosti k tomu, aby udělal to, o čem věděl, že musí být vykonáno. Otočil se ke Carcolovi zády, aby

získal čas. „Nyní znáš mé plány," řekl Demiemu. „Když se nebudeš plést do mých záležitostí, já se nebudu plést do tvých."

Demie pomalu ustoupil. „Jak tedy chceš. Jsme pasivní národ. Pohrdáme sami sebou za naše dnešní konání. Možná to byla naše největší chyba. Ale jen leť, hledej si své zapomenuté světy. Zřejmě někde mezi hvězdami zahyneš. Budeme čekat tak, jak jsme vždy čekali." Obrátil se a odešel, následován čtyřmi mladšími sacerdoty, kteří stáli celou dobu důstojně stranou.

Joaz za ním volal:

„A co když se První zase vrátí? Budete bojovat s námi? Nebo proti nám?"

Demie neodpověděl a šel na sever, dlouhé bílé vlasy se mu rozprostíraly po útlých lopatkách.

Joaz se za ním chvíli díval a hleděl do rozbořeného údolí, udiveně a rozpačitě zavrtěl hlavou a obrátil se, aby prozkoumal velkou černou loď.

Skene se dotklo západních útesů. Začalo se okamžitě stmívat a náhle se ochladilo. Carcolo přistoupil blíže. „Dnes zůstanu se svými lidmi zde, v Banbeckově údolí, a ráno je pošlu domů. Navrhuji ti, abys se mnou mezitím vstoupil na palubu lodi a předběžně ji prozkoumal."

Joaz se zhluboka nadechl. Proč je to tak složité? Carcolo se ho dvakrát pokoušel zabít, a kdyby se nyní nacházeli v obráceném postavení, neměl by s ním žádné slitování. Joaz se rozhodl. Odpovědnost k sobě samému, ke svému národu, k jeho konečnému cíli byla jasná.

Zavolal na svoje rytíře, kteří nesli ukořistěná děla. Přistoupili blíž.

Joaz řekl: „Odveďte Carcola do Clybournské průrvy. Popravte ho. Vykonejte to okamžitě."

Carcolo protestoval a křičel, ale odtáhli ho pryč. Joaz se s těžkým srdcem odvrátil a vyhledal Bašt Givvena. „Považuji tě za rozumného člověka."

„Já sebe též."

„Dávám ti na starost Šťastné údolí. Zaveď své lidi domů před soumrakem."

Bašt Givven tiše odešel ke svým lidem. Vstali a brzy opustili Banbeckovo údolí.

Joaz prošel údolím k hromadě úlomků, která zasypala Kerganovu stezku. Když se díval na tu spoušť, zajíkal se vztekem a na okamžik zapochyboval o svém rozhodnutí. Možná není vhodné letět černou lodí na Coralyne a pomstít se Prvním. Obešel hromadu a zůstal stát pod věží, v které byl jeho příbytek, a nějakou divnou náhodou narazil na zaoblený úlomek žlutého mramoru.

Potěžkal ho v dlani a vzhlédl k obloze, kde se už rudě třpytila Coralyne. Snažil se uspořádat myšlenky.

Banbeckovi lidé vystoupili z hlubokých tunelů. Panna-básnířka Phade ho vyhledala. „To byl hrozný den," zašeptala. „Hrozné události, a jaké to bylo veliké vítězství!"

Joaz hodil úlomek žlutého mramoru zpět na hromadu. „Cítím to také tak. A nikdo neví méně než já, jak to všechno skončí."

Jack Vance
UČITELÉ DRAKŮ

Obálka Milan Dubnický
Překlad Aleš Lízr
Odpovědný redaktor Luboš Falout
Jazykový redaktor Petra Nedvědová, Helena Šebestová
Sazba provedena v MgXu na počítačích firmy PragComputer

Vydalo Nakladatelství Laser
jako svou 82. publikaci.
Plzeň 1994, vydání 1.
Náklad 7 000 výtisků.

Prodejní cena 38 Kč